د معجزې تيره

ناول

ليکوال: موريس لبلان

ژباړه: نصير احمد احمدي

هغه کتابونه چې سمسور وويپاڼې پرليکه کړي او يا يې پر ليکه کوي،
نور څوک يې پر ليکه کول اجازه نه لري

کال: ۱۳۹۳ل

Ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

(c) ketabton.com: The Digital Library

لنډې خبرې:

په نوې ځوانۍ کې مې مطالعه ډېره وه، پولیسي او جینایي ناولونه مې تر نورو زیات لوستل، بیا یوه ملګري یو جینایي ناول راکړ، ومې لوست، خوند مې ترې واخیست او د کتاب له اصلي کرکټر (ارسن لوپن) سره مې مینه پیدا شوه. وروسته وپوهېدم چې ارسن لوپن د امریکایي فیلمونو د پولیسي کرکټر (جیمز باند) غوندې یو مشهور کرکټر دی او فرانسوي لیکوال (موریس لبلان) په خپلو ډېرو جینایي ناولونو کې همدا کرکټر لوبولی دی. د (موریس لبلان) نور جینایي ناولونه مې هم وموندل، ومې لوستل او خوند مې ترې واخیست.

څه موده مخکې پخوانیو خیالونو په مخه کړم، د همدې لیکوال کتابونه مې سترګو ته ودرېدل، فکر مې وکړ چې ښکلې او له پېښو ډک جینایي ناولونه یې لیکلي دي، راځه! یو ترې وژباړه.

یو خو په پښتو کې ډېر کم جینایي او پولیسي ناولونه لرو، بل به زموږ خلک د نورې دنیا له پولیسي او جینایي ادبیاتو سره اشنا شي، خوند به ترې واخلي او د جنایت او جنایتکارو نه به یې لا ډېره کرکه وشي.

که مو خوښ شو، راته وو وایاست، د ارسن لوپن نور کتابونه هم شته چې په ژباړلو ارزي.

مننه

نصیراحمد احمدي

(c) ketabton.com: The Digital Library

۱ـ ورونیک دوهرژمون:
ورونیک خپلې اوښکې پاکې کړې، مخامخ ولاړې ځوانې ښځې ته یې وکتل. په غریو کې یې وویل:
ـ هونوریک ، خبرو دې ووېرولم، ووایه! زما پلار دې په خپلو سترګو ولید؟
هونوریک د سارک د جزیرې یوه ځوانه میرمن وه. دې د کاسکې د دهقانانو غوندې خبرې کولې او په خبره کې یې د معصومیت نښې له ورایه ښکارېدلې.
هغې یوه سړه سا وایسته، ویې ویل:
ـ میرمن ورونیک، تاسو د وروستي وحشت په اړه ناخبره یاست؛ د سارک د جزیرې اوسېدونکي مرګ په خپلو سترګو ویني؛ یواځې یوه میاشت مخکې جزیرې ته یو ناپېژانده کس راغی؛ دا سړی تر اوسه چا نه دی لیدلی، خو په خلکو کې ګونګوسې خپرې شوې، چې دی د هغو المانیانو له ډلې یو دی چې غلا کوي او خلک وژني. داسې ورځ دې نه وي چې د ساحل په څنډو او ځنګله کې یو ، دوه مړي ونه موندل شي.
میرمن هونوریک غلې شوه، ورونیک ته یې وکتل ، ویې ویل:
ـ د دې جزیرې په یوه متروک کور کې د څلورو صلیبونو نښه ولیدل شوه؛ دا صلیبونه په وینو ککړ وو؛ لاندې یې یوه جمله لیکلې وه:
« څلور صلیبه ـ څلور جنازې ». په بل کور کې یې څلور کسه پر صلیب راځړولي وو، له دوی سره هم یو یادانښت پروت و: « د مړو دا شمېره باید دېرشو ته ورسېږي ». اوس د جزیرې د اوسېدونکو په مینځ کې وحشت پروت دی؛ یوه میاشت مخکې له دې جزیرې څخه د وتلو هڅې پیل

(c) ketabton.com: The Digital Library

شوي؛ هره ورځ ډله ډله خلک جزيره پرېږدي او په خپله مخه ځي. خلک ان له خپلو سيورو هم وېره لري. هو رښتيا ، تېره اونۍ له خپلو څو ملګرو سره له جزېرې ووتم؛ سودا مو اخيسته؛ مور، پلار او وره خور مې د جزېرې په لاندېنۍ برخه کې پاتې شول، خو اوس د دوی ژوند ته کومه تمه نه لرم.

هونوريک غلې شوه، ورونيک ته يې وکتل، د هغې په سترګو کې اوښکې ځلېدلې.

ورونيک ښکلې ميرمن وه؛ زېړې سترګې يې درلودې، خو په دې ښکلو سترګو کې درد او اندېښنه له ورايه ښکارېدل.

ورونيک په پېغلتوب کې تر دې لا ډېره جذابه وه؛ هغه وخت يې د بوهم په ښار کې له يوه ځوان سره وپېژندل؛ ځوان ورسکي نومېده، خو ورونيک ته يې لا په هماغه اوله ورځ خوند ورنه کړ. دا نه پوهېده چې دا ځوان ځوک دی او پخوا يې څه کول، خو د ورونيک د پلار (کنت هرژمون) د ټينګار له لاسه هغې له دې ځوان سره واده وکړ. کال ووت؛ زوی يې پيدا شو چې نوم يې فرانسوا ورباندې کېښود. د ورونيک پلار او د هغې خاوند په پيل کې يو بل ته ګران ول، خو وروسته يې تر مينځ خړې اوبه تېرې شوې، ان څو ځله يې يو بل په سپکو ټکو ياد کړل.

ورونيک نه پوهېدله چې اصلي خبره څه ده؛ يوازې دومره احساس ور لوېدلی و چې د دې د خاوند او پلار تر مينځ توره پېشو تېره ده. دا وېره يې وروسته لا پسې ډېره شوه، دې ته داسې ښکارېدل چې ورسکي د دې د پلار د وژلو پلان لري.

(c) ketabton.com: The Digital Library

دا اندېښنه يې ډېر ژر په واقعيت واوښته؛ ورونيک يوه ورځ د پلار کوټې ته ورغله؛ سترګې يې رډې راوختې؛ د ورسکي په لاس کې تبره چاړه ښکارېدله. ورسکي قوي ځوان و؛ په اسانۍ سره يې د ورونيک پلار پر ځمکه پرېباسه او پر ټټر يې کېناست.

ورونيک چيغه کړه، خو خاوند يې د دوهمې چيغې وار ورنه کړ، دروند سوک يې د ښځې ژامې ته سيخ شو او هغه بې سده پرېوته. کله چې يې سترګې رڼې کړې، ورسکي په کوټه کې نه و. دې په خپل پلار پسې سترګې ورغړولې، هغه کونج ته غلی ناست و. ورونيک ور وښوېده، په کمزوري غږ يې وويل:

_شکر چې ژوندی يې.

کنت هرژمون د خولې له کونج څخه په راوتلې وينه لستونی تېر کړ، په ستړي غږ يې وويل:

_هو، سا راکې چليږي.

ورونيک وويل

_دا جنايتکار چېرته لاړ؟

_بيا به يې ونه وينې.

ورونيک په حيرانۍ خپل پلار ته وکتل:

_ولې؟

د پلار تندي يې ګونځې پيدا کړې:

_لورې، هيله کوم ، په دې اړه نورې پوښتنې مه رانه کوه، زما او د ورسکي تر مينځ يو وحشتناک راز دی؛ نه يې شم درته ويلی؛ بل څوک بايد ورباندې پوه نه شي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

ورونيک يو ناڅاپه وژړل او ځان يې د پلار غېږې ته ور واچاوه.
کنت هرژمون وويل:
ـنور به هغه دلته رانه شي.
ښځې په ژړا کې وويل:
ـهيله کوم، علت يې راته ووايه.
پلار يې وويل:
ـروسکي د بوهم د يوه پخواني پاچا کړوسۍ دی؛ ده د بوهم اوسني پاچا ته جاسوسي کوله او زه له څه وخته راهيسې په دې حقيقت پوه وم. ما د پوځ يوه مشر ته خبر ورکړ؛ ډاډه يم، ورسکي به تر څلرويشتو ساعتونو ونيول شي او خپله سزا به ووينې.
د ورونيک چيغو زور واخيست:
ـاه، نو زما زوی فرانسوا به بې پلاره شي!
د کنتې هرژمون د تندي ګونځې لا پسې ژورې شوې:
ـهو، خو نه غواړم خلک په دې پوه شي چې فرانسوا د هغه زوی دی.
ښځې په ژړا کې وويل:
ـنور څه نه شې ويلئ؟
ـنه، کومه بله پټه خبره نشته، خو زما او ورسکي د رازونو په اړه بله پوښتنه مه کوه، هيله کوم، که درته يې ووايم، زړه به دې له وېرې وچاودي.
سړی غلی شو، لاړې يې تو کړې؛ وينه پکې ګډه وه؛ ويې ويل:
ـله دې رازونو زه په خپله هم وېرېږم؛ په مونږ کې بايد يو مړشي، زه يا ورسکي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

ورونیک، د خپل پلار پښنو ته ورولېده:
_اه ! پلاره، تاسو نوره هم په وحشت کې واچولم. هغه کومه پېښه وه چې تاسو دواړه یې سره دښمنان کړئ؟ هیله کوم، ووایه ! زه باید په دې خبرو پوه شم.
کنت هرژمون سوړ اسویلی وایست:
_دا راز د فرانسې په تېر تاریخ پورې اړه لري. که ورسکي په دې مبارزه کې بریالی شي، هیڅوک به د هغه مخه ونه شي نیولای، خو خدای د وکړي چې زما اند ښننه بې ځایه وي.
_پلاره ! تا وویل چې ورسکي به زنداني شي؛ نو ولې ویرېږې؟
کنت هرژمون په خبره کې ورولوېد:
_هو، خو که له زندان وتښتي، بیا !
یوه شېبه دواړه غلي شول؛ ورونیک د ورسکي په بېلتون نه وه خپه ځکه له لومړۍ ورځې یې هغه نه خوښېده، خو د خپل زوی فرانسوا راتلونکي یې زړه خوړ.
کنت هرژمون وویل:
_ورونیک، غوږ ونیسه چې څه درته وایم.
ورونیک سرې سترګې ورواړولې.
پلار یې وویل:
_زما او د ورسکي د جګړې په اړه باید هیڅوک هم خبر نه شي؛ پوهېږم چې ورسکي ستا خاوند دی، خو خبره خلاصه شوه؛ ته باید د بوهم یوه لیرې پراته کلي ته لاړه شې او هلته په هغه کور کې واوړې چې ماته له نیکونو راپاتې دی.

(c) ketabton.com: The Digital Library

ورونیک وپوښتل:
ـ او ته؟
ـ له فرانسوا سره د سارک جزیرې ته ځم.
ورونیک په حیراني ویل:
ـ د سارک جزیره؟
ـ هو، سارک د فرانسې یو لیرې پروت ټاپو دی؛ هلته ډیر خلک نه ورځي؛ اوسېدونکي یې هم تر یونیم سلو کورنیو نه اوړي. د جزیرې ساحل له اوارو تیږو ډک دی. له لوړو ـ ژورو یې مختلفو ونو سرونه راپورته کړي؛ بس نور څه نشته، اوارې تیږې او شنه ځنګلونه؛ له همدې امله په اونۍ کې یواځې یو ځل یوه مساپر وړونکې وړه بېړۍ ورځي او بس.
ورونیک په حیرانۍ وپوښتل:
ـ خو ته ولې دې جزیرې ته ځې؟
ـ دا زما شخصي راز دی؛ په بل چا پورې اړه نه لري. فرانسوا هم ځکه راسره بیایم چې هغه ځای محفوظ او له خطر څخه خوندي دی. کېدای شي چې ورسکي د خپل زوی د تښتولو له پاره یو څه وکړي.
ـ نو زه له تاسو سره نه شم تلای؟
ـ دا بیا وروسته خبره ده، که مې وخت وموند، نو احوال به درکړم او په پته به د یو ځو ورځو له پاره جزیرې ته راشې.
ورونیک غلې شوه، هغه پوهېده چې پلار یې له خپلې خبرې نه اوړي.
میاشت ووته؛ ورونیک د پلار د استولي پیغام په واسطه وپوهېده چې ورسکي نیول شوی دی. وروسته د ورونیک پلار له خپل لمسي،

(c) ketabton.com: The Digital Library

فرانسوا سره د سارک جزیرې ته لاړ. ورونیک به هم کله کله د پلار په اجازه د زوی لېدو ته ورتله، خو هلته یې د ډېر وخت له پاره د پاتې کېدو اجازه نه درلوده.
خو ورونیک تر اوسه لا د پلار په راز نه وه پوهېدلې. یوه ورځ د ماکونوک په نوم یوه ببړۍ چلوونکي ورته وویل چې پلار یې ډېر وخت په ځنګله کې تفریح کوي او کله کله هم د جزیرې په پخوانیو ویرانو (خرابو) کې په یو څه پسې ګرځي. داسې لکه د یوه لوی ګنج په پیدا کولو پسې چې سرګردانه وي.
د کنت هرژمون کور د یوې شنې غونډۍ پر سر و؛ په دې کور کې یو بل سړی هم اوسېده؛ استفان مارکس نومېده او دا سړی د فرانسوا معلم و.
کنت هرژمون په دې سړي باور درلود او د هغه له لارښونو سره سم به یې خپل پټ کارونه پر مخ وړل.
استفان مارکس یوه ورځ پر ورونیک زړه بایلود او د همدې پاکې مینې له امله فرانسوا لا وربانديې ګران شو. کنت هرژمون عاقل انسان و؛ ذهن به یې ژر خلاصېده؛ په لنډ وخت کې وپوهېد چې معلم یې پر لورمین دی.
خو نه یې غوښتل چې د خپل ماموریت تر پایته رسېدو مخکې د خپلې لور د واده په اړه کوم تصمیم ونیسي. ده له استفان سره ژمنه وکړه، هر وخت چې خپل هدف تر لاسه کړي، له هغه وروسته به یې له و رونیک سره د واده غم وخوري.
پنځلس کاله تېر شول؛ په دې موده کې د ورونیک زړه ته ولوېده چې پخوانی خاوند (ورسکي) به په زندان کې مړ شوی وي. خو لا هم کنت هرژمون استفان ته د دې اجازه نه ورکوله چې له لور سره یې واده وکړي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

د وخت په تېرېدو سره د سارک د جزيرې سکون په نا ارامۍ بدل شو؛ په خلکو کې ګونګوسې شوې، چې په جزيره کې غله او قاتلين پيدا شوي او د خلکو مال او ژوند ګواښي. دا اوازې ورځ په ورځ ډېرېدلې ان د کنت هرژمون زړه هم وحشت ونيو؛ له همدې امله يې ورونيک ته د يو چا په لاس احوال ور ولېږه چې جزيرې ته راشي او خپل زوی فرانسوا له ځان سره بوځي.

دا احوال لېږونکي ميرمن هونورين وه چې ورونيک ته يې د جزيرې د وحشت کيسې کولې. هونورين ويل:

_ميرمن ورونيک، تاسو ډېره موده له جزيرې ليرې ياست، خو جزيره بدله شوې ده؛ هغه پخوانی امن نه دی پکې پاتې. پوهېږې! داسې ورځ دې نه وي چې يو يا دوه مړي ونه موندل شي؛ وضع خرابه ده او د حالاتو د ښه کېدو تمه هم نه ليدل کېږي. د استفان مارکس غوښتنه دا ده چې پلار دې بايد جزيره پرېږدي، خو هغه سرټمبه سړی دی؛ تر اوسه يې د استفان خبره نه ده منلې.

تېره شپه له ځنګله پرله پسې ډزې راغلې؛ خلکو چيغې وهلې، خو هېچا دومره زړه نه درلود چې نږدې ورشي او په دې ځان پوه کړي چې څه خبره ده. نيمه شپه مو حيرانونکي غږونه واورېدل؛ د غونډۍ له سره د ساحل څنډې ښکارېدلې.

ورونيک وويل:

_نو په ځنګل کې غله دي؟

(c) ketabton.com: The Digital Library

ـ نه پوهېږم! تر اوسه چا نه دي ليدلي؛ څنګه به يې وينې؛ د جزيرې اوسېدونکو ته چې دزمري زړه هم ورکړې ، نو ځنګله ته د تلو جرات نه لري.

ورونيک په خبره کې ورولوېده:

ـ ښه، نو هغه غړونه د څه وو؟

هونورين وويل:

ـ د جزيرې اوسيدونکي په بيړيو کې تښتېدل !

ـ او پلار مې پاتې شو؟

ـ هو ، د خلکو په تېښته خوشاله و ، ويل يې چې ښه زيرى دى، غله به پوه شي چې په دې جزيره کې د لوټلو له پاره څه نشته، بس، دا نا اميدي به يې له دې جزيرې ورک کړي.

ـ او فرانسوا څه کوي؟

ـ هغه ډېر وخت په ښکار تېراوه، استفان مارکس به تل ورسره و ، خو په وروستيو څو ورځو کې دواړه له کوره نه دي وتلي.

ورونيک سړه ساه واخيسته، ويې ويل:

ـ بايد ډېر ژر جزيرې ته لاړه شم او خپل زوى وژغورم.

د هونورين سر وخوځېد:

ـ خو په دې شرط چې تر اوسه ژوندى وي.

ورونيک فکر په مخه کړه؛ له نيولې خبرې څخه يې داسې ښکارېدل چې ذهن يې پخوانيو خاطرو نيولى دى؛ وروسته يې سر هسک کړ:

ـ څه وخت حرکت کوو؟

ـ سبا سهار

(c) ketabton.com: The Digital Library

ورونيک وويل:
_هونورين ! په جزيره کې وضع خرابه ده؛ موږ بايد له وسلې پرته هلته لاړ نه شو؛ يو ملګرى مې دى، پاتريس بلوال نوميږي. پخوانى تقاعدى افسر دى؛ هغه يو دوست لري چې دن لوى پرنا ورته وايي، خو زه ډاډه يم چې دا هماغه ارسن لوپن دى.
هونورين په حيرانۍ وويل:
_ارسن لوپن؟ هغه خو مړ شوى.
_نه ، ارسن لوپن دومره په اسانۍ نه مري؛ په يوه ميلمستيا کې مې له پاتريس بلوال او ميرمن کورالي سره وپېژندل. پاتريس بلوال مهربانه سړى دى؛ ده په ميلمستيا کې دن لوى پرنا راوپېژاند، ماما کورالي ويل چې دى يو بل نوم هم لري، ارسن لوپن.
هونورين وويل:
_ښه، له دې سړي څه غواړې؟
_پاتريس بلوال ته يو خط ليکم او هيله ورنه کوم چې مرسته راسره وکړي.
_په دې مانا چې ارسن لوپن د سارک جزيرې ته راغواړې؟
_هو
_او که ستاسو خبره ونه مني، بيا ؟
_ارسن لوپن هيڅوخت د پاتريس بلوال غوښتنه نه ردوي.
_په هر صورت، موږ بايد سبا وخته حرکت وکړو؛ که له يکشنې خبره واوښته، بيا جزيرې ته تر بلې اونۍ کومه بېړۍ نه ځي.
_سمه ده، همدا اوس هغه ته خط ليکم او تر سبا سهاره به هر څه چمتو وي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

ورونيک دا وويل؛ پر ځوکۍ کېناسته؛ قلم او کاغذ يې ور واخيستل؛
ويې ليکل:
ښاغلي پاتريس بلوال:
تېره اونۍ مې تاسو ته وويل چې زما پلار کنت هرژمون او زوی مې
فرانسوا د سارک په جزېره کې له خطر سره مخامخ دي؛ نيت مې دی چې
سبا سهار وخته د سارک د جزيرې په لوري حرکت وکړم، له تاسو څخه
هيله کوم چې خپل ملګري ښاغلي لوی پرنا ته ووايا ست چې د مرستې له
پاره جزېرې ته راشي.
په درنښت
ورونيک دوهرژمون

۲ـ څلور صليبونه !
د هغې ورځې په سبا ورونيک له هونورين سره د ګلژمون له ځنګله تېر
شول، ساحل ته ورسېدل. ساحل ته نږدې د ځنګل په څنډه کې يو متروک
کور ښکارېده. په دې کور کې به يو وخت کب نيوونکو شپې تېرولې، خو
اوس له يوې خرابې پرته بل څه نه و.
ورونيک او د هغې د سفر ملګرې دې کور ته ورنږدې شول؛ د کور تر مخ
ګڼ نارينه او ښځې ولاړ ول؛ له وحشت وهلو څېرو يې داسې برېښېدل
چې د خوشالۍ خبره نه ده.
ورونيک له يوې ځوانې بزګرې وپوښتل:
ـ څه خبره ده؟
ښځې خپل سر وښوراوه:

(c) ketabton.com: The Digital Library

ـ ورشئ، په خپله یې وګورئ!
ورونیک او هونورین، دواړه خرابې ته ورننوتلې؛ د خلکو په مینځ کې یې لار وایسته؛ د دهلېز په پای کې لنډې راتاوې شوې؛ یو ناڅاپه یې رنګونه والوتل او ځای پر ځای ودرېدې. پر مخامخ دېوال څلور صلیبه ښکارېدل؛ پر هر صلیب یو وژل شوی انسان ځوړند و؛ تر څنګ یې پر وینو دا جمله لیکلې وه:
«د دېرشو اجسادو جزیره ـ څلور صلیبه. د ا د هغو کسانو سزا ده چې غواړې زموږ په اسرارو پوه شي.»
د ورونیک لینګې ولړزېدل؛ لاس یې پر دېوال ولګاوه؛ هونورین تر مټ ونیوله او په زحمت یې له کڼې ګوښې راوایسته. ساحل ته نږدې پر یوه هواره ډبره کېناستل؛ هونورین وویل:
ـ ورونیک، وګوره، څه درته وایم! دا د خطر لومړۍ نښه ده؛ دا مړي باید دېرشو تنو ته ورسیږي؛ دوی هغه کسان وژني چې پر اسرارو یې د خبرېدو هڅه وکړي. خلکو اوس دې جزیرې ته د سارک پر ځای د دېرشو جسدونو نوم ورکړی دی.
ورونیک په وېرېدلې غږ وویل:
ـ دېرش جسدونه! څه مانا؟ دوی ولې دا اجساد په دې ویرانه کې راځړولي دي؟
هونورین وویل:
ـ دا کنډواله، د سارک جزېرې ته د تګ په لاره کې موقعیت لري؛ هر څوک چې د سارک جزیرې ته ځي، لومړی یې په دې مړو سترګې لګېږي؛

(c) ketabton.com: The Digital Library

هغه چا چې دا کار کړی، غواړي خلک د سارک جزيرې ته له تګ څخه راوګرځوي،
ورونیک وویل:
_خو موږ باید خپل ځانونه جزیرې ته ورسوو.
هونورین اوبو ته وکتل؛ حرکت یې نه درلود ؛ مړې وې؛ سوږ اسویلی یې وایست:
_زه دا څلور نفره پیژنم. دوی د سارک اوسیدنکي ول؛ یوه یې هانریت نومیدله؛ د یوه کب نیونکي میرمن وه؛ خاوند به یې د هر وخت په ځنګله کې وېډېدو. په وروستیو کې یې ویلي وو چې له ګنهو ونو وبرونکي غږونه راوځي.
_بیا ؟
_نه پوهیږم. خو میرمن هانریت او درې نور کسان له شا څخه په مرمیو لګېدلي وو.
ورونیک وویل:
_اوس څه تصمیم لرو ؟
_موږ د جزیرې خواته ورځو ،خو له بېړۍ نه کښته کېږو ؛ له هماغه ځایه به استفان ته ور غږ کړو ؛ هغه به د سیند غاړې ته راشي او په خبره به ورسره پوه شو.
_که رانه غی ؟.
_نو بیا به په بېړۍ کې پاتې يو.

(c) ketabton.com: The Digital Library

د شورماشور غږ راغی؛ پولیس ول؛ شپږ وروسته یې صلیب شوي جسدونه راکښته کړل؛ په ځانګړو ګاډیو کې یې کېښودل او له هغه ځایه یې یوړل. خلک هم وروروړو په خپلو کارونو پسې لاړل.

دوی دواړه هم په یوه کښتۍ کې کېناستلې. بېړۍ حرکت وکړ؛ هونورین وویل:

ـ د سارک په جزیره کې له څو ببوزله کب نیونکو پرته بل څوک نه دي پاتې. کنت هرژمون چې کله دې جزیرې ته راغی، د غونډۍ پر سر یې له لرګیو یو ښکلی کور جوړ ک؛ د ورځې به په همدې کور کې و، خو د شپې به له خپل لمسي (فرانسوا) سره ځنګله ته تلو.

د ځنګله په دې ویرانو کې ډېرې پلټنې شوې دي، خو تر دې دمه هېڅ هم کوم ګنج نه دی موندلی. کنت هرژمون وايي چې دا جزیره یو وخت د بوهم د پاچاهانو او شهزادګانو د اوسېدو ځای و؛ دلته لا اوس هم د پخوانیو پاچاهانو ځیني اثار ښکاري چې د ویرانو په بڼه پاتې دي.

یوه بله خبره هم ده؛ زاړه کب نیونکي وايي،چې د لوی سیند اوبه شفا ښبونکې دي؛ که څوک د دې سیند یو غوړپ اوبه وڅښي، په بدن کې یې ټولې ناروغۍ له مینځه ځي؛ ما خپله څو ځله له همدې سینده اوبه څښلې دي؛ خوند یې ښه نه و، خو د پښو دردونه مې لیرې شول.

هونورین غلې شوه؛ورونیک ته یې وکتل؛ د هغې تور وېښته شمال یوې خواته اړولي وو؛ داسې ښکارېدله چې د دې خبرې نه اوري او یوازې د خپل زوی فرانسوا په فکر کې ډوبه ده. ورونیک په رښتیا هم د خپل زوی په اړه فکر کاوه، خو کله به یې په ذهن کې د استفان مارکس خبره هم راګرځېده؛ احساس یې کاوه چې هغه ورباندې ګران دی؛ د استفان

(c) ketabton.com: The Digital Library

مارکس هم دا خوښېږي، خو تر اوسه يې لا يو بل ته د مينې خبره نه وه کړې.

لمر لودلی و چې ببړۍ ساحل ته ورسېده؛ باد په ارامۍ سره لګېده؛ د ځنګله ګڼې ونې توربخونه ښکارېدلې او ځای ځای د ونو له څانګو څخه د ويرانو د زړو د بوالونو څوکې راوتلې وې.

دواړو غوږ ونيو؛ په ساحل کې چوپتيا وه، خو کله کله به د يوه حيوان کوکې ته ورته تېره غږ انګازې جوړې کړې. ټاپو داسې غلی و لکه د مرګ سيوری چې ورباندې خپور وي.

د ورونيک زړه له تشويشه ډک و. په زړه کې يې نهيلي ور تېرېدله. يوه شېبه تېرو يادونو په مخه کړه؛ کله چې به دې جزېرې ته راغله، فرانسوا به منډې ور وهلې؛ خوله به يې له خندا ډکه وه؛ د مور غېږې ته به يې په بيړه ځان ورساوه او دواړو به يو بل ښکل کړل، خو نن پر ټولو ونو وبرونکې چوپتيا پرته وه.

د هونورين په زوروره چيغه يې جټکه وخوړه:

ـ استفان.

وخت ووت، څوک ښکاره نه شول.

هونورين وويل:

ـ وړاندوينه مې سمه وه؛ ښه احساس نه لرم؛ د استفان درک نشته.

ورونيک په خبره کې ور ولوېده:

ـ ويده به وي !

هونورين سره سا واخيسته:

(c) ketabton.com: The Digital Library

ـنه، هغوی خبر وو چې موږ راځو؛ خوب ته هم ډېر وخت پاتې دی، زړه مې درېږي.
ورونیک فکر په مخه کړه ؛ تېر ژوند یې له غمونو ډک و؛ خو اوس یې هم د یوائیني زوی د مړی، ژوندي درک نه ورته مالومېده.
هونورین وویل:
ـشپه به په بېړی کې تېره کړو او د تیارې له تولېدو سره سم به جزېرې ته لاړ شو.
ورونیک سترګې پټې کړې؛ له بڼو یې بېلې شوې اوښکې پر غومبرو لارې وا یستې؛ ورو یې وویل:
ـسخته ده؛ له اند ېښنې به مړه شم؛ ښه به دا وي چې همدا اوس له بېړی کښته شو.
د بېړی خاوند ته غوسه ورغله:
ـزه ځان او خپله بېړی په خطر کې نه شم اچولی؛ همدا ماته ګوډه بېړی مې د اولادونو نفقه ده؛ ښه به دا وي چې شپه په بېړی کې تېره کړو.
دا یې وویل؛ پړی یې د یوې تیرې تر تېرې ژی را تاو کړ؛ کلکه غوټه یې ورواچوله.
ورونیک ټوله شپه سترګې پټې نه کړې، له ځنګله وېرووونکې چیغې راتلې؛ دې یوائې ستورو ته کتل.
د سپېدو له چاودېدو سره رڼا شوه؛ د ځنګله ګڼې ونې وېرووونکې ښکارېدلې. لمر راوخوت؛ اوس نو ځنګل تر ډېره ښکارېده؛ د غونډۍ پر سر د کنټ هرژمون مانۍ ولاړه وه، خو په مانۍ کې د ژوند نښه نه مالومېدله.

(c) ketabton.com: The Digital Library

دواړه میرمني له بېړی، ښخه کښته شوي؛ ورو مخکې لاړې؛ زنګنونه یې لړزېدل... په لاره کې یې هیڅوک ونه لیدل؛ ان هغه کب نیونکي هم نه ښکارېدل چې هر سهار به د سمندر خواته په ښکار پسې روان ول.

دواړه په احتیاط مخ پورته ختلې؛ ماني، ته نېږدې یو ناڅاپه د ټوپک ډز واورېدل شو. له دوهم ډز سره د یوه چا چیغې پورته شوې. هغه مرسته غوښته. ورونیک غوږ ونیو، دا غږ د هغې د پلار کنت هرژمون و.

هونورین همالته ودرېده، خو ورونیک په بیړه ځان کړکۍ، ته ور ورساوه؛ سالون ته یې وکتل؛ یوه قوي سړي یې پلار ته سوکان نیولي وو. ورونیک وحشت واخیسته؛ پنځلس کاله مخکې صحنه یې بیا سترګو ته ودرېده. په همداسې یوه ورځ یې خاوند(ورسکي) د دې د پلار پر ټټر ناست، له تېرې چاړې سره لیدلی و.

ورونیک ښنګ بدل کړ؛ بلې کړکۍ، ته ور وګرځېد؛قوي سړی د شا لخوا د ورسکي په څېر ښکارېده؛ څېره یې نه شوای لیدلی. د ورونیک په زړه کې ور وګرځېدل، چې ورسکي مړ دی؛ هغه به په زندان کې سا ورکړې وي.

وروسته یې یو ناڅاپه ټکان وخوړ:

ـنو دا سړی څوک دی؟

په دې وخت کې کنت هرژمون چیغه کړه !

ـای قاتله ! که ما مړ هم کړې، بیا به هم خپل هدف ته ونه رسېږې. زه پوهېدم چې ته به دلته راځې، خو د معجزې تیږې ته به ونه رسېږې !

ورونیک له ځان سره وویل:

ـد معجزې تیږه ! څه مانا ؟

(c) ketabton.com: The Digital Library

ډز شو، کنټ هرژمون چيغه کړه.
ورونيک ځان کابو نه شواى کړاى؛ زوروره چيغه يې له خولې راووته.
سړي مخ ور واړاوه؛کړکۍ ته راغى؛ ورونيک ته يې وکتل، په زوره يې وخندل.
سړي دروازه خلاصه کړه؛ ورونيک يې تر مټ ونيوله او په کشولو يې کوټې ته ننه ايسته. د ورونيک پښې بې سېکه وې او په وېره يې د خپل پلار جسد ته کتل. وروسته يې د مستخدمينو مړو ته هم پام شو؛ هغوى په ګوليو ويشتل شوي وو.
سالون د سړي خندا ونيو:
ـزه دې وپيژندلم؟
ورونيک مخ ور واړاوه؛ زړه يې له ويرې خولې ته راغى؛ په زحمت يې وويل:
ـورسکي، ته !

(c) ketabton.com: The Digital Library

۳ـ د مرګ غږ

ورونيک پنځلس کاله وروسته خپل خاوند ولید؛ ورسکي نه و مړ. دا ورسکي و چې پر ټوله جزيره يې د وحشت سيوری غوړولی و.

ورسکي له شهوته ډکې سترګې د ورونيک له لوخې غاړې نه اړولې؛ خو ورونيک د خپل پلار په وينو لړلي جسد ته کتل او پرته له دې چې څه ووايي، سر يې وځړېد. وروسته يې يو ناڅاپه پورته وکتل؛ چيغې يې کړې:

ـ ووايه! زوی مې چېرته دی؟

ورسکي په زوره وخندل:

ـ زموږ د دواړو زوی.

ـ غواړم هغه ووينم.

ورسکي په ملنډو وويل:

ـ بيړه مه کوه، وبه يې وينې.

ورسکي قوي سړی و؛ د متو غوښې يې د ورزشکارانو غوندې پېچلې ښکارېدلې؛ لنډه غاړه او کوچنی سر يې درلود؛ ککرۍ يې وږو خړو وېښتو پوښلې وه. له څېرې څخه يې د بېرحمې نښې له ورايه ښکارېدلې، خو له دې سره سره يې جذابې سترګې درلودې.

(c) ketabton.com: The Digital Library

ورسکي يوې ښوکې ته لاس ور وغزاوه؛ کېناست؛ بلې ښوکې ته يې اشاره وکړه؛ ويې ويل:

ـکېنه، زموږ خبرې به اوږدې وي.

ورونيک غولې ته کتل.

ورسکي وخندل:

ـخپل خاوند دې له پنځلسو کلونو وروسته وليد؛ خوشاله نه شوې؟

ځواب يې وانه ورېد.

ورسکي وويل:

ـپه جزيره کې دا وحشت ما راوستی؛ ښوک چې وژل شوې؛ امر يې ما ورکړی دی؛نو ته هم بايد له ما اطاعت وکړې.

يودم پورته شو؛ د سالون تر کونجه لاړ؛ بېرته راوګرځېد؛ په غوسه يې وويل:

ـزما د خبرو په وړاندې مې بې اعتنا کسانو ته غوسه راځي.

ورونيک هماغسې ځمکې ته کتل.

ورسکي وويل:

ـزه يو وخت درباندې ګران وم؛ داسې نه ده؟

ورونيک پورته وکتل؛ چيغه يې کړه !

ـنه، له تا مې تل کرکه درلوده.

ورسکي وخندل:

ـدروغ وايې؛ پر تا ګران وم او هغه وخت مې د ژوند تر ټولو غوره ورځې وې چې له تا سره تېرې شوې.

ورسکي غلی شو، خو دې سکوت ډېر دوام ونه کړ، ويې ويل:

(c) ketabton.com: The Digital Library

ـته اوس هم راباندې ګرانه یې، خو حالاتو زما او ستا تر مینځ بېلتون راووست؛ ته پاک زړه لرې؛ سترګې دې لا اوس هم ښکلې او زيرېې دي، خو ستا پلار موږ سره بېل کړو؛ باور وکړه، ته نه يې ملامته؛ ته زما له پاره غوره میرمنه وې؛ خو ستا پلار تحقیر کړم؛ ويې څورولم او ماته يې په ټیټه سترګه وکتل. د بیلتون په دې اوږده موده کې مې یوه شېبه هم له یاده نه يې وتلې.

ورسکي غلی شو؛ ورونیک ته يې وکتل؛ ويې ویل:

ـ د پلار د بد چلند له لاسه دې مجبوره شوم چې په نړیواله جګړه کې برخه واخلم، خو ژوندی راووتم؛ کله چې جګړه خلاصه شوه، بیا مې هم ستا په اړه فکر کاوه. هغه وخت مې واورېدل چې ته یواځې یې؛ پلار دې زما له زوی، فرانسوا سره ژوند کوي. فکر مې وکړ چې زما د ګرانښت له سببه به له خپل پلاره بېله شوې یې؛ خوشاله وم؛ ژوند ته مې تمه پیدا شوه، خو وروسته پوه شوم چې له پلاره بېلتون دې بل علت درلود. په دې هم وپوهېدم چې ستا پلار دې جزیرې ته د یوه لوی ماموریت له پاره راغلی و؛ ما هم په بدل نوم جزیرې ته ځان راورساوه؛ پلار مې دې ځاره؛ تل ورپسې وم؛ باید پوهېدلی وای چې پلار دې په دې جزیره کې څه کوي، خو پلار دې هوښیار سړی و؛ ويې پېژندلم او د جاسوسي په تور يې زندان ته ولېږلم.

ورسکي وټوخل؛ بېرته يې خپلې خبرې وغزولې:

ـزه د بوهم د یوه پخواني پاچا کړوسی یم، خو دوی په زندان کې له غلو او قاتلینو سره په یوه کوټه کې واچولم؛ زما د ژوند تر ټولو ښه وخت زندان رانه وخوړ. ښه شو، وتښتېدم، که نه هلته به له ډېرې خواشینی مړ

(c) ketabton.com: The Digital Library

وای. په زندان کې په ځینو پټو رازونو پوه شوم؛ له تېښتې راپدې خوا هره ورځ د همدې رازونو په سپړلو پسې ګرځم.
ورسکي د میز له سره له اوبو ډک ګیلاس ور پورته کړ، ویې ویل:
_په زړه کې مې یو پټ راز دی، خو که مې ته مینه ومنې او ګډ ژوند راسره وکړې، درته وبه یې وایم.
ورونیک په بیړه ودرېده؛ په دقت یې ورسکي ته وکتل؛ ورسکي ور نږدې شو؛ ورو یې وویل:
_دا موضوع مهمه ده؛ که ورباندې وپوهېږې؛ حیرانه به شې، خو لومړی دا راته ووایه چې له ما سره مینه لرې که نه؟
ورونیک کږکې ته کتل؛ په ذهن کې یې یو اځې د خپل زوی فرانسوا ځېره ور ګرځېده.
ورسکي وویل:
_ راځه پخوانۍ خبرې هېرې که! بېرته به له سره خپل ژوند پیل کړو.
ورونیک غلې وه.
ورسکي د هغې تر لوخ مټ ګوتې را تاوې کړې په غوسه یې وویل:
_بدمرغې ښځې، غوږ ونیسه! ورسکي له تا سره خبرې کوي او ته بې تفاوته یې.
ورونیک په بیړه ځان شاته کړ؛ ورسکي وویل:
ته زما میرمن یې؛ هر څه هېر کړه؛ نه غواړم چې له تا څخه کرکه وکړم.
ورونیک په غریو کې وویل:
_زه ستا کنیزه نه یم.
ورسکي وخندل:

(c) ketabton.com: The Digital Library

ـيې، زه په ټوله نړۍ کې تر ځان لوړ کس نه وینم؛ غواړم چې زما هره خبره ومنې او له ما څخه اطاعت وکړې. ایا دا وړاندیز منې؟ ته باید د زړه له تله له ما سره مینه ولرې. واوره ! زه د نړۍ په هره برخه کې کسان لرم؛ ټول زما تر امر لاندې دي؛ کولای شم چې ان په یوه هېواد حکومت وکړم؛ نو ته هم باید یواځې زما تر امر لاندې واوسې !

ورونیک غلې وه.

ورسکي خپل سر وخوځاوه:

ـډېر ښه، تا تر اوسه د ورسکي اصلي څېره نه ده لېدلې؛ پښېمانه به شې.

ورسکي د اوبو غوړپ وکړ، ویې ویل:

ـته باید په ځینو نورو خبرو هم پوه شې. د جګړې په پیل کې د مجبوریت له مخې المان ته تلم، خو مخکې تر هغه مې یو چا ته پیسې ورکړې چې ستا پلار وژاري، خو په زندان کې یو لوی راز را معلوم شو؛ وروسته وپوهېدم چې ستا پلار هم د هماغه راز په مالومولو پسې دی. کله چې جزېرې ته راغلم، ځو زاړه کتابونه مې وموندل؛ ومې لوستل؛ د راز د سپړلو په اړه ډېر څه پکې لیکلي و، خو نتیجه یې ورنه کړه؛که په دې اسرارو پوه شم، نو ورسکي به د یوه فوق العاده قدرت خاوند شي. زه پر یوې نړۍ لاره روان یم؛ تر ما مخکې هم ډېر کسان پر دې لاره تللي دي، خو تراوسه یې دا اسرار نه دي کشف کړي. له ماسره د دې اسرارو په پیدا کولو کې مرسته وکه؛ هغه وخت به د ملکې په څېر ژوند ولرې.

ورسکي غلی شو؛ ناڅاپه یې مېز ته سوک ورکړ؛ ویې ویل:

ـته دوه لارې لرې؛ کومه یوه یې منې؟ ملکه کېدل که پر صلیب را ځوړند بدل؟

(c) ketabton.com: The Digital Library

د ورونیک زړه ولړزېد.
ورسکي وویل:
ـیوه د نیکمرغۍ لاره ده او بله هم د ذلت او مرګ؛ راته ووایه کومه یوه
یې منې؟
د ورونیک شونډې وخوځېدې:
ـمرګ
ورسکي وخندل:
ـخو دومره اسانه مرګ هم نه دی.
ورونیک په خبره کې ورولوېده:
ـپه غلامۍ دې یې بلا وګرځي.
ورسکي چیغه کړه !
ـته به له خپل زوی سره یو ځای ومرې !
ورونیک په غریو کې وویل:
ـپروا نه کوي.
ورسکي غلی و؛ وروسته یې په ټیټ غږ وویل:
ـسمه ده ستا تر مخ به د فرانسوا پر غاړه چاړه راکش کړم، خو بیا هم فکر
وکړه؛ تر اوسه لا وخت لري.
ورونیک خپلې سترګې پټې کړې؛ ورو یې وویل:
ـوروستی ځواب مې همدا دی ! مرګ.
ورسکي چیغه کړه !
ـله ما نه دومره کرکه لرې ! د ځان او یو اځیني زوی مرګ غواړې، خو ماته
نه تسلیمېږې ! ته یوه مغروره او بې حیا ښځه یې.

(c) ketabton.com: The Digital Library

ورسکي خپل سر په دواړو لاسونو کې ټینګ ونیو ، ویې ویل:
_خدایه ! څه اورم ! نه پوهېدم چې دا رذیله ښځه به له ما دومره کرکه ولري.
یو ناڅاپه په ګونډو شو ؛ په پوست غږ یې وویل:
_هېله کوم، اوس هم راباندې ګرانه یې؛زما وړاندېز ومنه؛ راځه له سره به یو خوشاله ژوند پیل کړو. واوره ! په ماشومتوب کې مې په خپل لاس حیوانات تر غاړو نیول؛ لغتې به یې وهلې، خو سا به یې زما په لاسونو کې وختله. ښه مې په زړه دي، مور مې د اتیلا په نوم یادولم. اتیلا یوه تاریخي وحشتناکه څېره ده؛ ده په زرګونو کسان وژلي وو، خو مور مې له دې نوم څخه خوند اخیست؛ وروسته یې د مرګ نوم راباندې کېښود ، خو اوس دا اتیلا د خپلې مینې په وړاندې په ګونډو دی. جلاد هېڅ وخت نه ژاړي، خو زه تاته التماس کوم؛ ما وبښه !ګډ ژوند به پیل کړو؛ زوی به مو هم راسره وي؛ هیڅ غم به ونه لرې.
ورونیک په حیرانۍ ورته کتل:
ورسکي په غریو کې وویل:
_ما ډېر قتلونه کړي دي؛ ویریږم، تا ونه وژنم.
ورونیک کرکې ته کتل.
ورسکي ته یودم غوسه ورغله؛ له خولې یې لاړې بادېدلې، چیغې یې وهلې... د سالون له یوه سره بل سر ته تلو او بېرته راتلو.
ورونیک ته نږدې ودرېد او په غوسه یې د هغې لوڅې اوږې ته ټکان ورکړ. ورونیک په بیړه شاته شوه، خو ونه توانېده چې خپله اوږه د هغه له قوي منګولو خلاصه کړي. ورسکي د لېونیانو په څېر چیغې وهلې:

(c) ketabton.com: The Digital Library

ـ ته نه پوهېږې چې د صليب پر سر مړينه څومره درد لري؛ راشه ما ومنه او له مرګ څخه ځان وژغوره.

ورونيک څو ځله خپلې اوږې ته ټکان ورکړ، خو د سرې منګولې ټينګې وې؛ نهيلي شوه؛ غلې کېناسته. يو ناڅاپه يې اوږه وخوځوله؛ دوه ګامه شاته شوه؛ د ميز پر سر د ورسکي ايښې توپانچه يې ور واخيسته او درې پرله پسې ډزې يې وکړې. دوه ګولۍ د ورسکي له غوږه تېرې شوې او دريمه هم پر چت ولګېده.

ورسکي وخندل:

ـ ډېره بېرحمه يې!

مخکې ورغی؛ خلاصې ګوتې يې سره وروستې او ورونيک يې پر ټټر په سوک ووهله. ورونيک پر څوکۍ ورغله او ځای پر ځای کېناسته. ورسکي شا وخوا وکتل؛ پړی يې را واخيست او ښځه يې پر څوکۍ پورې کلکه وتړله. سړه سا يې واخيسته، ويې ويل:

ـ ورسکي د ښځو په لاس نه مري.

وروسته يې يو دم وخندل:

ـ خپله دې مرګ وغوښت. خو مرګ به دې اسانه نه وي؛ تر مړينې مخکې بايد شکنجه شې، وژاړې او په خپله له خدايه مرګ وغواړې، خو لومړی به د خپل ژوند يو راز درته ووايم. تر تا مخکې مې له يوې بلې ښځې سره واده کړی و. له هغې ښځې هم يو زوی لرم؛ اوس مې هماغه زوی ښی مټ دی او زما ټول اوامر پر ځای کوي. راينولډ نومېږي؛ پنځلس کاله عمر لري، خو په توره وهنه کې يې ورې ده؛ هغه بايد ستا له زوی فرانسوا سره د مرګ مبارزه وکړي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

وروسته يې يو دم وخندل:
ـولې ژاړې ! تن په تن جګړه ده؛ يوه لنډه جګړه.
ورونيک په ژړا کې وويل:
ـفرانسوا هم ستا زوی دی.
ـخو زه له دې جګړې څخه خوند اخلم. ډاډه يم چې راينلوډ برياﻟﯽ دی؛ غواړم چې ستا زوې (فرانسوا) په وينو لړلی ووينم.
ورسکي غلی شو؛ شېبه وروسته يې وويل:
ـښه نو، تر اوسه لا په خپله خبره ټينګه ولاړه يې؟
ـهو ، د تل په څېر کرکه درنه لرم.
ورسکي ټيټ شو؛ د ښځې اوږې ته يې سوک ورکړ؛ چيغه يې کړه !
ـستا سزا له همدې شېبې پيل شوه.
ورونيک يې تر څنګ ونيوله؛ د هغې سر يې له کړکۍ وايست، ويې ويل:
ـوګوره، په ټوله جزيره مې ځنګه وحشت راوستی دی ! اوس دې نو د خپل زوې فرانسوا د مرګ شاهده و اوسه. هغه به ستا د سترګو په وړاندې ووژل شي. که ته له ما کرکه لرې، نو زما هم پر تا رحم او شفقت نه دی پيرزو. دواړه به د سپيانو په شان له مينځه لاړ شئ.
ورسکي په بيړه د ښځې لاسونه پر کړکۍ پورې وتړل او له کوټې ووت.
د باندې يې چيغه کړه !
ـورسکي خپل غچ اخلي.

۴ـ د مرګ پر لاره

(c) ketabton.com: The Digital Library

ورونیک یو اځې وه؛ دې په راوتلو رڼو سترګو د خپل پلار جسد ته کتل؛ پلار یې هم خلاصې، سپینې سترګې ورته نیولې وې. ورونیک له مړینې نه ډارېده؛ هغې په دې اووه لس کاله کې داسې خوشالي نه وه لیدلې چې په ژوند پورې خپل زړه وتړي، خو د خپل یو اځیني زوی فرانسوا د مرګ له لاسه یې پر زړه وېره تېرېدله. ټول بدن یې لړزې اخیستی و. اه، د مور پر وړاندې د ځوان زوی وژنه سخته وه، خو وروسته یې په زړه کې تمه پیدا شوه؛ ورسکي که هر څومره بېرحمه وي، څنګه به خپل اولاد وژني!
د څنګ له کوټې یې ټیټ غږونه واورېدل؛ ورونیک پوهېده چې ورسکي له خپلو ملګرو سره خبرې کوي. ورونیک سړه سا واخیستله؛ شونډې یې وخوځېدې:
_اه. فرانسوا، ته چېرته یې!
له کړکۍ څخه نرۍ باد راته؛ اسمان شین و او د سمندر شنې ارامه اوبه تر لیرې ښکارېدلې. د ورونیک په ذهن کې تېر وختونه ور وګرځېدل؛ یو وخت له کوچني فرانسوا سره د همدې سمندر پر ژۍ ارامه ګرځېدله؛ وړوکی ماشوم به یې په غېږ کې ونیو؛ غومبرې به یې له ډېرو ښکلولو ور سره کړل؛ خو څو شیبې وروسته به یې همدا نازولی زوی په همدې ساحل کې وژل کېده.
د ورونیک پر اننګو تودې اوښکې راماتې شوې. ورو یې وویل:
_اه! ګرانه فرانسوا! مور دې وبخښه! زه ملامته یم؛ که مې ته یو اځې نه وای پرېښی، نن به مې دا صحنه نه لیده.
په دهلېز کې ګڼ غږونه واورېدل شول؛ د ورسکي غږ تر ټولو لوړ و، هغه ویل:

(c) ketabton.com: The Digital Library

_کارونه سم دي؛ تاسو دواړه کيڼ لور ته وګرځئ؛تاسو هم د ځنګله خوا ونيسئ؛ هر يو بايد خپله وظيفه وپيژني.
چو په چوپتيا شوه؛ ورونيک سترګې پټې کړې، د يوائيني زوې د مرګ لېدل سخت و.
د ورسکي غږ يې واورېد:
_مخکې راشئ؛ هماغه ځای سم دی؛ دلته ودرېږئ!
ورونيک هماغسې خپلې سترګې پټې نيولې وې.
د ورسکي خندا يې واورېده:
_فرانسوا بايد د خپلې مور د سترګو په وړاندې ووژل شي.
ورونيک په زحمت سترګې پرانيستې؛ له کړکۍ يې د باندې وکتل؛ دوه پټ مخي کسان يو بل ته مخامخ ولاړ وو؛ په لاسونو کې يې تورې ښکارېدلې.
ورونيک چيغه کړه!
_خدايه! تر دې کوم بل لوی وحشت نشته.
يو بل ته مخامخ ولاړو کسانو سپينې جامې اغوستې وې؛ تر ملاوو يې چرمي کمربندونه را تاو ول؛ يواځې سترګې يې لوڅې وې.په دې دواړو ځوانانو کې د يوه مرګ حتمي و.
ورونيک ته هغه ليک ور په ياد شو چې له خپل ملګري پاتريس بلوال څخه يې د مرستې غوښتنه پکې کړې وه، خو د ارسن لوپن راتګ ته يې کومه هيله نه درلوده؛ دا پوهېده چې د فرانسوا مرګ نږدې دی.
ورسکي په زوره وخندل:
_ښه نو څه ته ماتله ياست؟ شروع يې کړئ!

(c) ketabton.com: The Digital Library

ورونيک ورسکي ته وکتل؛ هغه مغرور ولاړ و؛ په څېره کې يې د خپګان نښه نه ښکارېدله.
ورسکي چيغه کړه !
_وخت مه ضايع کوئ !
توري وجنګېدې. ورونيک خپل بازه سره ور وستل، خو مورني احساس يې دې ته نه پرېښودله چې خپلې سترګې پټې کړي؛ بېرته يې سترګې پرانيستې؛ د يوه ځوان له مټ څخه وينو داري وهلې.
د تورو شرنګا وه؛ دواړو جنګياليو هڅه کوله چې خپل حريف له پښو وغورزوي؛ يو ځل به يو مخکې شو بل به شاته لاړ، بيا به همدا صحنه د مقابل لوري په ګټه تکرار شوه. سپينې تورې لمر برېښولې.
ورونيک ناڅاپه يو څه وليدل؛ د يوه جنګيالي په لاس کې دسمال و؛ دا دسمال به فرانسوا ورسره ګرځاوه. د ورونيک له سترګو اوښکې وڅڅېدې. د فرانسوا مټ ټپي و. مور چيغې وهلې ! فرانسوا... فرانسوا...
خو د تورو شرنګا د هغې تر غږه لوړه وه.
فرانسوا ورو ورو کمزورى کېده، ناڅاپه توره ترې ولوېده.
ورسکي چيغه کړه !
_هله نو، ډارن هلکان مې نه خوښيږي.
فرانسوا تورې ته لاس کړ او په يوه ټوپ يې ځان تر راينلود ورساوه، خو راينلوډ په چټکۍ سره ځپل ځاى پرېښود او د فرانسوا توره په هوا کې پاتې شوه. ورونيک د خپل زړه دربا په خپله اورېدله؛ خپل زوى فرانسوا ته يې دعاوي کولې.

(c) ketabton.com: The Digital Library

فرانسوا په چټکۍ سره توره پورته کړه؛ چمن لوند و؛ د راینلوډ پښه وښوېده او د فرانسوا توره د هغه پر سر راغله، خو مخکې تر دې چې توره د راینلوډ سر ته سیخه شي؛د فرانسوا پر غوږ دروند سوک ولګېد ، هلک پر ځمکه ولوید ، ورسکي په بیړه د فرانسوا پر ټټر کېناست.

د ورونیک سترګې رډې راختلې وې. هغې د ورسکي په لاس کې له نیولې خنجر څخه سترګې نه اړولې. د ورسکي لاس په شدت سره ټیټ شو او چاقو تر لاستي پورې د پراته ځوان (فرانسوا) په اوږه کې ننوت.

ورونیک سترګې پټې کړې؛ پر لاسونو یې زور راووست، خو پرې ټینګ و.

له خندا ډک نږدې غږ یې واورېد:

_د فرانسوا مرګ دې په خپلو سترګو ولید ، خو ته تر اوسه لا ژوندۍ یې او زړه دې نه دی درېدلی !

ورونیک سترګې پرانیستې. ورسکي په سالون کې ولاړ و.

ورونیک تو کړل، لاړې د ورسکي پر مخ ولګېدې.

دروازه وټکېده او یو په عمر پوخ سړی کوټې ته راننوت. ورسکي په غوسه وویل:

_اوتو څه خبره ده؟

د اوتو ژبه بنده شوه:

_په، په، په جزیره کې یو ناشناخته سړی لیدل شوی دی.

ورسکي پر خپل مخ لستونی تېر کړ، ویې خندل:

_لکه چې بیا نشه یې، چټیات وایې !

_نه صیب ! ما په خپله ولید ؛ کونورا هم شاهد دی؛ هغه هم همالته و.

(c) ketabton.com: The Digital Library

د ورسکي د تندي ګونځې ژورې شوې:

ـځه ډول سړی و؟

اوتو وويل:

ـپه ځنګله کې مو ولید؛ له تنې قوي مالومېده؛ کله چې یې زموږ غږ واورېد منډه یې واخیسته او په ګڼو ونو کې ورک شو.

ورونیک له ځان سره وويل:

ـډاډه یم، دا ارسن لوپن دی.

ورسکي وويل:

ـونه پوهېدی چې چېرته لاړ؟

ـنه صیب! شاید په کومه مخروبه کې پټ وي.

ورسکي یوه شېبه غلی و؛ وروسته یې وويل:

ـښه نو، له دې وروسته باید ډېر احتیاط وکړو.

اوتو په وېره وويل:

ـشاید یو نفر نه وي.

ورسکي په غوسه وويل:

ـورسکي ډار نه پیژني؛ که لس نفره هم وي، څه نه شي کولای. ښه ، دا ووایه چې کونورا چېرته دی؟

ـله پله سره و؛ د نوي راغلي سړي د پښو پلونه یې تعقیبول.

ورسکي وخندل:

ـکونورا تکړه سړی دی؛ د دې جزېرې لویشت لویشت ځمکه ور مالومه ده؛ نه شي ترې خلاصېدای.

وروسته یې ورونیک ته وکتل؛ په ملنډو یې وويل:

(c) ketabton.com: The Digital Library

ـښه نو په پای کې یو څوک درپسې راغی، خو ډېر ناوخته.
د اوتو غږیې واورېد:
ـدا ښځه څوک ده؟
ورسکي په بیره مخ ور واړاوه:
ـپه تا پورې اړه نه لري !
ـخو موږ سره ملګري یو، باید پوه شم.
ورسکي چیغه کړه !
ـاحمقه ! هېر دې شول، ته او کونورا ابدي بندیان وئ، خو ما له زندانه په تېښته کې مرسته درسره وکړه؛ کار مې درکړ او تاسو هم ومنله چې په پټو سترګو به زما خدمت کوئ؛ اوس په کوم جرات له خپل رییس څخه پوښتنه کوې؟ هه !
د اوتو سر وځړېد.
ورسکي د ورونیک لاسونه خلاص کړل؛ هغه یې تر مټ ونیوله او په کشولو کشولو یې تر بلې کوټې بوتله.
وخت تېر شو؛ ورونیک یواځې د فرانسوا په اړه فکر کاوه. زړه ته یې لوېدلې وه چې دا به هم په سخت مرګ مري.
شپه شوه؛ ورسکي راغی او د ورونیک سترګې یې ور وتړلې.
ورسکي په لوړ غږ وویل:
ـاوتو !
دروازه خلاصه شوه؛ اوتو په وره کې ودرېد. په وېره یې وویل:
ـرییس صاحب ! لا هم په خپل تصمیم ولاړ یاست؟
ـهو، خو داسې احمقانه سوالونه مې نه خوښیږي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

اوتو غلی شو.
ورسکي وویل:
_ګاډی دې راوسته؟
_هو صیب.
ورسکي او اوتو په ګډه د ورونیک پښې او لاسونه ور وتړل؛ له ځمکې یې پورته کړه او په ګاډی کې یې پرېیسته. کونورا هم راورسید او له اوتو سره یې په ګډه ګاډی ته حرکت ورکړ. باران تېز و ؛ ګاډی په ختو او چکړو کې په زحمت مخکې تله.
ورسکي شاته وکتل؛ په غوسه یې وویل:
_دا څه دي؟
په تیاره کې یې د اوتو غږ واورېد:
_صیب ! د فرانسوا وفاداره سپی په موږ پسې روان دی.
ورسکي د سپي تر ګیډې پښه لاندې کړه؛ سپی یو ګز هوا ته پورته شو ؛ پر ځمکه ولوېد ؛ کوړنج یې وهل ؛ په پښو ودرېد او بېرته په دوی پسې روان شو.
پر لوړو غونډیو واوره اورېدله او په واوره کې د ګاډی تګ قوي متېې غوښتې. وخت ووت؛ یوه باغ ته ورسېدل؛ دا باغ د ماکونوک د چمن په نوم یادېده؛ ورسکي امر وکړ چې هماالته سا سمه کړي. ټول ودرېدل؛
ورسکي وویل:
_اوتو، شراب شته !
اوتو وخندل:
_اوتو له شرابو پرته ژوند نه شي کولای.

(c) ketabton.com: The Digital Library

د اوږده بالاپوښ له جېبه یې د شرابو بوتل را وایست. ورسکي دوه درې غوړپه شراب وڅښل؛ بوتل یې کونورا ته ونیو:
ـ وڅښه، د یخني له پاره ښه دي.
اوتو وویل:
ـ په جزیره کې ناشناخته سړی مې له ذهنه نه وځي.
ورسکي وخندل:
ـ هیڅ هم نه شي کولای.
اوتو وویل:
ـ خو که ډېر وي، بیا !
ـ مه وېرېږه، خطر یوائې د سیند لخوا دی، ځکه د ځنګله لاره بنده ده؛ پلونه مې هم په بمونو والوزول؛ یوائې یوه لاره شته، د ولاندوارلار، خو دا لار هم په واورو پوښلې؛ درې ورځې مزل غواړي؛ فکر نه کوم چې څوک دې ژوندی ترې تېر شي.
اوتو وویل:
ـ یوه پوښتنه کولای شم؟
ورسکي وخندل:
ـ اوس خو دې هم خوله نه ده تړلې، له ډېرو پوښتنو دې زړه را وخوړ.
اوتو په وېره وویل:
ـ د ګنج په اړه دې څه تصمیم نیولی دی؟
ورسکي له کونورا څخه د شرابو بوتل ور واخیست، غوړپ یې ترې وکړ، ویې ویل:

(c) ketabton.com: The Digital Library

ـ اوتو، د تیرې د معجزې د ګنج د نوم په اورېدو ناراحته کېږم؛ ډېره خواري مو تېره کړه، خو ډاډه اوسه، نه غواړم چې د ګنج له تر لاسه کولو پرته دا جزیره پرېږدم؛ زه باید د اووه لسو کالونو زحمت نتیجه ووینم.

ورسکي غلی شو؛ تش بوتل یې پر ځمکه واچاوه؛ ویې ویل:

ـ ځئ، ناوخته دی.

ګاډی حرکت وکړ؛ واوره په شدت سره اورېدله؛ د ونو په تورو څانګو کې تېز باد ننوتی و؛ یوې، بلې خواته یې سره اړولې. پاو وروسته په ګڼو ونو کې ودرېدل. ورسکي تناب ور واخیست، یوې لوخې ونې ته چې څانګې یې مخکې قطع شوې وې، ور وخوت، په خندا کې یې وویل:

ـ ورونیک باید همدلته پر صلیب راوځړوو.

یو ناڅاپه غلی شو؛ غوږ یې ونیو؛ ویې ویل:

ـ هلکانو! د شپیلکې غږ مو واورېد؟

کونورا له لاندې ور غږ کړل:

ـ هو، شاید زموږ خپل کسان وي

اوتو وویل:

ـ غوږ ونیسئ! پر ځمکه د ځنځیر د کشولو غږ دی.

ورسکي له پورته لاسي بتی ور واچوله؛ په حیرانۍ یې وویل:

ـ اوتو سم وایې، هلته د ونو په مینځ کې یو څه وخوځېدل.

ورسکي بتۍ مړه کړه؛ ورو یې وویل:

په لوړ غږ مه غږېږئ!

ورسکي له ونې کښته شو؛ ویې ویل:

ـ اوتو! ته همدلته پاتې شه؛ زه او کونورا به شاوخوا سیمه وګورو.

(c) ketabton.com: The Digital Library

ورسکي پر ورونيک ور ټيټ شو ؛ د هغې ساره غوږ ته يې خوله ور نږدې کړه؛ په ملنډو يې وويل:

ـملګري دي ډېر ناوخته را ورسېدل.

دوارو حرکت وکړ؛ يو ځای يې يو سپين جسم وليد ؛ مخکې ورغلل، خو سپين جسم هم په حرکت کې و ؛ ورسکي پوه شو چې انسان دی.

ورسکي او کونورا منډه ور واخيسته، خو د سپين جسم حرکت هم تېز شو. ورسکي په غوسه وويل:

ـدا احمق ملنډې راباندې وهي.

دوی په منډه تر غونډۍ کښته شول؛ د پريوره مسطح ځمکو ته ورسېدل؛ ورسکي ناڅاپه ودرېد ؛ ويې ويل:

ـهمدلته دی.

ورسکي بې حرکته ولاړ سپين جسم ته توپانچه ونيوله. چيغه يې کړه !

ـحرکت ونه کړې !

ورسکي کونورا ته اشاره وکړه؛ د کونورا د توپانچې له ميل څخه دوو وتليو ګوليو د ځنګله چوپتيا ماته کړه.

ورسکي وخندل:

ـبس ! کار يې خلاص شو.

خو سپين جسم ونه لوېد. ورسکي ور نږدې شو ؛ په ونه پورې يوائې سپين کميس را ځوړند و.

ورسکي وويل !

ـدا احمق څه شو !

کونورا وويل:

(c) ketabton.com: The Digital Library

ـهرڅوک چې دی، په چالاکۍ کې یې تر موږ وړې ده.
ورسکي یو ناڅاپه چیغه کړه !
ـهله، ژر، منډه واخله؛ دې سړي په چل او دوکه تر دې ځایه راوستو؛
ډاډه یم چې خپله به د ورونیک ژغورلو ته ورغلی وي.
دواړو منډه کړه، خو کله چې لوښي ونې ته ورسېدل، اوتو یې په خپل
ځای ولاړ ولید. ورسکي په بیړه وویل:
ـورونیک د ځان د خلاصولو هڅه ونه کړه؟
اوتو ځواب ورکړ:
ولې نه، غوښتل یې چې وتښتي، خو د تیښتې پر ځای یې یوه مرمۍ
وخوړه.
ورسکي په تیاره کې د ښځې پر تنه لاس کېښود:
خیر، زړه یې درېږي؛ تر اوسه لا ژوندۍ ده، خو دا باید خپل مرګ په
خپلو سترګو ووینې. راځئ ! وخت کم دی؛ ورونیک باید پر صلیب
راوځړوو.

۵ـزما خواته راشئ !
په لنډ وخت کې لوښه ونه د صلیب په شکل جوړه شوه، ورسکي وویل:
ـملګرو، په تاسو دواړو کې یو باید ونې ته ور وخیژي؛ د پړي دواړه
څوکې د صلیب له اړخونو راتېرې کړي او لاندې یې راوغورځوي، هله
نو، کونورا ! ته ونې ته په ختلو کې چټک یې.

(c) ketabton.com: The Digital Library

ځواب يې وانهوربد.

ورسکي وويل:

_دا کار بايد په څو دقيقو کې بشپړ کړو.

کونورا غلی و.

ورسکي وويل:

_اوتو يا کونورا ، په تاسو دواړو کې بايد يو ونې ته ور وخېژي.

بيا يې هم څه وانه وربدل:

ورسکي چيغه کړه !

_احمقانو ، زما خبره نه اورئ ! په لومړی ورځ مې غوربونه در خلاص کړي وو چې له مانه به په پټو سترګو اطاعت کوئ.

کونورا وويل:

_موږ ستا هر امر منلی دی، خو اوس بايد خبره سپينه شي؛ په ګنج کې به زموږ برخه څومره وي؟

ورسکي وخندل:

_په خپل رييس دومره بې باوره ياست !

د اوتو او کونورا سرونه وځړېدل.

ورسکي وويل:

_سمه ده، د معجزې تيرږه يې زما ، خو تاسو دواړو ته به دوه دوه سوه زره فرانکه درکړم.

اوتو وويل:

_موږ هر خطر ته غاړه کېښوده، خو اوس بايد سپين وغږېږو ! موږ د معجزې په تيرږه کې هم حق غواړو.

(c) ketabton.com: The Digital Library

ورسکي وويل:

ـدا خبرې به بل وخت ته پرېږدو ؛ اوس تر دې مهم کارونه لرو. بس، د ګنج تر لاسه کولو ته لنډ وخت پاتې دی؛ څو دقيقې يا هم لږ ډېر، يوازې څو ساعتونه.

اوتو وويل:

ـله کومه دومره ډاډه يې؟

ـاې احمقه ! رييس دې خام کار نه کوي؛ ما دا دومره قتلونه بيځايه نه دي کړي؛ پلان لرم. ډېر ژر به د ګنج دروازې درته پرانيستل شي.

اوتو وويل:

ـهماغه دوزخي دروازې چې ماکونوک يې په اړه راته ويلي !

ـزړه دې هر نوم چې ورکوې، خو دا دروازې موږ تر ګنجه رسوي.

ورسکي غلی شو؛ پورته يې وکتل؛ لا يې هم پر مخ د واورې ساړه بخرکي لګېدل؛ ويې ويل:

ـماکونوک د دې جزېرې يو پخوانی کب نيونکی و؛ ده د ګنج په اړه له خپل پلار او نيکه ډېرې خبرې اورېدلې وې. کنټ هرژمون په دې جزيره کې کلونه تېر کړل او د ماکونوک په مرسته يې د ګنج ځينو اسرارو ته لار موندلې وه، خو ما کنټ هرژمون وواژه؛ هغه ته مې دا موقع ورنه کړه چې تر ګنجه ورسيږي؛ له ماکونوک نه مې هم په زور ځيني خبرې تر لاسه کړې؛ وروسته مې ککری ور سوری کړه. زه يوازينی کس يم چې ګنج ته د رسيدو پر اسرارو پوهېږم. نو مه وېرېږئ ! تاسو هر يو به د دوه سوه زرو فرانکو خاوندان شی.

اوتو وويل:

(c) ketabton.com: The Digital Library

ـ دوکه خو به نه راکوې؟

ورسکي چيغه کړه !

ـ ته خپل رييس ته بې احترامي کوې !

اوتو وويل:

ـ خو تا ژمنه کړې وه چې که ګنج پيدا شو نو د ټولو تر مينځ به په مساوي توګه وېشل کېږي.

ورسکي په نرمه ژبه وويل:

ـ سمه ده، اوس هم په خپله ژمنه ولاړ يم.

اوتو لاس ور وغځاوه:

ـ نو زموږ حق راکړه !

ورسکي وخندل:

ـ احمقه ! تر اوسه خو لا ګنج نه دی پيدا شوی.

ته دروغ وايې، کله چې دې د ارشينان خويندې پر صليب راځړولې، په هغوی کې دې د يوې له جيبه د که کخوړه پيسې راوايستې، خو ځان دې غلی ونيو.

ورسکي وويل:

ـ دا واقعيت نه لري.

هوتو په خبره کې ور ولوېد:

ـ تر اوسه مو ستا هره خبره په پټو سترګو منله، خو موږ هم انسانان يو؛ پيسو ته ضرورت لرو؛ په هغه کخوړه کې سلګونه زره فرانکه ول، سم نه وايم؟

ورسکي وخندل:

(c) ketabton.com: The Digital Library

ـسم وايې ! خو ترا وسه مې نه دې شمېرلې !
اوتو وويل:
ـښه نو ، زموږ برخه ترې را بېله کړه.
ـکه داسې ونه کړم نو بيا ؟
ـخبره جنجال ته مه بيايه !
ورسکي وخندل:
ـورسکي داسې څوک نه دی چې له دوو نفرو وډار شي.
اوتو وويل:
ـخو موږ درې نفره يو.
ورسکي په حيرانۍ وپوښتل:
ـښه نو ، درېيم څوک دی؟
ـهغه د اسپانيول يو اوسېدونکی ځوان دی، هغه څوک چې لږ مخکې يې
سپينې جامې اغوستې وې او تا ډزې ورباندې وکړې.
ورسکي چيغه کړه !
ـنو تاسو له ما سره خيانت وکړ !
غلی شو، دی پوهېده چې خبره خرابېږي، ځکه يې جيب ته لاس کړ؛
کځوړه يې را وايسته او پر ځمکه يې وغورزوله. ويې ويل:
ـواخلئ، ته او کونورا يې سره نيمې کړئ !
اوتو کڅوړه ورپورته کړه، ويې ويل:
ـمننه، دې پيسو په ما او کونورا پورې اړه لرله.
ورسکي په پوست غږ وويل:

(c) ketabton.com: The Digital Library

ـخو دا ځای د دې خبرو نه و. خیر، له دې وروسته مو نه خپه کوم؛ راځئ، تیاره ده، کار تمام کړئ.
ټولو په ګډه په ګاډۍ کې پرته ښځه ور پورته کړه او پر صلیب یې را وځړوله.
ورسکي وویل:
ـپه تاریخي کتیبو کې لیکل شوي، د ګنج دروازې هغه وخت پرانستل کېږي چې په بې پاڼو ونو باندې څلور انسانان پر صلیبونو را ځوړند شي، اوس څلور پوره شول.
نا څاپه چاودنې ته ورته لوړ غږ پورته شو؛ ځمکه ولړزېده او د ګراندن د سړک یوه برخه سپینې رڼا ونیوله.
ورسکي او ملګري یې بې حرکته ولاړ وو؛ دوی تور لوګي ته کتل چې د اور پر سر راګرځېده.
کونورا وویل:
ـوګورئ! د ګراندش د سیمې ونو اور اخیستی!
ورسکي په خوشالی وویل:
ـد ګراندیش د سیمې اور اخیستنه د معجزې د تیرې د پیدا کېدو لومړی نښه ده.
ورسکي لاسي بتۍ بله کړه؛ درې سره په بیړه لاندې لاړل، خو ډېر ژر ځای پر ځای ودرېدل؛ ځمکه چاودلې وه او رڼا له هماغه ځایه راوتله.
ورسکي وویل:
ـپه ما پسې راځئ!

(c) ketabton.com: The Digital Library

دري سره تر ونو تېر شول؛ يو ځای ودرېدل؛ په ځمکه کې سمڅې پرې شوې وې؛ رڼا له همدې سمڅو راوتله.
ورسکي وويل:
_بايد يوې سمڅې ته ور کښېنته شو !
خو کونورا حرکت ونه کړ.
ورسکي وويل:
_احمقه ! چانس له لاسه مه ورکوه !
کونورا په خبره کې ور ولوېد:
_ماکونوک د دې غارونو په اړه راته ويلي و چې دوزخ همدلته دی او که څوک دې غارونو ته ورکښېنته شي، اوراخلي.
ورسکي وويل:
_ښه نو، اوس چې په شپه کې وېرېږی، دا کار به سبا ته پرېږدو. اوتو ! ته پريورې ته لاړ شه؛ وړې يو ؛ خواړه او شراب راوړه؛ هو رښتيا ، تبر دې هم هېر نه شي.
اوتو په تياره کې ورک شو ؛ خو کله چې بېرته راغی، باران زور اخيستی و.
شپه يې د ماکونوک په باغ کې تېره کړه؛ سهار وخته بېرته راغلل؛د يوې سمڅې خوله يې پر تبر ازاده کړه. سمڅې ته تنګې ډبريني زينې کښنته شوې وې. درې سره لاندې لاړل؛ څومره چې مخکې تلل تياره ډېرېدله؛ وروسته پراخ ځای ته ورسېدل؛ ورسکي بتۍ ولګوله؛ يودم شاته لاړ؛ غار د انسانانو له اسکليټونو ډک و.
ورسکي وويل:

(c) ketabton.com: The Digital Library

ـشل پېړۍ مخکې دلته دولس کسان اوسېدل؛ دا د هغو دولسو کسانو هډوکي دي؛ دوی د پاچا مقبره ساتله؛ ورسکي له شلو پېړیو وروسته لومړنی انسان دی چې دلته راځي.

ورسکي غلی شو؛ د خپل تندي خولې یې پاکې کړې، ویې ویل:

ـپه زندان کې یوه تاریخ پوه بندي دا معلومات راکړي و چې دولسو نفرو د پاچا له مقبرې څخه ساتنه کوله. اوس مو همدا ځای پیدا کړ؛ ډاډه یم، ګنج هم همدلته دی.

ورسکي څو ګامه واخیستل؛ دبرینه دروازه یې خلاصه کړه؛ په کوټه کې هیڅ هم نه و؛ دوهمې کوټې ته ورغی؛ بتۍ یې واچوله؛ کوټه تشه وه، یوې دروازې ته یې پام ور واوښت؛ له دروازې یې د غنو ځالې لرې کړې. د مثلث په شکل یوه درې کونجه لویه کوټه یې سترګو ته ودرېده. د کوټې له چت څخه سپینه نرۍ رڼا را لوېدلې وه. ورسکي ځیر شو، چت سوری و، رڼا له هماغه ځایه راتله.

ورسکي شاوخوا وکتل؛ یو ځای ورې تیږې راټولې وې؛ د تیږو تر څنګ فلزي لګنه ښکارېدله؛ لګنه تر نیمایي پورې په ځمکه کې ننوتې وه.

ورسکي ور نږدې شو؛ پر لګنې د خاورې یوه ذره هم نه وه ناسته؛ سپینه رڼا ترې پورته کېدله.

ورسکي لاس ور وغځاوه؛ د کونورا چیغې یې ګوتې خلاصې پرېښودلې.

ـمه!

د ورسکي رنګ والوت:

ـولې؟

ـما کونوک راته ویلي و چې که څوک دې لګنې ته لاس ور وړي نو سوځي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

ورسکي وخندل، لکنه يې له ځمکې را وايسته. لکنه له زرو جوړه وه، خو په سر کې يې د مار شکل ښکارېده چې له سرپو جوړ شوی و.
ورسکي په ځير لکنې ته وکتل؛ قيمتي غميو يې کمزورې رڼا کوله...
ورسکي وويل:
_دا خو به هماغه د معجزې تيره نه وي؟
ورسکي متوجه شو چې د لکنې سر تاوېږي، خلاصه يې کړه، په مينځ کې يې تيره وه. ورسکي ډبره را وابسته؛ ډبرې سره ځلا کوله؛ ورسکي په خوشالۍ چيغه کړه !
_دا هماغه د معجزې تيره ده.
کونورا په بيړه وويل:
_اورې؟
ورسکي په حيرانۍ ورته وکتل.
کونورا وويل:
_غوږ ونيسه.
يو غږ راته؛ دا غږ به کله لوړ او کله هم ټيټ شو. غږ تر ډېره د انسان زګيروي ته ورته و، خو کله کله به داسې اواز پورته شو لکه يو څوک چې په خوب کې خرهاری کوي.
ورسکي په بيړه وويل:
_دا غږ د ښنګ له کوټې راځي.
اوتو د ډبرينو مجسمو خواته اشاره وکړه؛ ورسکي د لاسي بتۍ رڼا ور واچوله؛ تر مجسمو ورهاخوا نرۍ لاره پرې وه، مخکې لاړ او زوروره چيغه يې له خولې راووته.

(c) ketabton.com: The Digital Library

ـهلته یو انسان دی، هلئ، دې خوا راشئ!
اوتو او کونورا منډه ور واخیسته؛ د لارې د پای په لویه کوټه کې یو ببر سری بوډا پروت و. ورسکي ور نږدې شو؛ بوډا خیرن ښکارېده؛ ټول مخ یې ژورو ګونځو نیولی وو.
ورسکي کېناست؛ بوډا ویده و.
ورسکي ورو وویل:
ـمعجزې پیل شوې؛ دا بوډا باید د دې ځای کشیش وي.
اوتو وویل:
ـزه خو په هیڅ هم نه پوهېږم؛ دلته څه روان دي!
ورسکي وخندل:
ـتر اوسه خو هر څه سم دي. زنداني ملګري مې دې بوډا ته هم اشاره کړې وه.
کونورا په خبره کې ور ولوېد:
ـخو زه داسې فکر نه کوم، دا به هماغه سړی وي چې موږ یې څارلو.
اوتو وویل:
ـچټیات مه وایه. خو زه یوه شي ته حیران یم؛ دې کمزورې بوډا به څنګه ځان تر دې ځایه را رسولی وي؟
ورسکي ټیټ شو؛ د بوډا لاس یې ونیو؛ د هغه غوږ ته یې خوله ور نږدې کړه؛ ورو یې وویل:
ـزه یم.
د بوډا شونډې ورپېدې؛ څو نامفهومه تورې یې له خولې راووتل، بېرته بېسده پرېووت.

(c) ketabton.com: The Digital Library

يوه شېبه چوپه چوپتيا وه؛ وروسته بوډا وويل:
راغلل، راغلل...

۲ـ ورسکي ماتې خوري:

ورسکي كونورا ته وكتل:
ـ د هغه په خبرو پوه شوې؟
كونورا د (نه) په بڼه سر وخوځاوه. ورسكي د بوډا پر اوږه لاس كېښود ، ټكان يې وركړ؛ بوډا په پټو ستركو وويل:
ـ ارامه مې پرېږدئ !
ورسكي د بوډا ستركو ته د بتۍ رڼا سيخه كړه؛ بوډا په حيرانۍ وويل:
ـ له ما څه غواړئ؟
ورسكي د بتۍ رڼا د هغه له ستركو ليرې كړه؛بوډا خپلې ستركې ومونبلې؛ ورسكي ته يې وكتل؛ له وچو شونډو يې كمزوري خندا راووته !
ـ اه ! ورسكي، دا ته يې؟ تر اوسه لا نه يې زوړ شوى.
د ورسكي پر زړه لړزه راغله؛ دى دې ته حيران و چې بوډا يې له كومه پيژني.
ورسكي په بيړه وويل:
ـ ته څوک يې؟ دلته څه كوې؟
بوډا په كمزوري غږ وويل:

(c) ketabton.com: The Digital Library

ــپه دې پوښتنه دې خواشينى شوم؛ ته بايد ما وپېژنې !
ورسکي په حيرانۍ ورته کتل:
بوډا وويل:
ــپر ذهن دې فشار راوړه، زه د والدا پلار يم، هغه والدا چې ستا ميرمن وه، خو په ډېره ناخوانۍ سره دې پرېښوده.
ورسکي په خبره کې ورولوېد:
ــخو ما تر اوسه نه يې ليدلى !
ــسمه ده، نه دې يم ليدلى؛ خو زه ستا په اړه په ډېر څه پوهېږم؛ ته په زندان کې وې چې زه د معجزې د تيرې د ساتلو له پاره دې جزېرې ته راغلم؛ پوهېدم چې ته به يوه ورځ دلته راځې.
ورسکي حيرانې سترګې ورته نيولې وې؛ دى د بوډا په خبرو نه پوهېده.
کونورا په بيړه وويل:
ــپه وښو کې يې توپانچه پټه کړې ده ؛ ميل يې ښکاري؛ دا بوډا زموږ دښمن دى؛بايد ووژل شي.
ورسکي فکر په مخه کړ؛ اوتو ته يې وکتل، ويې ويل:
ــاوتو، ته څه پکې وايې؟
اوتو بوډا ته مخ ورواړاوه، ويې ويل:
ــنوم دې څه دى؟
ــزوړ ډرويد.
ورسکي وويل:

(c) ketabton.com: The Digital Library

دا د کشیشانو یوه ډله ده چې پر ځانونو یې د ډروید نوم ایښی؛ هغوی پیژنم؛ غلي او ګوښه ګیره خلک دي؛ یوا ځیتوب غواړي؛ دوی د دنیا له ټولو خوښیو محروم دي.

بوډا په زحمت له وښو پورته شو؛ کېناست، ویې ویل:

ـزه ستا سو د ملنډو نه یم. بالعکس، دا تاسو یاست چې ماته اړتیا لرئ؛ وګورئ، نڅا مې هم زده ده.

بوډا په زحمت ولاړ شو د نڅا په ډول یې لاسونه پښې ووهلې.

ورسکي او د هغه ملګرو په حیرانۍ ورته کتل.

دې نڅا ته پخوانیو رومیانو د مار نڅا ویله؛ نڅاګر به په نڅا کې یو ځل مخکې لاړ بیا شاته، سینه به یې راوایسته او پر خپل ځای به په تېزۍ سره راوګرځېد.

بوډا په نڅا کې وویل:

ـتاسو نه پوهېږئ! زه دوه زره کاله عمر لرم؛ څو سوه کاله مخکې مې پاچا ژول سزار ته هم همدا نڅا وکړه؛ چکچکې یې وهلې او زما له نڅا یې خوند اخیست.

بوډا خپله نڅا بدله کړه؛ لاسونه پښې یې پورته پورته وغورځولې، ویې ویل:

ـدا د دبرشو مړیو د جزیرې نڅا ده؛ دا هم د ځلورو صلیبونو نڅا.

یو ناڅاپه یې وخندل؛ د ورسکي تر مخ ودرېد؛ ویې ویل:

ـوبښئ! بیځایه حرکات مې تر سره کړل، خو اوس د جدي خبرو وار دی.

ګرانه، زما ماموریت دا دی چې تا ته د معجزې تیږه در وسپارم.

ورسکي په حیرانۍ ور ته کتل. وروسته یې وویل:

(c) ketabton.com: The Digital Library

ـته ولې دا کار کوې؟
بوډا په زوره وخندل:
ـتا د معجزې د تيرې د لاسته راوړلو له پاره خلک ووژل؛ جزيره دې له وحشته ډکه کړه او اوس چې يو احمق بوډا د معجزې تيره در سپاري، خوشاله نه يې؟
بوډا غلی شو، په ځير يې ورسکي ته وکتل، ويې ويل:
ـورسکي، زه د تېرې شپې سړی يم، هغه څوک چې سپين کالي يې اغوستي و او تاسو يې پر کميس ډزې وکړې، دا زه وم چې د ځنګل د يوې برخې ونو ته مې اور ور واچاوه، اوس هم ما نه پيژنې؟
د ورسکي زړه ولړزېد، اوتو او ماکونورا يو ګام شاته شول.
ورسکي خپل زړه غټ ونيو، ويې خندل:
ـنو ته فکر کوې چې ورسکي به له تا وويرېږي؟
بوډا وويل:
ـنه، نيت مې صاف دی؛ غواړم چې د معجزې تيره تاسو ته تسليم کړم.
ـولې؟
په دې پسې مه ګرځه، خو يوه بله خبره واوره! دا تيره يو وخت د پاچا له جنازې سره دې ځای ته راوړل شوه؛ سل کاله يې وساتله، خو وروسته د بوهم د پاچاهی سلسله کمزورې شوه او د تيرې محافظين هم وتښتېدل. دا ځای تر ډېره همداسې پاتې و، خو وروسته بيا ساتونکي ورته وټاکل شول، هدف يې د بوهم د پاچا د قبر ساتنه نه وه، دوی پوه شوي و چې په دې سيمه کې د معجزې تيره پرته ده او ويرېدل چې دا ګنج د غلو لاس ته ورنه شي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

په دې محافظينو کې يو هم زه وم؛ خبر شوم چې تاسو د دې ګنج په موندلو پسې جزېرې ته راغلي ياست؛ په دې هم پوهېږم چې د ورونيک پلار دې ځنګه وواژه، ان د ورونيک د صليب د ځړولو پېښه مې هم په خپلو سترګو ولېده.

ورسکي وخندل:

ـښه نو، چې دومره مهربانه يې او له دې ټولو پېښو سره سره بيا هم مرسته راسره کوې، نو دا راته ووايه چې د معجزې تيږه چېرته ده، ها؟

ورسکي هغه تيږه د بوډا سترګو ته ونيوله چې د لکڼې له مينځه يې راکښلې وه.

بوډا وخندل:

ـنه، دا تيږه ما په خپله په لکڼه کې کېښوده، ورته وګوره، مينځ يې مات دی.

ورسکي حيران و، خو ضرورت يې درلود چې د بوډا خبرې واورې.

بوډا وويل:

ـد معجزې د تيږې ځای يوازې ماته معلوم دی.

ورسکي چيغه کړه !

ـزه په تا ځنګه باور وکړم؟

بوډا وخندل:

ـبله لاره نه لرې. خو زه به يو بل راز هم درته ووايم، په زندان کې درسره وم، له دې هم خبر يم چې ستا پلار او مور پر تا کوم نوم ايښی و. ستا کورنی نوم يادوم، ورسکي نه.

د ورسکي پښې ولړزېدې.

(c) ketabton.com: The Digital Library

بوډا د ورسکي غوږ ته خوله ورنږدې کړه؛ شونډې یې وخوځېدې؛
ورسکي لکه مار چیچلی انسان ټوپ کړل؛ په زوره یې وویل:
ـ ته شیطان یې، شیطان، که نه نو له داسې رازونو څنګه خبرېدې !
بوډا وخندل:
ـ ښه نو، اوس په ما باور کولای شې؟
ـ هو، له دې وروسته سره ملګرې یو، خو د معجزې تیږه چېرته ده؟
کونورا غوښتل چې څه ووایي، خو ورسکي خپلې وسلې ته اشاره وکړه،
هغه یې پوه کړ چې بوډا څه نه شي کولای.
ټول له اوږده دهلېزه تېر شول؛ د لاسي بتۍ رڼا په دېوال کې یوه کوچیني
سوري ته سیخه شوه. ورسکي د ډروید (بوډا) په غوښتنه ګونډې
ووهلې، لاس یې سوري ته ور ننه ایست؛ ناڅاپه ټول د ېوال شاته لاړ، یوه
لویه کوټه ښکاره شوه؛ ډروید وویل:
ـ د معجزې تیږه همدلته ده.
شېبه وروسته ټول په کوټه کې ول.
په کوټه کې نمجن بوی ته، ځای ځای د قبرونو زړې شناختې ولاړې وې.
ډروید وویل:
ـ پوښتنه مو ونه کړه چې تر ځمکې لاندې دا کوټه ولې روښانه ده !
ټول غلي وو.
بوډا وویل:
ـ دا ځای له پورتني کوټې څخه رڼا اخلي؛ وګوره، د ډبرینو مجسمو له
اړخونو رڼاوې راوتلې دي؛ بله خبره ! د معجزې په تیږه کې هم دا خاصیت
پروت دی چې کوټه روښانه کړي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

یو دم یې وخندل:
_خو د معجزې تیره په دربیمه کوټه کې ده.
ورسکي وویل:
_په موږ ملنډې وهې !
_نه، دا تیره په زیرزمیني کې موندلی شي. د دی تیرې یو ارزښت په دې کې دی چې د ګروپ په څیر رڼا خپروي. هو رښتیا ، یوه بله خبره ! دا تیره یو چا ته ژوند او مرګ، دواړه ورکولای شي.
_څنګه؟
_د والدا نوم به دې نه وي هېر، هغه هم یو وخت زما په شان د دې تیرې ساتونکې وه.
د ورسکي زړه ولړزېد:
_والدا اوس چېرته ده؟
_دلته ، د همدې تیرې لاندې ویده ده.
د ورسکي سترګې رډې راوختې:
_چټیاټ مه وایه !
بوډا وویل:
_زما په خبرو باور وکړه، والدا له څو پېړیو راهیسې د داسې چا په انتظار ده چې دلته راشي او ورته ووایي چې ورباندې ګرانه ده؛ هغه وخت به د معجزې تیره ورکړي.
ورسکي ته احساس ورلوېدلی و چې دا سړی ملنډې وربانديې وهي، خو د هغه ځینې خبرې رښتیا وې؛ دی باید په ځینو رازونو پوه شوی وای.
بوډا وویل:

(c) ketabton.com: The Digital Library

ـدا میرمن په ښکلا کې جوړه نه لري؛ که دې ولیده، په یوه نظر به زړه وربانديې وبایلې؛ دا ستا په خیر یوه ګنهګار انسان ته ماتله ده.
ورسکي پوه شو چې له خطر سره مخامخ دی، خو بیا یې هم زړه غټ ونیو.
ډروید وویل:
ـته ماشوم وې، هغه وخت دې د مور په ګوته یوه ګرانبیه ګوتمۍ وه؛ دې ګوتمۍ درې قیمتي ډبرې درلودې. رښتیا نه وایم؟
د ورسکي د تندې ګونځې سره ورغلې:
ـخو دا زموږ کورنی راز دی، ته له کومه پوهېږې؟
ډروید وخندل:
ـکه اوس هغه ګوتمۍ د والدا په ګوته وي، نو دا باور کوې چې والدا به د معجزې تیرې تا ته درسپاري؟
ورسکي چیغه کړه !
ـخدایه ! د دې سړي له چټیاتو نور ستړی شوم.
ډروید پر غولي پرته هواره تیږه وښوروله؛ لنډې زېښې وې؛ ورسکي د هغه په امر ورکښته شو؛ شیبه ورسته د ورسکي وحشتناکه چیغه پورته راوخته:
ـرښتیا دي، ګوتمۍ د هغې په ګوته ده.
اوتو او ماکونو یو بل ته په وېره وکتل.
ورسکي په یوه اوږده دهلېز کې ولاړ و؛ یوې خواته یوه ښځه پرته وه؛ حرکت یې نه درلود؛ پر ګوته یې د ورسکي د مور ګوتمۍ ښکارېدله.
له پورته یې د ډروید غږ واورېد:

(c) ketabton.com: The Digital Library

ـ د هغې لاس په خپل لاس کې ونیسه؛ دا باید یوه شي چې مینه ورسره لري.

ورسکي په بیړه د پرتې ښځې لاس ور پورته کړ.

ډروید وویل:

ـ د ښځې له مخه نقاب لرې کړه؛ مه ویرېږه! دا کار تر هغو قتلونو اسانه دی چې تا وکړل.

ورسکي لړزانده ګوتې ور نږدې کړې؛ د پرتې ښځې له مخه یې نقاب لیرې کړ؛ یو ناڅاپه شاته شو، پښې یې ولړزېدې او بې حرکته ودرېد.

ډروید چیغه کړه!

ـ څه دې ولېدل؟

ورسکي د لیونیانو په څیر په راوتلیو ړدو سترګو د پرتې ښځې څېرې ته کتل؛ پر تندي یې مړې خولې راماتې وې.

بوډا وخندل:

ـ وګوره، څیره دې څومره بدرنګه شوې ده؛ ښه ده، والدا ویده ده؛ د هغې پټې سترګې به نور رنځ هم درکړي.

ورسکي په زحمت خپلې سرېښ شوې شونډې پرانیستې، په ټیټ غږ یې وویل:

ـ ورونیک.

بوډا وویل:

ـ احمقه! بیړه دې وکړه؛ په تیاره کې دې ان د ورونیک مخ ته هم ونه کتل؛ پوهېږې؟ د ورونیک پر ځای دې یوه بله مړه ښځه پر صلیب راوځړوله.

(c) ketabton.com: The Digital Library

ورسکي په بیره پورته وکتل؛ بوډا د پخوا په څیر کمزوری نه ښکارېده،
نیغ ولاړ و او په څیره کې یې غوسه له ورایه مالومېدله.
ډروید وویل:
ځان دې ډېر چالاکه ګڼلی؛ قتلونه دې وکړل؛ جزیره دې د مظلومو خلکو په
وینو ولړله؛ له اوله لا پوهېدم چې یو ډارن انسان یې.
د توپانچو ګیتونه کش شول؛ ډروید ور وکتل، اوتو او کونورا د وسلو
میلونه ورته نیولي وو.
ډروید په ملنډو وویل:
_هیله کوم، ما مه وژنئ، له یوه کمزوري بوډا څه غواړئ.
ورسکي چیغه کړه !
_احمقانو، ولې ماتله یاست، ویې ولئ !
له توپانچو څخه یو اځي تورلوګی راووت.
ورسکي خپله توپانچه پورته ونیوله، خو تشه وه.
ډروید وخندل:
_دومره ساده نه یم، مرمۍ مې ایستلې دي.
ورسکي پر زینه پښه کېښوده. یو غږ یې واورېد:
_حرکت مه کوه !
ور ویې وکتل.
_ورونیک توپانچه ورته نیولې وه.
ورسکي په بیړه پورته وخوت؛ د بوډا تر څنګ تېر شو ؛ له خپلو ملګرو
سره یې یو ځای منډه واخیسته.
ډروید پسې ناره کړه !

(c) ketabton.com: The Digital Library

ـښاغلی ورسکي ! د معجزې تیرې دې هېره شوه.

۷ـ پیاوړی حریف:
ورسکي د ډار سړی نه و، خو دې پېښو يې پر ذهن اغېزه کړې وه؛ نه پوهېده چې څه کوي او ولې له هغه ځایه راووت. په لاره کې يې څو ځله اوتو او کونورا ته وويل:
ـورونيک مړه ده؛ ما په خپلو لاسونو پر صليب راوځړوله.
دوی په بيړه روان ول، خو ورسکي ځای پر ځای ودرېد، ويې ويل:
ـزړه مې چوي؛ بايد ډاډه شم چې هغه ورونيک وه که بل څوک؟
اوتو په خبره کې ور ولوېد:
ـنو څه کوې؟

(c) ketabton.com: The Digital Library

ببرته ورګرځو.
کونورا وویل:
_نه، هغه وسله لري.
ورسکي وویل:
_احمقه، ترا وسه نو هلته نه دي ماتله.
درې سره ببرته د سمڅو خواته ورغلل.
اوتو وویل:
_وګورئ! هغه رڼاوې نشته.
لاندې کښته شول، ورسکي اورلګیت ولګاوه، پر ډبرینو زینو ژیړه رڼا پرېووته؛ یو دم د تیږې د ښویدو غږ راغی؛ ورسکي په بیړه پورته وخوت؛ د ببرته تګ لاره د درنې تیږې په واسطه تړل شوې وه. ورسکي تیږې ته اوږه ورکړه، خو تیږه درنه وه.
د ورسکي څېره له غوسې تکه شنه شوه؛ ببرته ملګرو ته راغی، په غوسه یې وویل:
_په دام کې یې واچولو.
اوتو وویل:
_له ما سره بله توپانچه شته.
ورسکي په غوسه وویل:
_احمقه! ولې دې استفاده ترې ونه کړه!
د اوتو سر وځړېد:
_هغه وخت وارخطا شوم، هېره مې وه.
ورسکي توپانچه ورواخیسته، مرمۍ یې وکتلې، سمې وې. ویې ویل:

(c) ketabton.com: The Digital Library

ـله دې ځایه باید د وتلو لاره پیدا کړو، که نه نو هډوکي به مو همدلته وراسته شي.
کونورا خپل غاښونه وچیچل:
ـدواړه به په خپلو لاسونو ووژنم.
ورسکي وویل:
ـخو که له دې سمڅې ژوندي ووتو.
کونورا وویل:
ـماته داسې ښکاري چې دوی هم تر اوسه همدلته دي.
ـنو د سمڅې په خوله کې هغه تیږه چا کېښوده؟
ـډاډه یم، نور و ملګرو به یې دا کار کړی وي.
کونورا له جیبه یوه تېره چاړه را وایسته، پرته له دې چې د ورسکي نظر ورپوښتي، په تیاره کې ورک شو.
ورسکي او اوتو په خپل ځای پاتې شول؛ پاو ووت؛ د کونورا درک معلوم نه شو. دوی دواړه هم پسې ورغلل. ورسکي یو ځای نوک ونیو، ویې ویل:
ـاورې ! فکر کوم چې کونورا دی، ببرته زمونږ خواته راځي.
غږ غلی شو؛ مخکې لاړل؛ په یوه کوټه کې تیاره وه؛ دومره ښکارېدل چې یو څوک پړمخې پروت و.
اوتو چیغه کړه:
ـکونورا خپل کار کړی دی؛ وګوره، د دې سړي په ټټر کې د کونورا چاړه ننوتې ده؛ لاستی یې برېښي؛ ډاډه یم؛دا د کونورا چاړه ده.
ورسکي وویل:

(c) ketabton.com: The Digital Library

ـ احمقه ! داسې نه ده.
ورغی جسد یې پرمخې را واړاوه؛ هوتو چیغه کړه !
ـ کونورا ! اه ! کونورا یې وژلی دی !
ورسکي خپله توپانچه له جېبه را وایسته، ویې ویل:
ـ ډروید تر موږ ډېر چالاکه دی.
اوتو په حیرانۍ سره د کونورا جسد ته کتل...
ورسکي وویل:
ـ راځه !
دواړه اوږده سالون ته ورسېدل؛ لاندې کښنته شول؛ د ورسکي زړه ولړزېد ؛ ښځه پرخپل ځای پرته وه. ورسکي ور ټیټ شو ؛ سترګې یې رډې راوختې؛ د ښځې مړې ګوتې د کونورا تر چاړې راتاوې وې. ورسکي په دقت ښځې ته وکتل؛ د لاسونو په بندونو کې یې د پړې سرې نښې پاتې وې.
ورسکي وویل:
ـ دا هماغه ښځه ده چې موږ په تیاره کې د ورونیک ګومان ورباندې کړی واو د هغې پر ځای مو پر صلیب را ځړولې وه.
ورسکي یوناڅا د ښځې له ګوتو چاړه ور واخیسته او د هغې ستونی یې ور پرې کړ؛ په غوسه یې وویل:
ـ اوس نو سمه مړه شه.
مخامخ یو سیوری راغی، ورسره یې یو ورو غږ واورېد:
ـ زه دې وپېژندلم؟

(c) ketabton.com: The Digital Library

ورسکي مخامخ توپانچه ونیوله؛ په تیاره کې د توپانچې له خولې سره رڼا ووته، یو چا وخندل:

ـ ورسکي، ته هغه ځوک یې چې په دوکه پسې دوکه خورې؛ ته هغه ځوک وژنې چې مخکې دې وژلای و.

ورسکي اورلګېت ولګاوه؛ یوه ولاړ ځوان د بوال ته اوږه لګولې وه؛ ځوان متوسطه ونه درلوده، وېښته یې ژیړ او څېره یې سره ښکارېدله.

ځوان وویل:

ـ نوم مې ارسن لوپن دی او د اسپانیول او سیدونکی یم.

ورسکي په حیرانۍ سره ځوان ته کتل....

ځوان وویل:

ـ زه د کنت هرژمون د کورنۍ د ساتلو له پاره دلته راغلې یم؛ تا پېژنم؛ هغه کسان دې ووژل چې ډېر دې یې نه پېژندل. بې مانا قتلونو ستا زړه سخت کړی دی، خو تر اوسه لا په دې نه پوهېږې چې ورونیک مړه ده که ژوندۍ!

ته ان دومره بې رحمه یې چې د مقتول څېرې ته هم نه ګورې؛ تا دوې ښځې درلودې؛ یوه د راینولډ مور او بله هم د فرانسوا مور. دوې ورځې مخکې دې په تیاره کې خپله لومړنی مېرمن ووېشته.

د ورسکي زړه ولړزېد.

ارسن لوپن په کونج کې له پراته جسد څخه ځادر لیرې کړ، ویې ویل:

ـ باور نه کوې؟

ـ ورسکي خپلې سترګې پټې کړې.

ارسن لوپن وویل:

(c) ketabton.com: The Digital Library

ـ تاته مې نقشه وايسته او ته مې په خپله لومه کې راګیر کړې.
ورسکي چیغه کړه !
ـ له ما څه غواړې؟
ارسن لوپن وخندل:
ـ هیڅ، یوائې د کنټ هرژمون له کورنۍ څخه ساتنه کوم.
ورسکي وویل:
ـ راځه ! د معجزې تیږه به په ګډه پیدا کړو ، نیمایي شتمني یې ستا !
اوتو ته غوسه ورغله، خو څه یې ونه ویل.
ارسن لوپن وخندل:
ـ خو لومړۍ باید په دې پوه شم چې فرانسوا چېرته دی؟
ورسکي غلی و.
ارسن لوپن دوهم ځل پوښتنه تکرار کړه !
ـ فرانسوا چېرته دی؟
د ورسکي په زړه کې تمه پیدا شوه؛ فرانسوا یو چاته ارزښت درلود او ده له دې موقع ډېره استفاده کولای شوای. خو بیا یې هم وویل:
ـ فرانسوا د توري وهنې په مسابقه کې ووژل شو.
لوپن وخندل:
ـ زه دومره احمق نه یم، پوهېږم چې هغه ژوندی دی.
ورسکي نه غوښتل چې په دومره اسانۍ دا چانس له لاسه ورکړي، ځکه غلی و.
لوپن شپېلکی وواهه ! له نږدې کوټې څلور وسلوال او یو په عمر پوخ سړی راغلل. په عمر پوخ سړی ګوډ ګوډ ته، یوه پښه یې له لرګي جوړه وه.

(c) ketabton.com: The Digital Library

ارسن لوپن ورسکي ته وکتل ویې ویل:
ـ دی زما نږدې ملګری پاتریس بلوال دی.
غلی شو، پاتریس بلوال ته یې مخ ور واړاوه:
ـ ښاغلیه ! د فرانسوا درک مو پیدا نه کړ؟
منفي ځواب یې وا ورېد.
ارسن لوپن وویل:
ـ نور پوځیان په بېړۍ کې دي؟
هو.
ارسن لوپن سر تېرو ته وکتل:
ـ ورسکي او د هغه ملګری ګراشن ته بوځئ، هلته یې وساتئ.
اوتو او ورسکي تر متهو ونیول شول.
له سالونه بهر یوه زینه ولاړه وه، خو ارسن لوپن تر څو سمځو تېر شو او د ځکمې سر ته راوخوت. ډله د باغ خواته لاړه او هغې ونې ته ورسېدل چې ورسکي د ورونیک پر ځای د خپلې پخوانۍ میرمنې مړی پرې راځړولی و.
ارسن لوپن یو ځای ودرېد، ورسکي ته یې وکتل، ویې ویل:
ـ ستړی شوې؟
د ورسکي سترګې سرې وې.
ارسن لوپن وویل:
ـ دې ونې ته وګوره! کله چې تېره شپه تاسو د خپل جنایت په اړه غږېدی اومړې مو شمېرل، ما له موقع استفاده وکړه او ورونیک مې له دې ځایه وتښتوله. هلته وګوره! هغه ښوک چې پر سړک را روان دی، پېژنې؟ دا

(c) ketabton.com: The Digital Library

سړی هم ستا د قربانیانو له ډلې څخه یو دی. دا سړی دې لومړی د مرګ په خونه کې بندې کړ؛ بیا دې خپل زوی راینولډ ته امر وکړ چې سیند ته یې واچوي؛ دا کس د فرانسوا ښوونکی استفان ماروکس دی، خدای ژوندی وساته.

ماروکس را ورسېد؛ ورسکي ته یې په ژامه درونډ سوک ورکړ، لوپن وویل:

_مه ! اوس یې وخت نه دی؛ ورسکي به خپله سزا ووینې.

ورسکي په کرکه استفان ماروکس ته کتل؛ دی د ورونیک او د دې سړي له مینې څخه خبر و.

ارسن لوپن ورسکي ته ور نږدې شو، ویې خندل:

_د ښاغلي استفان ماروکس په ژوندي پاتې کېدو حیران یې ! په دې ورځو کې مړي هم ژوندي کېږي.

ارسن لوپن ماروکس ته وکتل:

_فرانسوا مو پیدا نه کړ.

_نه

_په کوم ځای مو شک هم رانه غی، سمڅه، غار یا بل څه؟

د استفان ځواب منفي و.

ارسن لوپن بېرته ورسکي ته ور نږدې شو، په غوسه یې وویل:

_د فرانسو ا د ځای د ښودلو په مقابل کې څه غواړې؟

ورسکي ځمکې ته کتل...

ارسن لوپن له جېبه یو کارت را وایست، د ورسکي سترګو ته یې ونیو، ویې ویل:

(c) ketabton.com: The Digital Library

ـدا سړی د فرانسوا بیه پرې کوي، ووایه، څومره پیسې غواړې؟
ورسکي په حیرانۍ وویل:
ـدا خو د فرانسې د ولسمشر موسیو والانګای کارت دی، هغه ولې له دې قضیې سره دلچسپي ښیې؟
ارسن لوپن وخندل، له جېبه یې یو بل سور رنګه کاغذ را وایست، ویې ویل:
ـوخت مه ضایع کوه، دا کاغذ ولوله.
ورسکي په لړزانده ګوتو کاغذ ورواخیست، لیکلي و:
د فرانسې د دولت نږدې ملګری پاتریس بلوال او ارسن لوپن د ورسکي د نیولو ماموریت لري.
د ورسکي خوله وازه پاتې وه.
ارسن لوپن لاس ور وغزاوه، کاغذ یې ورنه واخیست؛ څیرې یې کړ او ټوټې یې باد ور سره یووړې؛ ویې ویل:
ـزه په هیڅ دولت پورې نه یم تړلی؛ دا کاغذ مې څکه در ښکاره کړ، چې ستا نیول څومره مهمه دې؛ نو زما خبره ومنه! له دې ځایه نه شې تښتېدلی؛ د فرانسوا د خوشې کېدو په مقابل کې څه غواړې؟
ـفرانسوا مړ دی.
ـدروغ وایې !.
ورسکي غلی شو، یو دم یې وویل:
ـد معجزې تیږه !
ـامکان نه لري، زه به فرانسوا په خپله پیدا کړم.
ورسکي وخندل:

(c) ketabton.com: The Digital Library

ـکه یې پیدا هم کړی، نو یوائې به یې بې روحه جسد په لاس درشي.
ـولې؟
فرانسوا له پرون راهیسي نه اوبه څښلې او نه یې هم څه خوړلي دي؛ که زما شرط ونه منی؛ هلکی به له تندې مړ شي.
ورسکي وروستی جمله په ډېره بې رحمي سره ادا کړه.
ارسن لوپن وویل:
ـته خپل زوی په خپل لاس نه شي وژلای.
د ورسکي له خولې وحشیانه خندا راووته:
ـنه، ما ته یې مرګ ډېر اسانه دی، فرانسوا به هم د نورو په څېر مړ شي.
استفان سوک جوړ کړ، خو ارسن لوپن د هغه مخې ته ودرېد.
ارسن لوپن د یوه سر تېرې له ملا پړی ور خلاص کړ؛ ورسکي یې د صلیب په بڼه په ونه پورې کلک وتاړه؛ د ورسکي پښې له ځمکې یوه لوېشت پورته وې.
ارسن لوپن وویل:
ـاوس به پوه شي چې دا ډول مرګ څومره دردونکی دی.
پړي د ورسکي پر متو ، غاړه او پښو فشار راوړی و، خو ورسکي ځان داسې وښود چې تسلیمدونکی نه دی؛ سترګې یې اسمان ته ور واړولې، شونډې یې وخوځېدې، داسې لکه وروستۍ دعا چې کوي.
ارسن لوپن ور مخته شو؛ د ورسکي ټټر ته یې سوک ورکړ؛ ویې ویل:
ـاې قاتله! یوه زوی دې بل زوی په توره وواهه، خو پوهېږم چې فرانسوا لا تر اوسه ژوندی دی؛ که مرسته ورسره ونه شي، تبې او لوږه به یې ووژني. وو ایه! فرانسوا دې چېرته پټ کړی دی؟

(c) ketabton.com: The Digital Library

پاتریس بلوان وویل:
ـورسکي به اقرار ونه کړي.
ارسن لوپن په خپلو ژېړو وبښتو کې ګوتې تېرې کړې؛ لاندينۍ شونډه يي په غاښونو کې ټينګه کړه، ويي ويل:
ـنه، د پرې درد تر يوه ساعته ډېر نه شي زغملای؛ په خپله به هر څه ووايي.
لوپن ورسکي ته ورنږدې شو، چيغه يي کړه:
ـکه د فرانسوا ځای راوښيي په خپل شرافت قسم خورم، ازاد به يي!
د ورسکي غاښونه له ډېره درده سره وجنګېدل، په زحمت يي وويل:
ـهغه بايد مړ شي.
پانې وخوځېدې؛ سرتېرو د خپلو ټوپکو خولې ونو ته ور واړولې؛ له ګڼو پاڼو يو کوچينی سپی راووت. استفان په خوشالی وويل:
ـدا د فرانسوا سپی دی.
سپی د ارسن لوپن خواته ورغی؛ لکۍ يي ووهله؛ لوپن سپی ور واخيست؛ هغه يي ټينګ په غېږ کې ونيو.
استفان په حيرانۍ وويل:
ـدا سپی تا څنګه پېژني؟
ارسن لوپن وخندل:
ـد فرانسوا د موندلو له پاره بايد په ځينو حقايقو وپوهېږئ!

(c) ketabton.com: The Digital Library

۹_د بوهم د پاچا تيره
ارسن لوپن ورسکي ته وکتل په زوره يې وخندل:
_فکر مې کاوه چې تر ما هوښيار يې، خو داسې نه ده.
ارسن لوپن پر يوه رنګه ونه کېناست، ويې ويل:
_يوه کيسه به درته ووايم. د مسيح له ميلاده ۱۳۲ کاله وړاندې په نړۍ کې يوه حيرانوونکې پېښه رامينځته شوه ؛ د پېښې ځای د اروپا ريو ښارو ؛ دې ښار ته يې بوهم يا بوهيما ويل.
د پېښې ځای د (ژاکي مي ستال) کوچينی ښار ښودل شوی دی. د دې ښار د لوی سيند پر دواړو غاړو يوه لويه قبيله اوسېده. يوه ورځ په دې قبيله کې جنګ ونښت ؛ دوی سوله خوښوونکي خلک وو ؛ د جنګ په علت نه پوهېدل؛ نارينه وو تورو ته لاس کړ او ښځو هم د کورونو د وسايلو په راټولولو بوختې شوې، خو د هماغه ورځې په مازديګر د قبيلې مشران د الب د سيند پر غاړه سره راټول شول ؛ تر سهاره يې د سولې په اړه خبرې وکړې.
سهار د پاچا دوې ببرۍ راورسېدې؛ د قبيلې مشران او د پاچا استازې په يوه لويه ببرۍ کې سره راټول شول ؛ د قبيلې مشرانو سوله وکړه، خو د پاچا استازو بله غوښتنه لرله. دوی غوښتل چې د قبيلې د ځوانانو په مرسته پر ګاونډيو هېوادونو يرغل وروړي.
هغه وخت په اروپا کې وړو حکومتونو واک درلود ؛ هر يوه به پر بل حمله کوله او خپل قلمرو به يې پراخاوه. دا قبيله وړې وه ؛ د ژوند له پاره يې بايد يو څه موندلي وای؛ په جګړه کې د ډېر غنيمت په لاس ورته، ځکه يې دا وړانديز ومانه. هغه وخت به د جنګ له پاره ټوله قبيله (واړه، زاړه،

(c) ketabton.com: The Digital Library

ښځې او نارینه) تلل ؛ له همدې سببه به یې د قیمتي جواهراتو په شمول د کور ټول وسایل ورسره وړل. د دې قبیلې په جواهراتو کې یوه مثلث شکله تیږه وه چې دې قبیلې ته یې تر هرڅه ډېر ارزښت درلود.
د قبیلې ټول اوسیدونکي په جنګي بېړیو کې سپاره شول؛ کله چې د سر کشتۍ د درې نیمایي ته ورسېده، یوه مشر یوه پرده لیرې کړه او یوه ځلېدونکي تیږه ښکاره شوه. دا تیږه دوه متره پلنه او دوه نیم متره اوږده وه ؛ د تیږې پر لیدو ټولو تیږې ته سجده وکړه او د خوشالۍ غږونه پورته شول.
د پوځ مشر یوه لکنه ور واخیسته او ویې ویل چې دا لکنه او تیږه د یوبل له پاره مهم دي او یو بل ته قدرت ور ښیي. دا دتیږه موږ ته په جګړو کې پیاوړتیا راکوي.
دې تیږې جادویي قدرت درلود او د هغه وخت فیوډالانو هڅه کوله چې دا تیږه تر لاسه کړي. اوونۍ تېرې شوې؛ دې قبیلې په سمندر کې خپل سفر ته دوام ورکړ؛ ډېرې سیمې یې ونیولې او یوه ورځ د اسکاندینیا یوه ساحل ته ورسېدل.
دوی غوښتل چې دا تیږه په یوه مطمین ځای کې پټه کړي، خو دا ساحل ښه نه شو ورته ښکاره ؛ له همدې امله ایرلنډ ته ورسېدل. دوی هماغه ځای د اوسېدو له پاره غوره کړ؛ وخت ووت؛ د پوځ مشرمړ شو او د هغه لمسي د خپل نیکه ځای ونیو.
یوه ورځ یوه ګاونډي پاچا له دوی سره یو تړون لاسلیک کړ، د دې تړون له مخې باید دواړو حکومتونو پر دریېم حکومت یو ځای جنګ پیل کړی

(c) ketabton.com: The Digital Library

وای؛ دوی دا تیره یوې جزېرې ته یووړه ؛ دې جزېرې دیرش پلنې ډېرېنې تختې او قوي پلونه درلودل.
کلونه ووتل؛ دا تیره په همدې جزیره کې ساتل کېدله، خو جزیره د ژرمن د وحشي قبیلې تر تهدید لاندې راغله؛ د پوځ او قبیلې مشرانو دومره وخت ونه موند چې تیره له جزېرې څخه انتقال کړي ؛ تیره په جزیره کې پاتې شوه.
کال وروسته د پوځ او قبیلې تر مینځ اختلاف راغی؛ په خپل مینځ کې یې سختې جګړې وکړې ؛ په دواړو لورو کې ډېر کسان ووژل شول او تیره ورو ورو له ذهنونو ووته.
ارسن لوپن غلی شو، سګرټ یې ولګاوه ؛ ورسکي ته یې وکتل ؛ ویې خندل:
_دا جزیره د سارک جزیره وه ؛ هغه جزیره چې زه او ورسکي پکې یوو.
پېړۍ ووتې؛ په دې تیرې پسې ډېر کسان وګرځېدل، خو پیدا یې نه کړه.
دې تیرې زما پام هم ځانته ور واړاوه؛ ځیرنې مې وکړې ؛ په هماغه لومړیو کې دې نتیجې ته ورسېدم چې دا تیره باید د ګراندیش او کالوفلوري د باغ په مربوطاتو کې وي، ځکه دا پخوانۍ خرابې وې او ماکونوک هم په دې اړه معلومات راکړي وو.
ماکونوک په دې عقیده و ، چې د ګراندیش د چینې اوبه شفا بښونکې دي؛ تیره هم په هغه ځای کې ده چې دا اوبه سرچینه ترې اخلي. دی په دې باور و چې دا تیره د هر ډول ناروغیو علاج کولای شي او له همدې سببه یې دې تیرې ته د مرګ او ژوند نوم ورکړی و.

(c) ketabton.com: The Digital Library

ماکونوک له پخوا راهیسې په دې تیره پسې ګرځېده؛ یوه ورځ یې په یوه سمڅه کې یوه زړه کتابچه وموندله؛ له لیکنو یې داسې ښکارېده چې دا کتابچه د هماغه پوځ د مشر یا داښتونه دي. په دې کتابچه کې پر صلیب د ځلورو ښځو د راځړولو او دېرشو جنازو یادونه شوې وه، خو روښانه مفهوم نه ترې اخیستل کېده.

ماکونوک به خپل ټول معلومات له کنټ هرژموند سره شریکول، تر څو چې ورسکي دې جزېرې ته راغی او دواړه یې ووژل.

ارسن لوپن غلی شو؛ نیم سوخته سګریټ یې د بوټ تر تلې لاندې کړ؛ ورسکي ته یې وکتل، ویې خندل:

_فکر کوم چې ترلې اندامونه دې ورو ورو بې حسه کېږي.

ورسکي په غوسه ورته کتل او له درده یې خپله لاندینۍ شونډه پر غاښونو کلکه نیولې وه.

ارسن لوپن وویل:

_اوس هم نه غواړې چې د فرانسوا ځای راوښیې؟

د ورسکي په سترګو کې غوسه ښکارېدله.

ارسن لوپن وویل:

_غوږ ونیسه! پنځه دېرش کاله مخکې د بوهم په ښار کې یوې ښکلې ځوانې ښځې ژوند کاوه. دا ښځه د یوه بیروتي پروفیسور معشوقه وه؛ پروفیسور د دې ښځې په برکت د بوهم له دوهم پاچا سره وپېژندل. دی هوښیار سړی و؛ ډېر ژر یې د بوهم د پاچا پام ځانته وراړاوه.

پروفیسور له خپلې معشوقې سره واده وکړ او د ورسکي په نوم یې یو وحشي انسان نړۍ ته راووړ. ورسکي ورو ورو لویېده؛ یوه ورځ یې مور

(c) ketabton.com: The Digital Library

له یوه حیرانونکي راز څخه خبر کړ؛ زوی ته یې وویل چې د سارک په جزیره کې یوه قیمتي ډبره پرته ده او که ته دا تیږه تر لاسه کړې نو د بوهم پاچا به شې.
ورسکي لوی شو؛ خو نا ارامه ذهن یې دې تیږې په مخه کړی و؛ ورسکي په نړیواله جګړه کې ګډون وکړ او له جګړې وروسته زندان ته ولوېد، خو لا یې هم د معجزې تیږه په یاد وه. ورسکي له زندانه وتښتېد؛ د سارک جزیرې ته راغی او په ټوله جزیره کې یې وحشت خپور کړ.
ورسکي خپلې لومړنۍ میرمنې الفراېډ ته دنده ورکړه چې کنت هرژمون وشاري او کله چې جزیرې ته د خپلې دویمې میرمنې ورونیک له راتګه خبر شو، پرصلیب د هغې د ځړولو فکر په مخه کړ.
ورسکي به ډېر وخت له خپلې لومړنۍ میرمنې او ملګرو سره د ویرانو په سمڅو کې تېراوه؛ دوی زحمت وایست او په دې پوه شول چې د معجزې د تیږې د لاسته راوړلو لومړنی شرط په صلیب د څلورو ښځو راځړول دي.
خو ماکونوک د دوی په راز وپوهېد او په دې هڅه کې شو چې دوی ته دوکه ورکړي.یوه شپه سمڅې ته ورغی او په پټه یې د ورسکي او د هغه د ملګرو جلسه ولېده. ده د تیږې د پیدا کېدو په اړه غلطه نقشه وایسته او کاغذ یې تر خاورو لاندې کړ؛ دا نقشه د ورسکي لاس ته ولوېده؛ هغه دوکه وخوړه او په تقلبي نقشه یې باور وکړ، ځکه د یو څه مودې له پاره په نورو خرابو کې ګرځېده.
ما دا هر څه د ماکونوک د خاطراتو په کتابچه کې ولوستل.
ارسن لوپن د خپل بالاپوښ له جیبه یوه زړه کتابچه را وایسته، ویې ویل:
ـخو دا اصلي پاڼې دي؛ غوږ ونیسه! ځینې برخې به یې درته ووایم.

(c) ketabton.com: The Digital Library

ـد سارک په جزیره کې به وحشت خپور شي؛ د مرګ کوټه، پر صلیب را
ځړول شوي ځلور ښځې، اور او حیرانونکي غرونه، د معجزې تیږه چې هم
مرګ ورکوي او هم ژوند بښونکې ده...
دا پېړۍ وړاندې د دې تیږې د ترلاسه کولو له پاره د پوځ د یوه مشر
شرطونه دي، خو ورسکي په دې خرافاتو باور وکړ او جزیره یې په
وحشت بدله کړه.

۱۰ـ ورسکي د تقدیر استازی:

ارسن لوپن ورسکي ته وکتل او چیغه یې کړه !
ـ ته یو جنایتکار یې؛ د ورونیک رهنما (هونوریک) دې هم ووژله.
د ورونیک زړه ولړزېد.
ارسن لوپن وویل:
ـ خو یوه خندونکې خبره پاتې شوه، ډروید.
شونې نه وه چې ډروید او ارسن لوپن دې یو کس واوسي او په یوه وخت
دې د دوو کسانو رول ادا کړي؛ زوړ ډروید له پخوا راهیسې په دې جزیره
کې ژوند کاوه؛ تا د ډروید ځوانه لور ووژله او ډروید د غچ اخیستلو په

(c) ketabton.com: The Digital Library

تکل کې شو؛ هغه د سارک د جزیرې ټولې سمڅې او خرابې پېژندلې؛ ته یې څارلې او د غچ اخیستلو په موقع پسې ګرځېده؛ کله چې دې جزیرې ته راغلم، ډروید مې ولېد؛ پوه شوو چې دواړه یو هدف لرو.
ما د ډروید په مرسته ستا د لومړنی ښځې الفریډ جسد وموند؛ ډروید راته وویل چې دا ښځه په تا پسې ګرځېده او غوښتل یې چې خپل زوی ووینې؛ خو ستا ملګرو په تیاره کې ډزې ورباندې وکړې او مړه شوه؛ تاسو دومره په وحشت کې ډوب وئ، چې ان خپل او پردي مو هم نه پېژندل؛ هرڅوک چې په مخه درتلل؛ ویشتل مو. موږ د الفریډ جسد را واخیست او کله چې ته او کونورا په سپین کالي سړي پسې ګرځېدئ، په ډېر مهارت سره مو د ورونیک پر ځای پرې ایښتله.
په بیړه سمڅو ته ورغلو؛ ډروید پر پروړه پرېووت او ما هم په بله کوټه کې ستاسو د راتګ انتظار ایست؛ نوره کیسه مالومه ده.
د ورسکي شونډې وخوځېدې؛ ارسن لوپن غوږ ورنږدې کړ، ویې ویل:
_په زوره ووایه، فرانسوا چېرته دی؟
ورسکي په زحمت وویل:
_یو شرط لرم.
_څه؟
_ما خوشې کړئ.
ارسن لوپن وویل:
_ژمنه کوم.
ورسکي په زحمت وویل:
_فرانسوا تر پله لاندې موندلی شئ.

(c) ketabton.com: The Digital Library

ارسن لوپن وويل:
زه په خپله خبره ولاړ يم؛ ورسکي خوشي کړئ !
يوه شېبه غلی و ؛ بيا يې وويل:
_له دې ځايه ورک شه ! هو رښتيا ، ورونيک او استفان له يو بل سره مينه لري او په نږدې وخت کې يې واده دی؛ اووه لس کاله کېږي چې ته او ورونيک له يو بل څخه بېل ياست؛ د فرانسې د قوانيو له مخې ستا او د ورونيک واده فسخه شوی دی، نو دوی ته مزاحمت مه کوه که نه نو تر ما به بد سړی نه وي. لس دقيقې وخت لري چې دا جزيره پرېږدې !
ارسن لوپن او استفان د پله خواته منډه کړه، کله چې هلته ورسېدل فرانسوا يې پر ډبرينه تخته تړلی وليد. استفان په بيړه د هغه تر لاسونو پښو تړلی پړی خلاص کړ؛ فرانسوا کمزوری شوی و؛ په احتياط کېناست؛ ارسن لوپن وويل:
_له تېرې شپې راهيسې همدلته وې؟
فرانسوا د سر په اشاره د هو ځواب ورکړ؛ وروسته يې په زحمت وويل:
_ورسکي چېرته دی؟
_هغه مو خوشی کړ.
فرانسوا حيران شو:
_ولې؟
ارسن لوپن وخندل:
_زه له خپلې ژمنې نه اوړم.

* * * •

(c) ketabton.com: The Digital Library

د سمندر پر مخ يوې بېړۍ حرکت کاوه؛ د بېړۍ په مينځ کې له لرګيو جوړه کوچينۍ، ښکلې کوټه ښکارېدله؛ ورونيک پر څوکۍ ناسته وه؛ د هغې په نيولې څېره کې د سترګيا نښې له ورايه ښکارېدلې. دې د خپل زوې فرانسوا د ليدو تمه درلوده.

فرانسوا کوټې ته ور ننوت؛ ځان يې د مور غېږې ته ور واچاوه او دواړو په چيغو، چيغو وژړل. مور او زوی تر ډېره اوښکې توېولې؛ وروسته د کوټې دروازه خلاصه شوه، ارسن لوپن و.

فرانسوا په ژړا کې وويل:

ـموري ! دې سړي موږ دواړه له مرګه وژغورلو.

ارسن لوپن د ځوان تر څنګ کېناست. مور او زوی ژړل؛ د ارسن لوپن سترګې هم له خوشالۍ ځلېدلې.

ا۱ـ د معجزې تيږه

له څو دقيقو وروسته ارسن لوپن، پاتريس بلوال او استفان له بېړۍ څخه کښته شول؛ د ساحل شګې پستې وې؛ د بوټونو تلې يې پټول، پورته؛ تر شنه اسمان لاندې سمندري سپين مرغان په هوا کې ګرځېدل؛ چيغې يې وهلې؛ يو نيم به په سرعت ټيټ شو او د اوبو له سره به يې يو کوچينی ماهی ور پورته کړ.

پاتريس بلوال وويل:

ـد دې خطرناک سړي خوشي کول ښه کار نه و.

ارسن لوپن يوه وړه تيږه په پښه ووهله، ويې خندل:

ـوبښئ ! خو زه له تاسو سره موافق نه يم.

(c) ketabton.com: The Digital Library

استفان وویل:
ـ ارسن لوپن بله چاره نه درلوده؛ فرانسوا په خطر کې و.
ارسن لوپن وویل:
ـ پوهېږم؛ ورسکي په جنایت کې وړې ده، خو ما ژمنه ورسره کړې وه.
پاتریس بلوال وویل:
ـ خو د ورسکي پرېښودل مې زړه خوري؛ هغه په لسګونو بېګناه انسانان ووژل؛ جزېره یې په وحشت بدله کړه؛ اخ، باید چې تر ستونې مې نیولی وای.
ارسن لوپن وخندل؛ یوه ساتونکي ته یې اشاره وکړه؛ ساتونکی له دوو دوربینانو سره راغی؛ ارسن لوپن یو دوربین پاتریس بلوال او بل استفان ته ورکړل، ویې ویل:
ـ اوبو ته وګورئ! په یوه میل واټن کې به یوه بېړۍ ووینئ.
دواړو دوربینونه سترګو ته ورنږدې کړل؛ استفان وویل:
ـ لیرې یوه کوچینۍ بېړۍ روانه ده؛ یواځې یو نفر پکې ښکاري؛ اه، فکر کوم چې ورسکی دی؛ خپل ملګری او تو یې وژلی او په بېړۍ کې تښتي.
ارسن لوپن وخندل:
ـ او که برعکس اوتو هغه وژلی وي، بیا؟
پاتریس بلوال په حیرانۍ وویل:
ـ دا امکان نه لري.

(c) ketabton.com: The Digital Library

ارسن لوپن له جیبه کتابچه را وابسته؛ پاڼې یې واړولې؛ ویې لوستل:

ـد پوځ د پخواني مشر په یادابښتونو کې لیکلي دي چې ګنج هغه څوک لاسته راوړلای شي چې د برش جنازې پوره کړي؛ څلور ښځې پر صلیب راوځړوي او خپله میرمن ووژني او په پای کې دی په خپله د خپل ملګري لخوا ووژل شي.

ورسکي د دې خبرو ټول شرایط پوره کړل، خو په دې نه پوهېده چې د کتابچې په پاتې پاڼو کې څه لیکلي دي؛ ماکونوک هم څه نه وو ورته ویلي چې دی به د خپل یوه ملګري لخوا وژل کېږي، خو اوتو په هر څه پوهېده؛ هغه ته مې دا پخوانۍ کتابچه ور وښوده؛ اوتو هم خرافاتي سړی دی؛ دی باور لري چې د ورسکي په وژلو به د معجزې تیږه پیدا کړي؛ فکر کوم چې تر اوسه به یې ورسکي وژلی وي.

استفان په حیرانۍ وویل:

ـنو تا له اوتو سره پېژندل؟

ارسن لوپن وخندل:

ـڅه فکر کوئ، په دې لنډه موده کې دا ټول کارونه ما په یوازې ځان تر سره کړل؟

د پاتریس بلوال او استفان سترګې رډې راوختې.

ارسن لوپن وویل:

ـاوتو مې له پخوا پېژانده، خو له ډېر وخت وروسته مې په همدې جزیره کې ولید؛ ومې پوهاوه چې ورسکي د ارشینان د خویندو له وژلو وروسته د هغوی له جیبونو سلګونه زره فرانکه کښېلي دي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

اوتو پوهېده چې ارسن لوپن غل دی، خو دروغ نه وايي، ځکه يې زما خبره ومنله. د ورسکي دې خيانت يې پر زړه اور بل کړ؛ ورنه ومې غوښتل چې د ورسکي او کونورا توپانچې خالي کړي، خو اوتو له پيسو پرته دا کار نه کاوه؛ مجبوره وم؛ د هغه خبره مې ومنله؛ ورسکي او کونورا نشه وو؛ اوتو يې له توپانچو څخه اصلي مرمۍ وايستلې.

استفان ووېل:

_خو اوتو به ورسکي ونه وژني !

_اوتو د خپل رييس په وړاندې کينه درلوده؛ دی د ارشينان له خويندو څخه د ورسکي پټې غلا د هغه په وړاندې بې باوره کړی و؛ د دواړو له يو بل څخه ښه نه راتلل؛ له بل لوري د معجزې د تيرې کيسه خلاصه شوه؛ اوتو، ورسکي ته کوم احتياج نه درلود.

(c) ketabton.com: The Digital Library

۱۲ـ موسيو والانګلای:
ورونيک دوهرژمون په يوه ښکلي باغ کې ناسته وه؛ دې باغ د فرانسې په يوه کوچيني سرحدي ښار کې موقعيت درلود. د ورونيک په څېره کې خوشالۍ پرته وه؛ دې په مينه خپل ځوان زوی فرانسوا ته کتل...
ناڅاپه يې نارينه غږونه تر غوږ شول؛ غږونه له کڅو ونو راتلل؛ د ورونيک تندی نور هم پسې وغوړېد؛ د باغ پر عمومي لاره ارسن لوپن او پاتريس بلوال را روان ول.
فرانسوا مخکې منډه ورواخيسته او په مينه يې وويل:
ـ ډېر وخت نه ښکارېدی، ووايا ست، څه مو کول؟
ورونيک ور غږ کړل:
ـ زويه، دوی زموږ له ليدو پرته نور کارونه هم لري.
ارسن لوپن وخندل؛ ورونيک ته يې لاس ورکړ او دواړه پر څوکيو کېناستل؛ ارسن لوپن فرانسوا ته وکتل؛ څو متره ليرې يې ګلانو ته اوبه ورکولې. ارسن لوپن په خندا وويل:
ـ نه ميرمنې ! د فرانسوا پوښتنه ډېره پر ځای وه. حاضر يم چې د خپل غيابت په اړه معلومات ورکړم، خو مخکې تر دې دا راته ووايا ست، فرانسوا په دې پوهېږي چې ورسکي د هغه پلار دی؟
ورونيک وويل:
ـ نه.
ـ ښه نو، ورته ووايه چې پلار يې بل څوک دی.
ورونيک په پوښتونکي نظر ورته وکتل.

(c) ketabton.com: The Digital Library

ارسن لوپن وویل:
ـ نه غواړم چې ستا په شخصي ژوند کې مداخله وکړم، خو ورسکي وژل شوی؛ استفان مینه درسره لري او وړاندیز مې دا دی چې له هغه سره واده وکړه.
د ورونیک رنګ سور شو.
ارسن لوپن فرانسوا ته اشاره وکړه؛ هغه د ګلانو نورو بوټو ته اوبه ور اړولې، ویې ویل:
ـخوښه دې، خو په فرانسوا مې د ورسکي جنایتکار نوم نه دی پیرزو؛ نه غواړم چې د هغه د نوم په پای پسې د ورسکي نوم هم وتړل شي؛ شخصیت ته یې تاوان لري؛ فرانسوا ته ووایه چې تا له استفان سره پخوا واده کړی و؛ ته پیدا شوې او وروسته د یوې وړې موضوع پر سر سره بېل شوو، اوس غواړو له سره خپل ژوند پیل کړو.
فرانسوا راغی او د ارسن لوپن تر څنګ کېناست. ارسن لوپن وویل:
ـګرانه! اوس به ستا پوښتنې ته ځواب درکړم.
فرانسوا په بېړه وویل:
ـهغه ګوتمۍ مو له کومه کړه چې لومړۍ مو مور او بیا الفریډ ته ور په ګوته کړه؟
ارسن لوپن وخندل:
ـپه هماغه ساعت کې مې له هغو رنګه تیږو جوړه کړه چې په فلزي لګنه کې مې موندلې وې.
ـخو ورسکي هغه پېژندله، ځکه چې د مور یادګار یې وه.

(c) ketabton.com: The Digital Library

ـدا ګوتمی مې د ورسکي د مور کوتمۍ ته ورته جوړه کړه، اوتو راته وويل چې ورسکي په نشه کې د دې ګوتمۍ يادونه ورته کړې وه.

فرانسوا وويل:

ـښه، دوهمه پوښتنه، د معجزې تيږه يوه معما ده؛ خلک په پېړيو پېړيو پسې وګرځېدل، خو تا په دومره لنډ وخت کې وموندله، څنګه؟

ارسن لوپن وخندل:

ـله فکره مې کار واخيست؛ په جزيره کې مې واورېدل چې د ماکونوک د باغ د چينې اوبه او ګلان شفا ښښونکي دي؛ پوه شوم چې تيږه په همدې حدودو کې ده، ځکه د چينې دا اوبه له همدې شفا ورکوونکې تيږې څخه تېرېږي او اوبه هم له همدې تيږې خپل خاصيت اخلي، ځکه مې په اسانی سره ومونده.

په غرونو کې ډېرې شفا ښښونکې تيږې شته، دا تيږې مختلف اکسيدونه او فلزات لري چې ځينې يې د صحت له پاره ښه دي؛ د معجزې تيږه هم په همدې ډله کې راځي، خو دا تيږه خپله مخصوصه رڼا هم لري، لکه الماس، اورانيم، توريم او داسې نور.

په پخوانيو زمانو کې همداسې يوه تيږه وموندل شوه، رڼا به يې کوله او خلکو د شپې ګوهر باله. په ۱۲۲۳ م کال کې د مادام کيوري په نوم يوې ميرمنې په راډيوم کې دا خاصيت کشف کړ. د دې عنصر له پېژندلو وروسته طب پرمختګ وکړ او د ډېرو ناروغيو مخه ونيول

(c) ketabton.com: The Digital Library

شوه. د معجزې تیږه هم په حقیقت کې راډیوم ده، خو لوی او ډېر قیمتي راډیوم. بلکه بېلګه به یې په دنیا کې نه وي.
استفان راغی؛ په مینه یې میلمنو ته ښه راغلاست ووایه؛ کېناست او ویې ویل:
ـوروستی خبرې مې واورېدې؛ د معجزې د تیږې په اړه وې؛ زه هم یوه پوښتنه لرم؛ د معجزې د تیږې تر ځنګ نورې وړې تیږې هم پیدا شوې دي؛ هماغه چې د ماکونوک لاس یې وسوځاوه.
ارسن لوپن وویل:
ـد هانري بکرل په نوم یوه فیزیک پوه یو وخت د رادیوم پوډر په خپل جیب کې اچولي وو؛ وروسته یې پوستکی سور شو؛ په دې کې شک نشته چې ماکونوک هم د رادیوم وړې تیږې په لاس کې نیولې او لاس یې ور سوځولی دی. له همدې امله وایي چې دا تیږه هم ژوند ورکوي او هم مرګ.
فرانسوا وویل:
ـښه نو، اوس مو چې د معجزې تیږه تر لاسه کړې ده؛ په دې تیږه څه کوئ؟
ارسن لوپن ورونیک ته وکتل:
ـمیرمن ورونیک، تاسو څه فکر کوئ؟
ورونیک خپلې اوږې پورته واچولې:
ـنه پوهېږم؛ زه له دې تیږې سره مینه نه لرم؛ د سارک د جزیرې هر څه راته وحشتناکه دي.
ـخو د سارک په جزیره کې مو د پلار ماڼۍ په تاسو پورې اړه لري.

(c) ketabton.com: The Digital Library

ـ نه، له مانۍ او هغې جزېرې، دواړو کرکه لرم.
ـ نو ژوند به څنګه پرمخ وړې؟
ـ زما له پاره زما زوی فرانسوا ټول ژوند دی.
وروسته يې استفان ته وکتل، ويې ويل:
ـ تاسو به هم له ما سره اوسئ، داسې نه ده؟
استفان په بيړه وويل:
ـ همداسې ده.
ارسن لوپن وويل:
ـ پوليسو ستا د پلار په کوټه کې يوه وصيت نامه موندلې ده؛ ليکلي يې وو چې لمسی يې فرانسوا د ده د ټولې شتمنۍ مالک دی. هيله لرم چې له خپلې مور سره خوشاله ژوند ولري.
ورونيک په حيرانۍ ارسن لوپن ته کتل، وروسته يې وويل:
ـ سمه ده، منم يې.
ارسن لوپن وويل:
ـ ښه نو، اوس دې د معجزې د تيږې په اړه نظر څه دی؟
ـ تاموندلې او په تا پورې اړه لري.
ـ سمه ده، خو زه غواړم چې دا تيږه داسې يو چاته ورکړم، چې په طب کې ښه نوم ولري؛ هيله مې دا ده چې له دې ګران بيې تيږې څخه په درمل جوړولو کې استفاده وشي.
پاتريس بلوال وويل:
ـ تا تل د فرانسې له حکومت سره مرسته کړې ده.
ارسن لوپن غلی شو.

(c) ketabton.com: The Digital Library

د ورونیک سترګې له اوښکو ډکې شوې؛ په غریو کې یې وویل:
ـ ارسن لوپن یو لوی شخصیت دی.
ارسن لوپن غوږ ونیو؛ په بیړه یې له جیبه یو وړوکی دوربین را وایست؛ ودرېد ، په دوربین کې یې وکتل؛ ویې ویل:
ـ هاغه موټر وینې، لکه چې زما په بیولو پسې راغلی دی.
ورونیک په حیرانۍ وپوښتل:
ـ ولې؟
ارسن لوپن غلی و ؛ شېبه وروسته د تورو شیشو لرونکی موټر باغ ته راننوت. د پولسیو مشر له موټره کښته شو ؛ ارسن لوپن یې تر مټ ونیو ؛ ویې ویل:
ـ راځه !
ورونیک او نورو په حیرانۍ ورته کتل.
ارسن لوپن د موټر دروازه خلاصه کړه؛ په بیړه یې خپله خولۍ له سره لیرې کړه؛ په احترام یې وویل:
ـ ښاغلی رییس جمهور ! خوشاله یم چې تاسو وینم؛ ما د جزیرې اسرار په لیکلې ډول د پولیسو مشر ته ورلیږلي وو.
ولسمشر والانګلای وویل:
ـ هو، پرون یې د تیرې په اړه مالومات راکړل؛ اوس د دې له پاره راغلم چې د دې تیرې له پیدا کوونکي څخه مننه وکړم او هغه د دولت نورو عالي رتبه مامورینو ته ور وپېژنم.
ارسن لوپن وویل:
ـ ښاغلی رییس جمهوره ! د مننې وړ نه ده.

(c) ketabton.com: The Digital Library

ـخیر، تاسو باید د دولت اوامر ومنئ او له موږ سره د مامور په صفت کار وکړئ.
ارسن لوپن وویل:
ـ په بښنې سره، زه خپلواک سړی یم؛ نه غواړم چې په دولت پورې ځان وتړم.
دواړه غلي ول؛ ارسن لوپن دا چوپتیا ماته کړه:
ـغواړم چې د معجزې تیږه دولت ته وسپارم ځو د خلکو د صحت له پاره گټه ترې واخلي؛دا ډالۍ منئ؟
ولسمشر وخندل:
ـولې نه، د فرانسې دولت به ستاسو دا نیک کار هېر نه کړي.
ـخو په بښنې سره، د دې تیږې په بدل کې دوه شرطه لرم.
ولسمشر په حیرانۍ ورته وکتل.
ـشرطونه دې د وزیرانو په وړاندې ووایه.
ـخو زه د وزیرانو شورا ته نه درځم.
ـسمه ده، کوم شرطونه لرې؟
ارسن لوپن یوه شېبه غلی و، بیا یې وویل:
ـد سارک جزیره دځو پېړیو راهیسې د جنایتکارانو پناهگاه وه؛ دا جزیره په دې وروستیو کې د فرانسې مستعمره شوه؛ غواړم په دې جزیره کې د اورگاډي یوه پټلۍ وغزېږي؛ په ساحل کې یې جنگي کیشتۍ لنگر واچوي او د معجزې تیږه هم تر استفادې پورې همالته وساتل شي. په دې توگه به له جزیرې تللي خلک زړه وکړي؛ بېرته به جزیرې ته راوگرځي او په ډاډه زړه به خپل ژوند ته دوام ورکړي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

ولسمشر وويل:

ـفکر وکړه چې دا شرط دې ومنل شو؛ ته به په خپله د تيرې د ساتلو مسول يې.

ـمننه، زه دې کارته مناسب کس نه يم؛ ښه به دا وي چې دا ماموريت بل چا ته ورکړئ.

ولسمشر وخندل:

ـښه، بل شرط !

ـدوهم شرط ساده دی؛ هيله لرم چې د پريوره مانۍ له ترميم وروسته د ميرمن ورونيک او د هغې د زوی فرانسوا په نوم کړئ.

ولانګلای وويل:

ـدا شرط مې هم ومانه.

ارسن لوپن جيب ته لاس کړ؛ يو پاکټ يې را وايست؛ رييس جمهور ته يې ونيو:

ـپه دې ليک کې د معجزې د تيرې په اړه ډېر معلومات لوستلای شئ؛ اوس نو اجازه درنه غواړم. زه بايد لاړ شم.

دا يې وويل او له خدای پامانۍ پرته په بيړه له باغه ووت، خو مخکې تر دې چې خپل موټر ته حرکت ورکړي، پاتريس بلوال ځان ور ورساوه؛ په بيړه يې وويل:

ـتګ دې له رييس جمهوره تېښتې ته ورته و؛ ولې؟

ارسن لوپن په خبره کې ور ولوېد:

ـپه دې کيسو پسې مه ګرځه !

(c) ketabton.com: The Digital Library

_خو ولسمشر غوښتل چې تاسو خپلو وزیرانو ته معرفي کړي؛ تر دې ښه چانس نه شته.

ارسن لوپن وویل:

_وبښېم؛ هغوی به مې بندي کړي.

پاتریس بلوال په حیرانۍ وویل:

_نه، دوی ته ستا خدمت د ستاینې وړ دی؛ نازوي دې.

ارسن لوپن وخندل:

_په دولتي خلکو باور نه لرم؛ زه لا تر اوسه دوی ته ګنهګار ښکارم؛ داسې یو څوک چې دولت ته سر نه ټیټوي.

_نه، داسې نه ده.

ارسن لوپن له موټره کښته شو؛ لاس یې د خپل ملګري پر اوږه کېښود؛ په سترګو کې یې اوښکې راورغړېدې.

_په یاد دې دي؟ یو وخت مې د دولت غلا شوې خزانه بېرته دولت ته ور وسپارله، خو دوی زما د نیولو تصمیم ونیو. نه مې هېرېږي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

۱۳_د سیوري نښه:
پاتریس بلوال بېرته باغ ته لاړ؛ رییس جمهور تللی و؛ دی پر څوکۍ کېناست؛ سرې سا یې وایسته؛ ورونیک ور نږدې شوه، ویې ویل:
_کاپیتانه ! رنګ دې الوتی دی؛ څه خبره ده؟
پاتریس بلوال ځواب ورنه کړ.
فرانسوا وویل:
_ارسن لوپن له خدای پامانۍ پرته لاړ، ولې؟
پاتریس بلوال د هغه پر سر لاس تېر کړ، ویې ویل:
_ارسن لوپن عجیب انسان دی؛ دی هیڅوخت له چا د منني تمه نه لري.
ورونیک وویل:
_خو د هغه په خبره کې وېره ښکارېدله.

(c) ketabton.com: The Digital Library

ـمېرمنې ! ارسن لوپن ښه سابقه نه لري؛ ويره يې پر ځای ده. تېر کال يې زه او مامان کورالي له مرګه وژغورلو؛ درې سوه زره د زرو پخوانۍ سيکې يې له غلو بچ کړې؛ دولت ته يې وسپارلې، خو " مننې " ته ماتله نه شو. (۱ـ د زرو زخېرې کتاب.)

څو کاله مخکې د المان د دولت مهم سياسي اسرار ورک شول؛ که دا اسناد د دښمن لاس ته ور لوېدلي وای، د المان دولت به په يوه روپۍ شوی وای، خو ارسن لوپن دا اسناد وموندل او د المان پاچا ته يې تسليم کړل. هغه وخت هم له خدای پامانۍ پرته ورک شو؛ د خلکو په مېنځ کې ګنګوسې شوې چې ارسن لوپن ځان سيند ته غورزولی او ځانوژنه يې کړې ده. (۸۱۳ کتاب)

استفان وويل:

ـخو نه و مړ.

ـخير، دا سړی مرموز ژوند لري؛ تر جګړې مخکې يې له دښمنانو سره شديده مبارزه وکړه؛ د يوه امريکايي فيوډال په ميليونونو شتمني يې له هغوی څخه وژغورله، خو بيا هم پوليسو شک وربانديې کاوه (۳ـ د پړانګ غاښونه کتاب). لس کاله مخکې يې د سويس په کانال کې يو سړی وموند؛ مهم اسناد يې په خپله مصنوعي سترګه کې پټ کړي وو، خو بيا هم پوليسو خپل نه کړ.

ورونيک وخندل او ويې ويل:

ـارسن لوپن د نړۍ تر ټولو هوښيار او زړور انسان دی.

پاتريس بلوال د ميز له سره د چايو پياله ور پورته کړه:

(c) ketabton.com: The Digital Library

ـ ارسن لوپن له پخوا راهيسې پيژنم؛ يوه بله کيسه يې هم د اورېدو وړ ده. د سيوري ننبه به مو اورېدلې وي؛ دا په ګڼو چاپي مطبوعاتو کې راغلې ده، خو زه د ارسن لوپن له خولې کيسه درته کوم.

فرانسوا خپله څوکۍ ور نږدې کړه.

پاتريس بلوال وويل:

ـ ارسن لوپن څو کاله مخکې تلګراف راولېږه؛ خبر يې کړم چې پاريس ته راځي؛ ما يې هم په خپل کور کې پذيرايي وکړه. ما په بلاک کې ډېر ګاونډيان لرل، خو له دوی سره مې رابطه نه درلوده او نه مې خوښېدل چې د دوی په اړه کومه پوښتنه وکړم.

په هغو ورځو کې مې د تاريخي آثارو له يوه پلورونکي څخه يوه ښکلې تابلو اخيستې وه؛ د ارسن لوپن ډېره خوښه شوه؛ ويل يې چې په تابلو کې معماري د پخواني يونان په سبک جوړه شوې ده؛ هماغسې مرمريني ستنې لري. ورياده مې کړه چې دا يوه واقعي تابلو ده؛ په څنګ کې ليکلې تاريخ ته يې وګوره. تابلو د ۱۸۰۲ کال د اپريل پر ۱۵ رسامې شوې وه.

وروسته مې له ارسن لوپن څخه وغوښتل چې په دوربين کې مخامخ کور ته وګوري.

لمر و؛ دمخامخ تامير لومړی پوړ په اسانی سره ليدل کېده؛ د ويدېدو تخت او ښکلې څوکۍ ښکارېدلې، خو ارسن لوپن ناڅاپه ټکان وخوړ؛ په بېړه يې وويل:

ـ وګوره، په مخامخ کور کې همداسې يوه تابلو راځوړنده ده.

(c) ketabton.com: The Digital Library

ـزه پوهېدم؛ له همدې امله مې غوښتل چې ارسن لوپن هم پوه شي؛
ومې ويل، تاريخ ته يې وګوره. ۱۸۰۲ کال د اپريل **۱۵**
ارسن لوپن وويل:
ـتا يادونه وکړه چې خپله تابلو دې کاپي نه بلکې اصلي ده ؛ نو د
ګاونډي په کور کې مو دا تابلو له کومه شوه؟
ـنه پوهېږم !
ـپه هغه کور کې څوک اوسي؟
ـڅه موده مخکې مې همدې تابلو ته پام شو؛ پوښتنه مې وکړه؛
ښځه لويز درمونت نومېږي؛ ژوند يې سخت دی؛ يوه وړه لور لري؛
خپل ژوند په کارګرۍ او خياطۍ پرمخ وړي؛ نيکه يې شتمن سړی
و ، خو د انقلاب په دوران کې اعدام شو.
ارسن لوپن فکر په مخه کړ؛ دوربين يې پر مېز کېښود ويې ويل:
ـهغه وخت يې مشهور شاعر، اندريه شنيه هم اعدام کړ.
ومې ويل:
ـهو او نن د اپرېل پنځلسمه ده.
ارسن لوپن په پوښتونکي نظر راته وکتل.
ومې ويل:
ـد تامير چوکېدار راته وويل چې دا تاريخ دې ښځې ته ډېر اهميت
لري.
ـپوه نه شوم.
دا بېوزله ښځه بايد هره ورځ کار وکړي او خپله وړه لور تر مکتبه
ورسوي، خو دا څوم کال دی چې دا ميرمن د اپريل پر پنځلسمه کار

(c) ketabton.com: The Digital Library

ته نه ځي، بس هر کال په همدې ورځ سهار کور پرېږدي او د شپې ناوخته بېرته راشي. نه پوهېږم، خو د تابلو تاريخ او په همدې ورځ د دې ښځې ناڅاپي ورکېدلو حېران کړی يم.

ارسن لوپن وويل:

ـ پوهېږې چې دا ميرمن چېرته ځي؟

نه، دا ميرمن ډېرې خبرې نه کوي ؛ ژوند يې حيرانوونکی دی؛ له هيچا سره اړېکې نه لري. وګوره ! له دروازې يوه اووه کلنه نجلۍ را ووته، ؛ ښځه هم ښکاري؛ څېره يې غمجنه ده؛ غواړي چې چېرته لاړه شي.

ارسن لوپن خپله خولۍ ورواخيسته ويې ويل:

ـ راځه !

دواړه له کوټې ووتو؛ پر زينو کښته شوو او کوڅې ته ورسېدو. ګاونډۍ ميرمن نانوايي ته ودرېده؛ دوې ډوډۍ يې واخيستې او په لاسي بکس کې يې واچولې. وروسته يې حرکت وکړ؛ د مونت سيمې ته ورسېدل؛ په يوه کوڅه کې راوګرځېدل؛ کوڅه تشه وه؛ دواړو غاړو ته يې زاړه کورونه وو؛ د سن د سيند اوبه له يوې غونډۍ څخه را تويېدلې.

د کوڅې په پای کې نرۍ لار پرې وه؛ ښځه او د هغې وړه لور يوه زاړه کور ته ودرېدې؛ ښځې له خپل دستکول څخه کيلي را وايسته؛ ور يې خلاص کړ او دواړه کور ته ور ننوتې.

په دې وخت کې مو د يو چا د پښو غږ واورېد؛ مخ مو ور وګرځاوه؛ يو بوډا او يوه ميرمنه ول؛ دوی زړې جامې اغوستنې وې؛سوالګرو

(c) ketabton.com: The Digital Library

ته ورته رنګونه يې لرل. پرته له دې چې موږ ته څه ووايي؛تېر شول.
بوډا له جېبه کيلي را وايسته او دواړه هماغه کور ته ور ننوتل.
دا وخت مو د يوه موټر غږ واورېدء زه او ارسن لوپن تر يوه زاړه دېوال
پټ شوو؛ موټر د کوڅې په سر کې ودرېد؛ يوه ځوانه ښځه ترې
راکښته شوه؛ هغې قيمتي جامې اغوستې وې؛ پر غاړه يې د الماسو
غاړګۍ ځلا کوله. دا ښځه هم هماغه کور ته ورغله.
ارسن لوپن وويل:
_جالبه ده ! دا خلک څه اړېکې سره لري؟
دوې په عمر پخې ډنګرې ښځې، يو خدمتګار، حکومتي مامور او
يو چاغ سړی چې زړې جامې يې پر تن وې هم همدې کور ته ور ننوتل.
حيرانوونکې وه، ټولو له خوراکه ډکې ټوکرۍ ورسره وړلې.
ارسن لوپن ديوال ته وکتل؛ هسک و؛ خو بخت ياري راسره وکړه؛ له
وره يو ماشوم راووت؛ د راينوړډ د کوڅې پر لور يې منډه واخيسته؛
کله چې بېرته راغی، دوه غټ بوتله اوبه ورسره وې. ماشوم دروازې
ته ودرېد؛ له جېبه يې د کيلي د را ايستلو له پاره دواړه بوتلونه پر
ځمکه کېښودل؛ ارسن لوپن نږدې ورغی؛ ځان يې داسې وښود لکه
په تفريح چې راوتلی وي؛ کله چې ماشوم په ځان پسې دروازه وتړله؛
ارسن لوپن شاوخوا وکتل؛ له جېبه يې نری چاقو را ويست؛ د کولپ
په سوري کې يې تاو کړ؛ دروازه خلاصه شوه.
په بيړه ورغلم؛ وره ته نږدې زړه ونه ولاړه وه؛ ورپسې بوټي
ښکارېدل؛ دې ګڼو بوټو د نورو له ديده ساتلو. د ونې څانګې مې په

(c) ketabton.com: The Digital Library

احتیاط لیرې کړې، خوله مې وازه پاتې شوه؛ کور د هغې منظرې په ښه جوړ شوی و چې ما په تابلو کې لیدلې و.
زینې، پایې، چوتره، هر څه په یوناني سبک جوړ ول؛ حیرانوونکې دا وه چې د اپریل په پنځلسمه د پاریس په یوه ارامه کوڅه کې دا خلک د څه له پاره راټول شوي دي.
زه او ارسن لوپن په بوټو کې مخکې ورغلو؛ په یوه هوار ځای کې ګڼ کسان د دایرې په بڼه راټول ول؛ ټولو خوراک کاوه.
نیم ساعت وروسته په ګډه ولاړ شول؛ سوالګر او هغه چاغ سړي سګریټونه ولګول؛ ښځې او ماشومان غلي ولاړ ول. داسې ښکارېدل چې ټوله ډله یو بل ښه پیژني. موږ لیرې وو؛ د دوی خبرې مو نه اورېدلې، خو داسې راته واېسېده چې خبرې یې تودې دي. کومې میرمنې چې د الماسو غاړکۍ یې پر غاړه وه تر نورو ډېرې خبرې کولې؛ زه یې د لاسونو له حرکاتو پوه شوم چې په غوسه ده؛ وروسته ناڅاپه د ټولو له خولې یوه وحشتناکه ناره راووته او د ځا خواته یې منډې کړې.
همالته یې د کاریګر له کوچیني زویه جامې وایستلې؛ کمیس یوه ور واخیست او پطلون بل؛ دولتي مامور خولۍ ته لاس کړ؛ خو ډنګرې ښځې غوټه کړه او خولۍ یې د هغه له ګوتو وایستله. دوی یوه شېبه خبرې وکړې، خو خبرو یې عادي حالت نه درلود؛ ټول یو بل ته په غوسه ول؛ وروسته بېرته خپل لومړي ځای ته راغلل او بې حرکته په خپلو ځایونو کېناستل.

(c) ketabton.com: The Digital Library

ټول غلي ول؛ په څېرو کې يې غوسه ښکارېده، خو حرکت يې نه کاوه. وخت ووت؛ چاغ سړی وخوځېد؛ خپل ساعت ته يې وکتل؛ نورو هم همدا کار وکړ. ډله منتظره وه؛ داسې لکه په يوه ټاکلي وخت چې کومې مهمې پيښې ته په تمه وي، خو کومه پېښه ونه شوه؛ نيم ساعت وروسته چاغ سړي خپلي خولۍ ته لاس ور وغځاوه؛ ولاړ شو؛ په څېره کې يې نا اميدي پرته وه.

دوې ډنګرې ښځې او کاريګره ميرمن پر زنګونو کېناستې؛ پر خپلو ټټرونو يې د صليب نښه رسم کړه؛ شتمنې ښځې ژړل؛ ګاونډی هم خپله لور پر خپله سينه پورې نيولې وه؛ څېره يې خواشينې ښکارېدله.

ارسن لوپن اشاره راته وکړه، دواړه په احتياط له کوره ووتو.

ارسن لوپن تر ما مخکې و؛ د کوڅې په سر کې له يوه سړي سره ودرېد؛ څه يې وويل؛ ټکسي ته يې لاس وخوځاوه؛ له موټروانه يې وغوښتل چې موږ ۳۴ شمېرې کوڅې ته ورسوي. دا کوڅه ډېره لېرې نه وه؛ زه او ارسن لوپن د رهنمای معاملاتو د يوه رسمي دفتر مخې ته کښېنته شوو. دروازه مو خلاصه کړه؛يو مهربانه انسان ځان راوپيژاند:

ـمهرباني وکړئ، والاندريه نومېږم او د کورونو د پلورلو او اخيستلو رسمي جواز لرم.

ارسن لوپن په بدل نوم ځان ور معرفي کړ؛ ويې ويل چې کاپيتان ترونوت نوميږي او غواړي چې د کور د جوړولو له پاره ځمکه

(c) ketabton.com: The Digital Library

واخلي؛ د دي يادونه يې هم وکړه چې د راينولد په کوڅه کې د خرڅلاو ځمکه شته.
خو د موسيو والاندريه ځواب منفي و؛ ويل يې چې دا ځمکه د خرڅلاو له پاره نه ده.
ارسن لوپن په خپله خبره ټينګار کاوه؛ ويل يې چې د همدې ځمکې د پلورلو اعلان يې وليد ، خو موسيو والانديه يې خبره نه منله. له څه بحث وروسته، مهربانه سړی ولاړ شو ؛ الماری ته ودرېد او يوه تابلو يې راکښته کړه. حيران شوو ؛ دا تابلو هم کټ_مټ هماغه تابلو وه چې زما او زما د ګاونډۍ په کور کې راځړېدله.
ويې ويل:
_همدا ځمکه ياودې؟
_هو
_دا ځمکه د يوه لوی باغ پاتې شوې برخه ده؛ يو وخت يې په ښاغلي درمونت پورې اړه لرله، خو هغه د انقلاب په دوره کې اعدام شو؛ باغ يې وارثينو په خپل مينځ کې ووېشه؛ ډېرو خپلې برخې وپلورلې، خو دا زوړ کور لا پاتې دی. په دې ټوټه ځمکه کې د هغه ټول وارثين شريک دي، خو يوه خبره ده...
ارسن لوپن په بيړه وويل:
_څه؟
_دا ځمکه يو خوندور داستان لري؛ په بيا بيا اورېدلو ارزي.
ارسن لوپن وويل:
_نو څه ته ماتله يې !

(c) ketabton.com: The Digital Library

ــدرته وایم یې ! د انقلاب په پیل کې د باغ خاوند ، درمونت په دې پلمه چې د میرمنې او لور لېدو ته ورځي، په سن ژرمن کې خپل کور ته کولپ ور واچاوه؛ د ده له قوله، میرمن او لور یې چې پولین نومېده په ژنیو کې اوسېدې. درمونت د کور مستخدمینو ته هم ځواب ورکړ او له خپل زوی شارل سره د ژنیو پر ځای یوه بل کور ته لاړ. د پارسي په سیمه کې دا کور هم د دورمونت ملکیت و او له خپل یوه وفادار نوکر پرته یې بل ځوک په دې نه پوهېدل چې زوې او پلار په همدې کور کې اوسي.
دواړه په دې کور کې درې کاله پټ شول؛ تمه یې درلوده چې څوک یې ونه ویني؛ خو یو ماسپښین یې زوړ خدمتګار په بیړه کوټې ته راغی او ویې ویل چې د کوڅې په سر کې یې څو پولیس لیدلي دي. زاړه خدمتګاردا هم وویل چې د وسلوالو کسانو له حرکاتو پوه شو چې همدې کور ته راځي.
د خدمتګار خبره رښتیا وه؛ شېبه وروسته د کور دروازه وټکېده؛ درمونت خپل زوی ته وویل چې یواځې پنځه دقیقې هغوی مصروفه کړي او په خپله د کور له شاتنۍ دروازې په بیړه باغ ته ووت.
درمونت څه کول، تېښته؟ د څه شي پټول؟ هېڅوک هم پوه نه شول؛ دی لنډه شېبه وروسته بېرته راغی او ځان یې دولتي مامورینو ته تسلیم کړ.
هغه وخت یې زوی یواځې اوولس کاله درلودل، خو پولیسو هغه هم له ځان سره بوت.
ارسن لوپن وپوښتل:

(c) ketabton.com: The Digital Library

ـ کوم وخت و؟
ـ د انقلاب دوهم کال...
ارسن لوپن په د ېوال کې ځوړند جنترۍ ته وکتل:
ـ په همدې ورځ، د اپرېل پنځلسمه.
موسيو ولاندريه د هغه خبره تاييد کړه.
ارسن لوپن وويل:
ـ بيا؟
ـ هېڅ، خبره خلاصه شوه؛ درمونت يې درې مياشتې وروسته اعدام کړ. زوی يې زندان ته ولېږه او خلکو د هغه پاتې شتمنۍ چور کړه. خو د درمونت واقعي ثروت ورک شو؛ په خلکو کې دوه رنګه اوازې وې، ځينو ويل چې په سن ژرمن کې د هغه باغ ، نوري ځمکې او جواهرات پر يوه انګليس وپلورل شول؛ د کنوانسيون مجلس هم په همدې اړه د پلټنو غوښتنه وکړه، خو قانع کوونکی دليل يې ونه موند ، خو نور په دې عقيده ول چې د درمونت ټوله شتنمي ورکه شوه.
ارسن لوپن وويل:
ـ خو د پارسي د سيمې ځمکه لا همداسې پاتې ده.
ـ دا ځمکه يوه دولتي مامور په ارزانه بيه واخيسته؛ دا مامور بروکت نومېږي، خو وروسته يې د کور دروازې وتړلې او تر کور يې سيمټې د ېوالونه راوګرځول، کله چې د درمونت زوی شارل له زندانه را خلاص شو ، د بروکت پر ضد محکمې ته لاړ؛ دعوا يې وکړه، خو قضيه يې ونه ګټله.

(c) ketabton.com: The Digital Library

شارل په دولت کې له يوه لوړپوړې چارواکي مرسته وغوښته؛ بروکت د فشار له کبله راضي شو او د ډېرو پيسو په مقابل کې يې کور بېرته شارل ته ور پرېښود. شارل ډېر خوشاله و، هومره چې د ټولو په مخ کې په نڅا راغی.

شارل څوک نه لرل؛ مور يې د ډېر زړېښت او خور يې د ناروغي له لاسه مړه شوي وو؛ ده له يوه زاړه خدمتګار سره يوائې ژوند کاوه. کلونه تېر شول، خو په ١٨١٢ م کال کې يوه حيرانوونکې پېښه رامينځته شوه؛ د درمونت يوې پخوانۍ زړې خدمتګارې د ژوند په وروستيو کې شارل ته اعترا ف وکړ چې درمونت د انقلاب په پيل کې له سرو زرو څو ډکې کڅوړې همدې کور ته راوړې، خو کله چې ونيول شو، له زرو ډکې کڅوړې هم ورکې شوې. دا يې هم وويل چې دا لوی ګنج، په باغ کې تر خاورو لاندې دی، خو دقيق ځای يې نه دی معلوم.

شارل او د هغه زاړه خدمتګار نيمايي باغ پر بل مخ را واړاوه، خو نتيجه يې ورنه کړه.

ارسن لوپن وويل:

ـ څه فکر کوې، د زرو دا کڅوړې به اوس هم په پاغ کې وي؟

ـ نه پوهېږم، بروکت مې هم تر پايه سرمايه داره ونه ليد. فکر نه کوم چې هغه دې وړې وي.

ـ بيا؟

ـ شارل واده وکړ؛ د اولادونو خاوند شو، خو لا يې هم د سرو زرو له کڅوړو تمه نه ختله؛ ده به وخت ناوخته د لوی باغ ځينو سيمو ته

(c) ketabton.com: The Digital Library

بیلچې او کولنګان نیولي وو. یو وخت یې له ژنیو څخه د خور اولادونه راغلل؛ هغوی هم د باغ په کېندلو کې مرسته ورسره کوله.
شارل نا امیده شو؛ تمه یې وخته؛ دی ډېر وخت له کوره نه راووت، خو کله کله به د عادت خلاف په باغ کې ښکاره شو؛ تابلو به یې په لاس کې نیولې وه؛ کله به ښا ته ودرېد او کله به یې هم په باغ کې دوره وخوړه. شارل به هر سهار پنځه نیمې بجې له خوبه را وېښېده؛ تل به په خپله کوټه کې و. دی په ۱۸۲۰ کې مړ شو.
موسیو والاندریه وټوخل او خبرې یې پرې شوې.
ارسن لوپن وویل:
ـ د شارل له مرګه وروسته څه پېښ شول؟
موسیو والاندریه غاړه صافه کړه:
ـ د هغه اولاده له تېرو شلو کالونو راهیسې په دې ګنج پسې ګرځي؛ په باغ کې یې یوه لوېشت ځای هم له اړولو پرته پرېنښود، خو څه یې ونه موندل؛ د شارل او د هغه د خور لمسیان اوس هم په کال کې یو ځل د اپرېل په پنځلسمه په همدې کور کې راټولېږي. لا یې تمه نه ده ختلې؛ کله کومه تیږه له ځایه را پورته کړي او کله هم ښا ته ور کښېنته شي. له دې کورنۍ پاتې شوي کسان هر کال په همدې ورځ په همدې تاریخ زاړه کور ته راځي؛ د لیونیانو غوندې حرکتونه کوي او د یوې غیبې پیښې په انتظار ناست وي.
دوی د کال له پیل څخه دا پرېل پنځلسمې ته په تمه وي؛ هیله لري چې په دې ورځ به یوه معجزه تر سره او د نیکه ګرانبیه خزانه به ومومي. په دوی کې له یوې ښځې پرته نور ټول په غربت کې ژوند

(c) ketabton.com: The Digital Library

کوي؛ هر یوه یې د باغ خپله برخه خرخه کړه، خو ټول په یوه اتفاق د زاړه کور له پلورلو څخه ډډه کوي؛ دوی ته دا برخه د زیارت په شان مقدسه ده او په هېڅ صورت یې پلورلو ته غاړه نه ږدي. دوی په دې عقیده دي چې یوه ورځ به یې د نیکه خزانه له ځا څخه راووزي.

ارسن لوپن خپلو اوږو ته ټکان ورکړ؛ سګرټ یې ولګاوه؛ د دوکان مالک ته یې وکتل او ویې ویل:

ـښاغیله والاندریه! تاسو په دې اړه څه فکر کوئ؟

والاندریه په خپلو ذره بیني عینکو سپین دسمال تېر کړ:

ـزه په دې باور یم چې هیڅ هم نشته؛ هسې یې د یوې لیونۍ خدمتګارې په خبرو باور کړی؛ له بل لوري باغ ټول وکېندل شو؛ که خزانه وای، تر اوسه به راوتلې وه.

ارسن لوپن دېوال ته وکتل:

ـنو دا یورنګه تابلو ګانې څه مانا لري؟

نه پوهېږم، خو درمونت ښه رسام و؛ کټ مټ دې ته ورته دوې نورې تابلو ګانې یې هم انځور کړې وې.

ارسن لوپن ولاړ شو؛ له دېواله یې تابلو را واخیسته؛ پر مېز یې کېښوده؛ په ځېر یې ورته وکتل.

والاندریه وویل:

ـیوه یې همدا ده؛ بله یې د درمونت د یوې لمسۍ په کور کې راځړېږي او له دریيمې نه یم خبر.

ارسن لوپن ماته وکتل، ویې ویل:

ـپه دریېو تابلو ګانو یو تاریخ لیکلی، د اپریل پنځلسمه!

(c) ketabton.com: The Digital Library

والاندریه وویل:

ـپه ټولو تابلو ګانو ۲ـ۴ـ۱۵ لیکل شوي دي؛ درمونټ په ۱۷۹۴ کال په همدې ورځ ونیول شو.

د ارسن لوپن شونډې وخوځېدې:

ـدا په دې مانا ده چې د ۲ عدد...

یو دم غلی شو، والاندریه ته یې وکتل:

ـله دې کورنۍ پرته بل چا د دې ګنج د پیدا کولو هڅه ونه کړه؟

ـولې نه! دې اوازې ټول ښار په سر واخیست؛ په ۱۸۴۳ کې د موسیو توربون په نوم یوه مشهور دولتي مامور له دې قضیې سره دلچسپي وښوده؛ ده اتلس ځله په باغ کې کېندنې وکړې؛ وروسته یې د دورمونت د کورنۍ د غړیو په خوښه فالبینان او جادوګران راوغوښتل؛ هغوی ژمنه وکړه چې دا ګنج به پیدا کوي، خو بریالي نه شول. بیا دا کور د دولت د بودیجې له پاره مهم وګڼل شو؛ دولت امر وکړ، که د درمونت له اولادې پرته کوم بل ثوک غواړي چې په همدې سیمه کې کېندنې وکړې، دولت ته باید ټکس ور وسپاري.

ارسن لوپن وویل:

ـڅومره؟

ـد کېندنو د جواز له پاره لس زره فرانکه، خو که یې ګنج وموند، په دریو برخو کې به دوې برخې حکومت ته سپاري. له هغه را وروسته ډېرو کسانو د ګنج له پیدا کولو سره علاقه ونه ښوده.

ارسن لوپن جیب ته لاس کړ، ویې ویل:

(c) ketabton.com: The Digital Library

ـمهرباني وکړئ، دا يې هم لس زره فرانکه، هيله کوم، د دولت اجازه ليک راته واخلئ.
والاندريه په حيرانۍ ورته کتل.
ارسن لوپن وويل:
ـيو بل کار هم وکړه! د درمونت د کورنۍ غړو ته ووايه چې راتلونکی کال د اپرېل په پنځلسمه په همدې کور کې زما په تمه ووسي.
والاندريه وويل:
ـته ليونی يې، هلته هيڅ هم نشته؛ هسې اوازې دي.
ـخير، ته به خپله برخه کميشن واخلې..
والاندريه قلم ور واخيست او د پيسو د اخيستلو رسيد يې وليکه. کاغذ يې ارسن لوپن ته ونيو ويې ويل:
ـهيله کوم، د پښيمانۍ په صورت کې بايد د اپريل تر پنځلسمې، اته ورځې مخکې خبر راکړې، خو زه به تر بل اپرېله د درمونت وارثينو ته څه نه وايم؛ نه غواړم چې دې بېوزله خلکو ته د ګنج د پيدا کولو بېځايه تمه پيدا شي.
ارسن لوپن په خبره کې ور ولوېد:
ـنه، همدا نن يې خبر کړه! غواړم چې يو کال خوشاله و اوسي.
دواړه د والاندريه له دوکانه راووتو؛ په کوڅه کې مې ارسن لوپن ته وويل:
ـد ګنج په اړه په څه پوه شوې؟
ويې خندل:

(c) ketabton.com: The Digital Library

ـنه، يوازې يوه ښکلې سرګرمي ده.
ـخو په دې سيمه کې سل کاله کيندنې کېږي.
ـد کيندنو پرځای بايد فکر شوی وای؛ زه د فکر کولو له پاره **۳۲۵** ورځې لرم، خو که مې دا خزانه هېره شوه،ته به يې راپه يادوې.
مياشتې ووتې؛ کله کله به مې د ورکې خزانې يادونه ورته کوله، خو ارسن لوپن داسې ښکارېده چې له دې موضوع سره کومه دلچسپي نه لري؛ يو ځل دوه ـدرې مياشتې ورک شو؛ نه پوهېدم چې چېرته تللی و او څه يې کول. يوه ورځ دخپلو ځينو کارونو د ترسره کولو له پاره افريقا ته لاړم؛ وخت ووت؛ له ارسن لوپن څخه مې هيڅ احوال نه درلود. کله چې بېرته فرانسې ته راغلم، د دورمونت په اړه مې ځينې اطلاعات تر لاسه کړل؛ پوه شوم چې د درمونت لمسۍ (زموږ ګاونډۍ) څو کاله مخکې له يوه ځوان شتمن سړي سره نامزاده شوې وه، خو د ځوان کورنۍ په دې نامزادۍ خوښه نه وه؛ همدا علت و چې ځوان خپله نامزادي فسخه کړه او له يوې بلې شتمنې نجلۍ سره يې واده وکړ.
همدا مالومات مې ارسن لوپن ته په يوه ليک کې وليکل، خو هغه زما يو ليک هم نه ځواباوه. په دې نه پوهېدم چې ليکونه مې ور رسېږي که نه! په هر صورت، د اپرېل پنځلسمه ورو ورو را نږدې کېدله او په پای کې همدا ورځ راورسېده، خو د ارسن لوپن درک نه و. د غرمې له ډوډۍ وروسته د پارسي سيمې ته ورغلم؛ د کوڅې په سر کې مې څلورکاريګر ماشومان وليدل چې د درمونت د زاړه کور مخې ته ولاړ ول.

(c) ketabton.com: The Digital Library

د يوې زړې ونې سيورې ته ودرېدم. د معاملاتو د لارښوونې د دفتر مشر والاندريه راغی؛ په مينه يې روغبړ وکړ، ويې ويل:
_ښه نو، ملګرې دې لا تر اوسه نه دی راغلی؟
لنډ ځواب مې ورکړ:
_نه
والاندريه ټوخې واخيست؛ ويې پړنجل، له لمره سيورې ته شو؛ ويې ويل:
_د درمونت د کورنۍ غړې مې لا پخوا خبر کړې وو؛ ښېوزلو ته تمه پيدا شوې ده؛ خو کاشکې مې نه وای ورته ويلې؛ ستا د ملګرې درک نشته.
د کور دروازه خلاصه شوه؛ ډله کسان ترې را ووتل؛ ټولو زړې جامې اغوستې وې؛ له څېرو نهيلې ښکارېدل؛ دوی تر مونږ را تاو شول؛ د ارسن لوپن په اړه يې پوښتنې کولې؛ هغوی ته مې وويل چې راځي، خو په زړه کې په خپله خبره شکې وم.
زما ګاونډې وويل:
_که هغه رانه غی، بيا؟
مخکې تر دې چې ځواب ورکړم، سوالګر بوډا وويل:
_والاندريه ته يې لس زره فرانکه اېښې دي؛ که يې درک ونه لګېد؛ دا پيسې بايد مونږ ته راکړې؛ په خپلو مينځو کې به يې ووېشو.
خو دې خبرې يو هم خوشاله نه کړ؛ په څېرو کې يې نا اميدې له ورايه ښکارېدله.

(c) ketabton.com: The Digital Library

وخت ووت؛ دوو ډنګرو میرمنو دېوال ته خوار ولې ولګول؛ خیرن چاغ سړی عصباني و؛ وروسته یې غوسه له کنټروله ووته؛ له خولې یې لاړې باد شوې، ویې ویل:

ـدې احمق سړي پر موږ ملنډې ووهلې؛ له کاره او غریبۍ یې وایستلو؛ په اوله ورځ لا پوهېدم چې دروغ وايي.

بیا یې په غوسه ماته وکتل؛ تر خولې یې سپکې سپورې راووتې او غلی ودرېد.

د موټر سایکل غږ راغی؛ غږ په چټکۍ سره را نږدې کېده؛ ورمېږونه کاږه شول؛ یو ځوک پر موټرسایکل سپور و؛ جامې او څېره یې په خاورو ککړه وه؛ په موټرسایکل پسې لیکه دوړه ښکارېدله.

موټر سایکل نږدې ودرېد؛ سړي ته مې په ځیر وکتل؛ اه خدایه! ارسن لوپن و؛ زړې او شکېدلې جامې یې اغوستې وې؛ څېره یې له دوړو نه پېژندل کېدله.

والاندریه زما غوږ ته خوله رانږدې کړه:

ـغلط شوی خو به نه یم؟

ارسن لوپن یې خبره واورېده؛ ویې خندل؛ مخکې راغی؛ ویې ویل:

ـنه، یوائې بربتونه مې خربیلي دي؛ ذهن دې سم کار کوي.

لاس یې راکړ؛ وروسته یې له جیبه یو کاغذ را وایست:

ـښاغلیه والاندریه! دا یې هم د پیسو رسید.

بیا یې یوه ماشوم ته وویل:

ـهله، له ښاره یو کرایي موټر راوله!

(c) ketabton.com: The Digital Library

ماشوم حیراني سترګې ورته نیولې وې.
ارسن لوپن خپل ساعت ته وکتل؛ یو دم یې چیغه کړه !
ـ هله نو ، ژر؛ وړی یم، له تندې مې ستونی وچ دی. یواځې پنځلس دقیقې وخت لرم.
هلک منډه واخیسته؛ زاړه ګډا ارسن لوپن ته د وچې ډوډۍ ځنډه ونیوله؛ ارسن لوپن دېوال ته کېناست؛ پر کلکه ډوډۍ یې غاښونه ټینګ کړل؛ په ډکه خوله یې وویل:
ـ ښښنه غواړم؛ په لاره کې ریل له پټلۍ ووت ؛ پنځلس نفره مړه شول؛ اړوم چې له زخمیانو سره مرسته وکړم؛ وروسته مې همدا زوړ موټرسایکل کرایه کړ؛ تر دې ځایه مې ځان راورساوه. ښاغلیه والاندریه ! هېله کوم دا موټرسایکل د هغه خاوند ته وسپاره؛ نوم یې د موټرسایکل پر ټانکی لیکلی دی...
ارسن لوپن خبرې کولې او له حاضرینو یې د ناوخته راتګ له امله ښښنه غوښته. وروسته یې یودم وویل:
ـ اه ! موټر راغی.
ساعت ته یې وکتل:
ـ وخت تېر دی.
ټولو په حیرانۍ ارسن لوپن ته کتل؛ ډاډه وم، هغه باور چې ما پر ارسن لوپن درلود نورو نه درباندې کاوه.
شېبه وروسته ټول انګړ ته لاړو؛ څا ته ور نږدې شوو ؛ څا ته نږدې لویه تیږه وه؛ تیږه تر ډېره د انسان هغه مجسمې ته پاتې کېدله چې

(c) ketabton.com: The Digital Library

پر ملا کړوپ وي او پر اوږو يې يو مرمرين لوښی نيولی وي. په لوښي کې غشي ته ورته ډبرين تير ښکارېده.

تيره زړه وه؛ د وخت په تېرېدو سره يې رنګ بدل شوی و او په هغې کې نقاشي شوي خطونه سم نه ښکارېدل.

ارسن لوپن يوه دقيقه تيرې ته وکتل؛ وروسته يې ورو وويل:

_هيله کوم يوه چاړه راکړئ!

چاغ ګردي سړي له جيبه تېره چاقو را وايست.

ارسن لوپن لومړی خپل ساعت او بيا غشي ته وکتل؛ شېبه وروسته د غشي د سيوري څوکه د تيرې پر لاندينۍ برخه ولګېده؛ ارسن لوپن هماغه ځای ته چاقو سيخ کړ؛ په احتياط يې راشنه شوي وابښه ليرې کړل؛ يو درز پيدا شو؛ دوې ګوتې يې ور وغځولې؛ يو کوچينی شی يې را وايست؛ په دسمال يې پاک کړ؛ لمر ته يې ونيو؛ په ځير ځير يې ورته وکتل، ويې ويل:

_ښاغليه والاندريه، دا درسره وساته.

والاندريه رېږدېدلی لاس ور وغځاوه.

ارسن لوپن وويل:

_د الماسو يوه وړه ټوټه ده.

ټولو يو بل ته وکتل؛ په ځيرو کې يې خوښي ور ټوله شوه.

ارسن لوپن په احتياط د چاقو څوکه تر تيرې لاندې کړه؛ چاک لوی شو؛ لومړی يې يو کوچينی الماس وموند او وروسته يې له هماغه ځايه د الماسو نورې شپاړس ټوټې را وايستلې.

(c) ketabton.com: The Digital Library

د درمونت د کورنۍ د غړو سترګې رډې راختلې وې، خو یوه هم څه نه ویل؛ په خیر خیر یې د ارسن لوپن ګوتو ته کتل.
خو چاغ خیرن سړی بې صبره شو؛ له خوشالۍ ډکه ناره یې تر خولې راووته!
_اه خدایه! شکر.
دوې ډنګرې خویندې له ډېرې خوشالۍ بې هوښه شوې؛ بوډا سوالګر دعاوې کولې. ..د ورو_ زړو سترګې له اوښکو ډکې وې. ما هم په حېرانۍ تر مجسمې لاندې جوړ شوې درز ته کتل، خو کله مې چې مخ واړاوه، ارسن لوپن نه و.
په دوهمه ورځ مې خپل کور ته نږدې په یوه قهوه خانه کې وموند.
لومړۍ پوښتنه مې دا وه:
_تا په خزانه کې یوه برخه حق درلود.
ویې خندل:
_د درمونت ببوزلو وارثینو ترما ډېره اړتیا ورته درلوده.
_خو څنګه دې دا خزانه پیدا کړه؟
ارسن لوپن د قهوې پیالې ته لاس وروغځاوه:
_اسانه وه، بس لږ فکر یې غوښت. درمونت په درېیو تابلوګانو یو تاریخ لیکلی و؛ زوی یې شارل په زړښت کې عصبي شو او د لېونتوب حمله وربانديې راغله؛ دهغه د ناروغي په اړه مې یو رواني ډاکټر وپوښت؛ را ته ویې ویل، چې دا ناروغي پر اعصابو ناوړه اغېزه پرېږدي او تېر یادونه له ذهنه باسي. د شارل په ذهن کې به د

(c) ketabton.com: The Digital Library

خزانې د پټېدو ځای د خوب په څېر ور ګرځېده، خو دی نه پوهېده چې پلار یې خزانه چېرته پټه کړې وه.
د هغه یو زوړ خدمتګار راته وویل چې شارل به د ژوند په وروستیو کې هر کال د اپرېل په پنځلسمه تر ځا راګرځېده، فکر مې وکړ د تابلوګانو تاریخونه مې ذهن ته راغلل؛ پوه شوم چې ټول راز ځا ته نږدې په همدې ډبرینه مجسمه کې دی.
ومې ویل:
ـنو څنګه پوه شوې چې د غشي سیوری به په دوو بجو د مجسمې پر هغه درز لوېږي ، چې تر لاندې یې خزانه پرته وه؟
ارسن لوپن له قهوې څخه غوړپ وکړ، ویې ویل:
ـد تابلو ګانو په تاریخ کې ۲ لیکلي وو ؛ فکر مې وکړ د دوو بجو مانا مې ترې واخیسته؛ په دې مانا چې لمر راګرځي او د اپریل په پنځلسمه دوه بجې به د غشي سوری د مجسمې پر هغه ځای لوېږي چې تر لاندې یې خزانه پرته ده.
ـخو اوازې وې چې درمونت له طلا ډکې کڅوړې درلودې؟
ـدرمونت له دولت سره مخالفت درلود؛سره زر ډېر وو؛ د اسانه پټولو له پاره یې د الماسو په اتلسو قیمتي ټوټو بدل کړل؛ پټولو یې ډېر ځای نه نیو. کله چې دولتي مامورین د هغه د نیولو له پاره کور ته ورغلل، سړی وارخطا شو؛ په بیړه د باندې ووت او الماس یې د همدې مجسمې په یوه درز کې کېښودل. فکر مې وکړ، په سل کاله کې سلګونه خلک یوې خواته روان ول؛ ټول باغ یې پسې وغوښت.
زه د هغوی په مخالفه لاره لاړم؛ نوې لار؛نتیجه مې واخیسته، څکه د

(c) ketabton.com: The Digital Library

سرو زرو د کښورو پټېدو وخت غوښت؛ ځمکه ورته کېندل کېده،
خو د والاندریه په خبره درمونت په پنځو دقیقو کې بېرته کوټې ته
راغلی و؛ وپوهېدم چې د پټېدو شی باید ووړ وي، دومره چې په
پنځو د قیقو کې پټ شي. یوه بل ټکي ته مې هم پام شو؛ هغه وخت د
اپرېل پنځلسمه د ماسپښین دوې بجې وې؛ ده هم د غښې سیوری په
نښه کړ؛ دا سیوری همدې درز ته سیخ و.
ارسن لوپن غلی شو، ویې وخندل، ویې ویل:
_خو پوښتنه دې ونه کړه چې په دا سل کاله کې دا الماس ولې پیدا نه
شول؟
په پوښتونکي نظر مې ورته وکتل.
ویې ویل:
_د خلکو په مینځ کې د سرو زور د کښورو اوازه ګډه وه؛ د بر ځای یې
نېو؛دوی ځمکه پسې اړوله؛ په حقه ول؛ د سرو زرو د کې کښورې به
د مجسمې په یوه درز کې ښنګه ځایدلې!
د پاتریس بلوال کیسه همدومره وه. یوه شېبه غلی شو؛ وروسته یې
فرانسوا او د هغې مور ورونیک ته مخ ور واړاوه:
_ارسن لوپن زړه سوانده انسان دی؛ ده له ډېرو بېوزله خلکو سره
مرسته کړې؛ د دولت غلا شوې خزانې او رازونه یې بېرته دولت ته
ورسپارلي دي، خو هېڅوخت منني ته نه دی ماتله شوی.
ورونیک وویل:
_ارسن لوپن اوس چېرته لاړ؟

(c) ketabton.com: The Digital Library

دم ګړی خو يې د افريقا نيت درلود ، خو هغه مرموز انسان دی؛ په پلان يې څوک نه پوهېږي؛ ډاډه يم چې له تاسو ښخه به د ليک په واسطه احوال واخلي.

پاتريس بلوال غلی شو؛ استفان ته يې وکتل؛ د هغه سر ځوړند و؛ داسې لکه په ژور سوچ کې چې ډوب وي. پاتريس بلوال د ورونيک پر اوږه لاس کېښود ، ويې خندل:

_تمه لرم چې د ارسن لوپن وړاندېز ومنئ ! د ګډ ژوند له پاره تر استفان ښه انسان نه شي موندلی.

ورونيک وويل:

_له استفان ښخه نه بېلېږم؛ زړه مې دی چې درې واړه، زه، استفان او فرانسوا انګلستان ته لاړ شو او يو څه وخت په ارامه تېر کړو.

پاتريس بلوال پوه شو چې ورونيک او استفان په انګلستان کې واده سره کوي. ټولو ته يې لاس ورکړ او له انګړ ووت.

(c) ketabton.com: The Digital Library

۱۴_حیرانونکی مسافر

کال ووت؛ یوه ورځ ارسن لوپن رېل ته وخوت؛ نیت یې و چې د سن د سیند په ساحل کې خپل ملګري ووینې، خو د قطار تر حرکت مخکې څو ځوانان رېل ته ور پورته شول؛ سګریټونه یې لګولي وو او یو بل ته یې په ټوکو کې سپکې سپورې ویلې. ارسن لوپن ته دا حالت د زغملو وړ نه و؛ بکس یې ور واخیست او دوهمې کوپې (د رېل کوټې) ته ورغی؛ په کوپه کې یوه میرمن او یو سړی ولاړ و؛ ارسن لوپن په لومړي نظر دا مېرمن وپېژندله؛ یو وخت یې ګاونډۍ وه، خو ارسن لوپن د هغې له سترګو څخه وپوهېده چې دې کوپې ته د ده په راتلو خوښه نه ده؛ ښځې ببرته مخ واړاوه او له سړي سره په خبرو بوخته شوه. ارسن لوپن غلی ودرېد؛ شېبه وروسته یې یو ځل بیا ښځې ته وکتل، خو دا ځل د هغې پر سرو شونډو موسکا پرته وه. سړي په لوړ غږ وویل:

_اه ګرانې، زه باید لاړ شم.

دا یې وویل؛ د ښځې مخ یې ښکل کړ او په بله ایستګا کې له رېله کښته شو.

ناڅاپه د شور او زوږ غږ راغی؛ یو سړی کوټې ته راننوت؛ ګاونډۍ چیغه کړه؛ ارسن لوپن په بیړه ور وکتل؛ د ښځې په څېره کې وېره پرته وه. ارسن لوپن دارن سړی نه و، خو نوی راغلی کس په ظاهره ډېر با ادبه ښکارېده. دې سړي ښکلې دریشي او منظمه نیکټایي درلوده؛ لاسونه یې په قیمتي دستکشو پټ ول.

(c) ketabton.com: The Digital Library

دا سړی شناخته ورته واېسېد؛ پر ذهن يې فشار راووړ، خو کومه نتيجه يې وانه خيسته. کله چې يې دوهم ځل ګاونډۍ ميرمنې ته وکتل د هغې رنګ تر پخوا زيات الوتی و؛ سترګې يې رډې راختلې وې او پرته له دې چې له نوي راغلي سړي څخه سترګې واړوي، په بکس کې يې څه لټول... وروسته يې بکس پر خپل ټټر پورې ټينګ ونيو؛ له ارسن لوپن سره يې سترګې وجنګېدې؛ ارسن لوپن د ښځې په سترګو کې پروت وحشت، پوښتنې ته اړ کړ:

ـميرمنې ! خوښه مو نه ده چې کړکۍ خلاصه کړم؟ تازه هوا به مو پريشاني ليرې کړي.

ښځې نوي راغلي سړي ته اشاره وکړه؛ ارسن لوپن په سترګو کې وپوهوله چې مه وېرېږه ! زه درسره يم.

ناپيژانده سړي لومړی ارسن لوپن او بيا ښځې ته وکتل او د کوپې په کونج کې غلی ودرېد. درې واړه غلي وو؛ يواځې پر پټلۍ د ريل د تېرېدو غږ راته؛ کله کله به د ځنګ له کوپې د مستو او بې تربيه ځوانانو خندا راغله.

ګاونډۍ ميرمنه ارسن لوپن ته ورنږدې شوه په وېره يې وويل:

ـدا سړی پېژنې؟

ـنه

ـارسن لوپن دی !

ارسن لوپن ته خندا ورغله، ويې ويل:

(c) ketabton.com: The Digital Library

ـامکان نه لري؛ارسن لوپن د يوه جرم په تور ونيول شو ؛ يوه اوونۍ
مخکې يې محکمه وه؛ په خپله مې واورېدل؛ شل کاله قيد ورباندې
ختلی دی.
د ښځې په تندي کې ګونځې پيدا شوې:
ـپر ما باور ولره؛ خاوند مې په عمومي زندان کې وظيفه لري؛ ويل
يې چې ارسن لوپن وتښتېد.
ـکه داسې وي، ريل له پوليسو ډک دی، ولې يې نه نيسي؟
ـد دې سړي وارخطا راتګ له پوليسو څخه د هغه د تېښتې مانا
ورکوي.
ارسن لوپن ته د ښځې خبرې احمقانه ښکاره شوې، ويې ويل:
ـغم مه کوه ! که ستا خبره رښتيا وي، په همدې کوپه که به يې
ونيسي.
غلی شو؛ نوي راغلي سړي ته يې کتل؛ نيمايي څېره يې په خولۍ کې
پټه وه. ښځې ته يې وويل:
ـنو تاسو ولې وېرېږئ؟
ځواب يې وانهورېد.
يو ماشوم راغی؛ په لاس کې يې اخبارونه وو؛ ارسن لوپن پيسې
ورکړې؛ يو اخبار يې ترې واخيست او مهم عنوانونه يې تر سترګو
تېر کړل؛ د ارسن لوپن په اړه هېڅ هم نه و ليکل شوي.
تېره شپه يې تبه وه؛ سترګې يې نه وې پټې کړې ؛ خوب ورته، ځکه
چېرکټ ته وخوت.
ښځې په وېره وويل:

(c) ketabton.com: The Digital Library

ـتاسو باید ویده نه شئ.
ارسن لوپن سترګې پرانیستې؛ ښځې اخبار ور واخیست؛ په ځیر ځیر یې ورته وکتل؛ بېرته یې پر چپرکټ کېښود.
ارسن لوپن وویل:
ـخو ماته خوب راځي.
یوه شېبه یې د رېل له کړکۍ څخه د باندې وکتل؛ ولاړې ونې او شنه فصلونه په چټکۍ سره شاته پاتې کېدل؛ وروسته یې سترګې پټې کړې؛ فکرونو په مخه کړ؛ ارسن لوپن ته د ښځې خبرې حیرانونکې وې؛ دې ښځې اصلي ارسن لوپن نه پېژانده، خو ولې یې پر بل چا د ارسن لوپن شک راغلی و او له ارسن لوپن څخه
په څه خاطر وېرېدله! وروسته دې نتیجې ته ورسېد چې ښځه روحي ستونزه لري او چټیات وايي.
یو ناڅاپه یې پر سینه فشار راغی؛ په بېړه یې سترګې رڼې کړې؛ نا پېژانده سړي تر ستوني نیولی و. ګاونډی ته یې وکتل، تندی یې وینې و.
ارسن لوپن د ځان د خلاصولو هڅه وکړه، خو سړي پیاوړې ګوتې درلودې؛ ارسن لوپن په سختۍ سا اخیسته.
سړی پوه شو چې که یوه دقیقه نور هم د ارسن لوپن ستونی همداسې ټینګ ونیسي، نو مړینه یې حتمي ده، ځکه یې ستونی پرېښود، خو په ډېره چټکۍ سره یې د ارسن لوپن تر لاسونو پړی تاو کړ؛ ارسن لوپن د ځان د ژغورلو هڅه کوله چې پښې یې هم وتړل شوې.
د ارسن لوپن په زړه کې ور تېره شوه:

(c) ketabton.com: The Digital Library

ـ اه ! دا سړی تر ما هم چټک دی.
سړي له خپل جیبه پلستر را وایست او د ارسن لوپن خوله یې ور وتړله. وروسته یې د ګاونډۍ بکس له غولي راپورته کړ؛ په بکس کې پراته ګران بیه جواهرات او قیمتي غمي یې په خپل جیب کې واچول.
ښځې په زحمت سترګې خلاصې کړې؛ په بیړه یې له خپلو لاسونو بنګړي را وایستل او د سړي پښو ته یې ور وغورځول.
سړی ټیټ شو؛ په ډېرې خونسردۍ یې یو یو بنګړی جیب ته کړ.
ښځې ته ور نږدې شو؛ پر هغې دوهم ځل د بې هوښۍ حمله راغله.
سړي سګریټ ولګاوه؛ یو یو غمۍ یې سترګو ته ونیو؛ وروسته یې د ارسن لوپن جیبونه ویلټل؛دولس زره فرانکه او د هغه د یاداښت کتابچه په ګوتو ورغلل.
ارسن لوپن پیسو ته نه و خواشینی، له بل څه وېرېده. ارسن لوپن څو میاشتې مخکې پولیسو د غلا په تور ونیو، خو دا غلا ده نه وه کړې؛ دولت بهانه غوښته؛ په محاکمه کې یې د ارسن لوپن پخوانۍ دوسیې را برسېره کړې؛ قاضي مجرم وپېژاند او شل کاله قید ورباندې وخوت، خو یوه اوونۍ مخکې له زندان څخه وتښتید.
ارسن لوپن دومره وخت ونه موند چې په سمه توګه خپله څېره بدله کړي، خو بیا هم ښه و، په ښار کې یې یو شناخته سړي ته سلام ور واچاوه، هغه ونه پېژاند، خو پولیسو هڅه کوله چې ارسن لوپن ونیسي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

ارسن لوپن مجبور شو چې له یوه جعل کاره ملګري مرسته وغواړي؛ هغه هم په جعلي نوم د مدافع وکیل یو کارت ورته جوړ کړ. دې کارت مرسته ورسره وکړه چې تر ربله پورې ځان را ورسوي، خو زړه یې درېږده؛ پر سړک، مغازه، ربل او هر ځای کې خلکو د ارسن لوپن د تیښتې په اړه خبرې کولې. تر ټولو بده لا دا چې اوس پر یوه چپرکټ پورې تړلی و، ژر ، یا ناوخته، بس ! د پولیسو له پاره تیاره ګوله وه، هغه یې لاس تړلی نیولی شوای.
ارسن لوپن یوه بله اند ېښنه هم درلوده؛ غل په راتلونکي تم ځای کې له کوپې څخه کښته کېده؛ بې هوښه ښځه په سد راتله؛ چېغې یې وهلې او پولیس یې مرستې ته را بلل؛ د ده نیول کېدل حتمي وو.
له ځان سره یې وویل:
_کاشکې دا غل د ښځې خوله هم ور وتړي، خو غله بې غمه خپل سګرټ څکاوه او له کړکۍ څخه یې له ښکلو منظرو خوند اخیست.
وروسته یې د ارسن لوپن د یادا ښت د کتابچې پاڼې واړولې؛ ښځې ته یې وکتل؛داسې ورته واېسېده لکه ځان چې یې په بې هوښۍ اچولی و، ځکه کله به یې د سګرټ د لوګي له لاسه له خولې ورو ټوخی را ووت.
ربل تېز و ؛ له لېرې د ټکټ ورکونکې چیغې راتلې:
_د ارش د پله تم ځای را نږدې دی، کوزېدونکي مسافر دې تیاری ونیسي.
غل یو ناڅاپه په چټکو ګامونو د دوی خواته ور نږدې شو ؛ ښځې چېغه کړه او دا ځل په رښتیا بې هوښه شوه.

(c) ketabton.com: The Digital Library

غل د رېل کړکۍ ته ودرېد؛ په بیړه یې د ارسن لوپن بالاپوښ واغوست.

رېل د سن له سیند څخه د تېرېدو په حال کې و؛ غله خپلې پایڅې ور پورته او کړکۍ یې خلاصه کړه. ارسن لوپن له ځان سره وویل:

_احمق نه پوهېږي چې له دومره تېز رېل څخه ځان اچول مرګ دی.

رېل په اوږده تونل کې ننوت؛ تیاره شوه؛ د ارسن لوپن سترګې رډې راوختې؛ سرې له کړکۍ څخه خپلې پښې ایستلې وې.

تیاره، د رېل لوګی او پر پټلۍ باندې د رېل د تېرېدو تېره غږ، اه! مرګ حتمي و، خو د رېل سرعت یودم ورو شو. ارسن لوپن نه پوهېده چې تونل د ترمیم په حال کې دی، خو غله مخکې له مخکې دا فکر کړی و؛ ده ته مالومه وه چې په دې تونل کې کارېګر کار کوي او د رېل سرعت به کمېږي.

غله ټوپ کړل او په تیاره کې ورک شو.

رېل له تونل څخه ووت؛ ساړه باد کوپې ته راغلی لوګی ور سره یووړ؛ رېل په یوه شنه دره کې روان و؛ ارسن لوپن پوهېده چې یو بل تونل هم نږدې دی. دا وخت ساړه شمال ښځه په هوښ راوسته؛ لومړی یې په خپلو جواهراتو پسې سترګې وغړولې، خوتمه یې وخته، بیا یې د ارسن لوپن له خولې پلستر لیرې کړ.

ښځې په بیړه وویل:

_د خطر زنګ ووهم؟

ارسن لوپن وخندل:

_نه، دا کار به دی په خپل وخت کړې و.

(c) ketabton.com: The Digital Library

ـخو وېرېدم، وژلم يې.
غلي شوه، وروسته يې يودم وويل:
ـاوس دې باور وکړ چې دا غل ارسن لوپن و ؟
ارسن لوپن ويل:
ـپوليس به يې پيدا کړي او تاسو به بېرته خپل جواهرات تر لاسه کړئ.
ښځې سړه سا وايسته:
ـامکان نه لري؛ ارسن لوپن داسې څوک نه دی چې په اسانۍ ونيول شي.
ارسن لوپن وويل:
ـمېرمنې، غوږ ونيسه، کله چې رېل ودرېد ، پوليس را وغواړه ورته ووايه چې ارسن لوپن دې په خپلو سترګو وليد ؛ هر څه يې درنه يووړل او په تونل کې يې ځان له رېله وغورځاوه. ننبه يې تور بلاپوښ دی چې په لستونو کې يې اسماني رنګه شنې ليکې تېرې شوې وې.
ارسن لوپن غلی شو ؛ دی په دې فکر خوشاله و ، څکه چې د پوليسو پام په بله اوښته.
رېل ورو ورو تم ځای ته نږدې کېده؛ ښځه په فکر کې ډوبه وه.
وروسته يې د ارسن لوپن په غږ جټکه وخوړه:
ـپوليسو ته زما نوم هم ووايه ! موسيو برلات... ورياده کړه چې ما پيژنې؛ په دې توګه به زه هم شاهدي ورکړم؛ پوليس به ارسن لوپن ونيسي او ته به بېرته د خپلو جواهراتو خاونده شې.
ريل لا درېدلی نه و ، چې ښځې چيغې کړې !

(c) ketabton.com: The Digital Library

ـد خدای له پاره، تبا شوم، هر څه یې رانه یو وړل.

څو پولیس راغلل؛ ښځې یو اخې د ارسن لوپن نوم اخیست؛ ویل یې چې زما نوم ورودن او د زندان د معاون میرمن یم؛ ارسن لوپن غلا رانه وکړه.

یو چاغ سړی راغی؛ ارسن لوپن یې له دریشۍ پوه شو چې د پولیسو مشر دی. د پولیسو مشر ښځې ته مخ ور واړاوه:

ـډاډه یې، په خپله ارسن لوپن و؟

ـهو، په خپله و.

ـاوس چېرته دی.

ـد سن سیند ته نږدې یې له ربله ټوپ کړل. د تونل شمالي برخه وه.

غلې شوه؛ خپلې اوښکې یې پاکې کړې ویې ویل:

ـتور بالاپوښ یې پر تن و؛ په لستونو کې یې شنې لیکې تېرې وې.

د پولیسو مشر خپلو ملګرو ته مخ ور واړاوه:

ـد ښځې خبرې سمې دي.

ارسن لوپن سړه سا واخیسته؛ یو پولیس ورغی او د هغه لاس او پښې یې خلاص کړل.

ارسن لوپن د پولیسو د مشر تر مخ ودرېد، ویې ویل:

ـښاغلیه! دا سړی ارسن لوپن و؛ بیړه وکړئ، نیولی یې شئ؛ که غواړې نو زه به هم مرسته درسره وکړم.

د پولیسو مشر څه ونه ویل؛ ارسن لوپن شېبه وروسته د ربل د رییس په دفتر کې و. ګڼ کسان ترې را تاو ول.

(c) ketabton.com: The Digital Library

ارسن لوپن ته دا ځای خطر ناک مالوم شو؛ هغه يې کوله چې له ګڼې ګوڼې ځان وباسي، خو د پوليسو مشر يې تر څنګ ولاړ و. د پوليسو مشر په دوهم ځل د تحقيق غوښتنه وکړه، خو ارسن لوپن وويل:

ـښاغليه! وخت مه ضايع کوه بس، يو موټر راوغواړه او غل ونيسه.

د پوليسو مشر وويل:

ـدوه تنه مې د ارسن لوپن په پيدا کولو پسې ليږلي دي.

ارسن لوپن حيران شو:

ـڅه وخت؟

ـلږ مخکې؛ پر بايسکلو لاړل؛ ډاډه يم، ارسن لوپن نه شي ترې تښتېدلای.

ارسن لوپن خپلو اوږو ته ټکان ورکړ، په بې اعتنايي يې وويل:

ـفکر نه کوم چې مامورين دې د ارسن لوپن په نيولو بريالي شي؛ هغه هم پر بايسکلو.

ـولې؟

ـدا د موټر کار و؛ ارسن لوپن به اوس تر ليرې رسېدلی وي.

د پوليسو مشر وخندل:

ـزموږ د مالوماتو له مخې ارسن لوپن د روين سيمې ته ځي، همالته به يې ونيسو.

ـفکر نه کوم.

ـپروا نه کوي؛ هر چېرې چې وي، موږ يې نيسو.

ارسن لوپن وويل:

ـداسې ښکارې چې د يامين سيمه يې هدف دی.

(c) ketabton.com: The Digital Library

د پولیسو مشر په حیرانۍ ارسن لوپن ته وکتل:
_ته له کومه پوهېږې؟
_په کوپه کې یې همدا ویل؛ ما په خپله ولید ؛ له جیبه یې د رېل د حرکت لیست را وایست او د رامین سیمه یې په نښه کړه.
د پولیسو مشر ارسن لوپن ته وکتل، خو دا کتل یې اوږده وو؛ د ارسن لوپن زړه ولړزېد ؛ له ځان سره یې وویل:
_شک یې نه وي کړی !
یودم یې وخندل:
_دوولس زره فرانکه ډېر شی دی؛ ټوله سرمایه مې ده؛ د غله نیولو ته بیړه لرم. که خپل دوه نفره همکاران را سره ولېږئ، نو د ارسن لوپن د نیولو ډېر چانس لرو ، ځکه ماته هغه سیمه مالومه ده.
مخکې تر دې چې د پولیسو مشر څه ووايي ګاونډۍ د ارسن لوپن خبرې تصدیق کړې:
_ښاغلیه دا سړی موسیو برلات نومیږي؛ اطمیناني شخص دی؛ زموږ د دواړو غلا شوې؛ د هغه خبره و منه.
د پولیسو مشر به د زندان د مرستیال د میرمنې د غوښتنې په مقابل کې څه ویل ! هېڅ، ځکه یې په ډېره مینه د ارسن لوپن پر اوږه لاس کېښود ، ویې ویل:
_موسیو برلاته ! که د دې غله په نیولو بریالی شوې، قانون به دې تل پوروړی وي. خوشاله یم چې د ارسن لوپن د نیولو له پاره دومره زړه کوئ.

(c) ketabton.com: The Digital Library

د پولیسو مشر ارسن لوپن تر لاس ونیو ، یوه موټر ته یې ودراوه؛ د ماول او کاستون په نومونو یې دوه تنه پولیس ور وپېژندل او ویې ویل چې دا دوه پولیس د ده په خدمت کې دي.
موټر حرکت وکړ؛ څومره چې د رېل له سټېشن څخه لېرې کېده په هماغه اندازه د ارسن لوپن زړه ته ډاډ ور لوېده. موټر په شنه دره کې ګړندی روان و؛ ارسن لوپن د ازادۍ احساس کاوه؛ ده د دې دوو دولتي مامورینو په مرسته ډېر څه کولای شوای.
حیرانوونکې وه؛ ارسن لوپن د ارسن لوپن په نیولو پسې ته ! !
وروسته یې دواړو پولیسو ماول او کاستون ته وکتل؛ په زړه کې یې له هغوی مننه وکړه، اه ! که دا دوه پولیس نه وای،نو د تلاشي له پوستو به څنګه تېرېده. خو کار نه و خلاص، غل یې باید موندلی وای؛ له هغه سره یې پیسې او مهم اسناد ول. ارسن لوپن نه غوښتل چې نور څوک یې په رازونو پوه شي.
نیم ساعت وروسته د دارنتال سیمې ته ورسېدل؛ د پولیسو په مرسته یې مالومه کړه چې د تور بالاپوښ لرونکي کس د امین د سیمې ټکټ اخیستی دی.
ماول وویل:
_د امین رېل نولس دقیقې وروسته د بوستې په سټېشن کې د لنډ وخت له پاره درېږي، که ور ونه رسېږو ، رېل سرعت نیسي او د پاریس خواته ځي.
ارسن لوپن وویل:
_تر هغه ځایه څومره لار ده؟

(c) ketabton.com: The Digital Library

ـ درویشت کیلو متره.
ارسن لوپن خپل لاسي ساعت ته وکتل:
ـ درویشت کیلو متره او نولس دقیقې.
موټر حرکت وکړ؛ تېز ته؛ یو ځای لاندې په دره کې له شنو ونو د رېل تور لوګی راووت؛ لاره خلاصه وه؛ موټر په سلو کې روان و.
د رېل تر حرکت مخکې سټېشن ته ور ورسېدل. په بېړه یې ټولې کوټې ولټولې؛ د غله درک نه و.
د سټېشن رییس راغی، دوو پولیسو خپل کارتونه ور وښودل، خو د رییس یوې خبرې نهیلي کړل؛ هغه د رېل د یوه کارکونکې له خولې ورته وویل چې د رېل تر درېدو مخکې یوه سړي له رېله ټوپ کړل او په ګڼو ونو کې ننوت.
ارسن لو په په غوسه چیغه کړه !
ـ غله د پولیسو موټر لیدلی و.
د ستیشن رییس وویل:
ـ که دوه سوه متره شاته لاړ شئ، د غله پلونه به په اسانۍ سره ومومئ.
خبره یې سمه وه؛ پلونه روښانه ښکارېدل.
ارسن لوپن یوه پولیس ته شاره وکړه؛ هغه په ګڼو ونو کې ننوت، خو ډېر ژر یې چیغه کړه، ارسن لوپن او بل پولیس منډه ور واخیسته؛
لومړي پولیس په سترې سا وویل:
ـ هلته وګورئ ! غل تر دېوال واوښت.

(c) ketabton.com: The Digital Library

ارسن لوپن په بیړه مخ ور واړاوه؛ د غله د بلالپوښ ژۍ تر د یوال پټه شوه، خو ده غوښتل چې په یو اځې ځان غل ونیسي، دی وېرېده چې د غله په جیب کې یا داښتونه به پولیس وپوهوي چې اصلي ارسن لوپن څوک دی.

ویې ویل:

_ښاغلی ماسول! تاسو کېڼ لوری وڅارئ! کاستون به هم ښۍ خواته لاړ شي، په دې توګه به غل د تېښتې لار ونه لري.

یوه شېبه غلی و، بیا یې شاوخوا وکتل، ویې ویل:

_که مې مرسته غوښته، تاسو به خبر کړم.

ماسول او کاستون هر یو یوې خواته لاړل؛ ارسن لوپن په احتیاط ځانګې لیرې کړې؛ د ځنګل دا برخه ګڼه وه؛ د ځانګو له لاسه کړوپه ملا روان و. ځای ځای به یې ځمکې ته کتل، خو په مرطوبه ځمکه او ژېړو رالوېدلو پاڼو کې د غله پلونه نه ښکارېدل. ارسن لوپن له غونډۍ کښته شو، یو ځای ړنګه وړه کوټه ولاړه وه.

ارسن لوپن په احتیاط ورغی؛ غل په ړنګو دېوالونو کې ولاړ و. پیسې یې شمېرلې؛ ارسن لوپن ټوپ کړ؛ غله توپانچه ور واړوله، خو د ماشې د کشولو وخت یې ونه موند. پړمخې پرېووت، تر څو چې یې لاسونه ښورول، دروند سوک یې ژامه یوې خواته کړه کړه؛

ارسن لوپن وویل:

_ګرانه ملګریه! زه ارسن لوپن یم؛ څه چې دې غلا کړې دي را ویې سپاره! ژمنه کوم پولیس نه خبرېږي.

غله په حیرانۍ ورته کتل...ارسن لوپن وویل:

(c) ketabton.com: The Digital Library

ـسم نه وايم؟
غله وويل:
ـسم وايې.
غل يې پرېښود ؛ هغه په پښو ودرېد ، خو په چټکۍ سره يې له جېبه تېره چاړه را واېسته؛ ارسن لوپن ځنګ بدل کړ؛ د غله لاس يې ونيو ؛ زنګون يې د غله تشي ته سيخ کړ؛ غله اخ کړل او پر ځمکه پرېووت. ارسن لوپن د هغه پر ټټر کېناست، ويې ويل:
ـپه مهربانۍ پوه نه شوې !
غل يې پر غوږ په سوک وواهه، بې هوښه شو.
ارسن لوپن د هغه جيبونه ولټول؛ هرڅه يې ترې يو وړل؛ د غله له جېبه يې د هغه د يادانښت کتابچه را وايسته، څو پاڼې يې واړولې، ناڅاپه يې له خولې راوتل:
ـپيير اوفري ! مشهور قاتل، هغه څوک چې ميرمن دومبرورا او د هغې دوې لوڼې يې يواځې د زرو فرانکو له پاره ووژلې.
د غله څېرې ته ځير شو ، ويې ويل:
ـ اوس پوه شوم چې دا سړی په رېل کې ولې شناخته راته وايسېد.
وروسته يې په يوه واړه کاغذ کې وليکل:
ـدا دوه سوه فرانکه هغو دوو پوليسو ته ډالۍ چې له ارسن لوپن سره يې د دې مشهور قاتل په نيولو کې مرسته وکړه.
ليک او پيسې يې غله ته نږدې کېښودې، توپانچه يې را واخيسته؛ هوايي ډز يې وکړ؛ له ځان سره يې ويل:
ـ د ډز په اورېدو سره به پوليس راشي او دا قاتل به خپله سزا ووينې.

(c) ketabton.com: The Digital Library

د ګاونډۍ پیسې او جواهرات یې د بې هوښه قاتل پر تټر کېښودل او خپله په ګڼو ونو کې ننوت. شل دقیقې وروسته یوه کوچیني بازار ته ورسېد ، ملګرو ته یې تلګراف وکړ چې د ځینو ستونزو له لاسه هغوی نه شي لیدی.

هماغه ورځ په شپږ بجې پاریس ته ورسېد ؛ په ورځپاڼه کې یې ولوستل چې مشهور قاتل پیراوفري نیول شوی دی.

سهار یې د فرانسې د اکوی په ورځپاڼه کې ولوستل:

ـ تېره ورځ ارسن لوپن وتوانید چې مشهور غل او قاتل پیراوفري ونیسي. که څه هم چې ارسن لوپن له قانون څخه سرغړونه کړې، خو بیا یې هم خو ځله خپلو خلکو او وطن ته خدمت کړی؛ د ه د طلا زېرمه او مهم اسناد دولت ته وسپارل؛ څه موده مخکې یې د سارک په جزېره کې د معجزې تیږه د غلو له منګولو وژغورله؛ د فرانسې ولسمشر ښاغلی والانکلای په خپله له ارسن لوپن څخه غواړي چې د وزیرانو شورا ته ورشي او د فرانسې دولت په رسمي توګه له هغه څخه مننه وکړي.

دولت دا پرېکړه هم کړې چې د ارسن لوپن د بند موده را ټیټه کړي، خو که ارسن لوپن دا کار ونه کړي، د ولسمشر د غوښتنې د نه منلو او له زندان نه د تېښتې په خاطر به لا هم د پولیسو تر تعقیب لاندې وي.

د ورځپاڼې دې خبر په خلکو کې ګونګوسې پیدا کړې؛ دوی ویل، ارسن لوپن یو قهرمان دی؛ د ه د سارک جزیره له غلو څخه وژغورله؛

(c) ketabton.com: The Digital Library

د دولت غلا شوي پټ اسناد یې بېرته دولت ته ور وسپارل. ټول په یوه خوله ول چې ارسن لوپن باید وبښل شي.
خو ارسن لوپن غلی و؛ نه یې څه وویل او نه هم په اجتماع کې ولیدل شو؛ د ځینو زړه ته لوېدلي وه چې ارسن لوپن له فرانسې څخه وتلی دی.
دا تصور سم و؛ ارسن لوپن افریقا ته لاړ، خو یوه ورځ یې د فرانسې په اکوی ورځپاڼه کې په خپله امضا یوه مقاله خپره شوه. ارسن لوپن لیکلي و:
"د خلکو له مینې مننه؛ ماته یې په درنه سترګه وکتل، خو زه په مننې پسې نه ګرځم؛ لوی هدف مې خپلو خلکو او وطن ته خدمت دی.
د معجزې د تیرې پېښه هم اتفاقي وه. بس، یوه ورځ زما ملګري پاتریس بلوال لیک راولېږه؛ ده غوښتنه کړې وه چې د ورونیک په نوم له یوې میرمنې سره مرسته وکړي چې د سارک په جزېره کې خپل ورک زوی ومومي.
د سارک جزېرې ته ورغلم او په لنډ وخت کې مې ډېر مالومات تر لاسه کړل. د ورسکي په نوم خطرناک قاتل مې ونیو، خو یو څه ناوخته؛ کنت هرژمون او د جزېرې ډېر اوسیدونکي وژل شوي وو.
د دې پیښې بشپړ جریان مې د پولیسو مامور ته ولیکه؛ ولسمشر هم ترې خبر دی.
خو بیا هم د پولیسو لخوا ونیول شوم؛ ځان بیګناه راته واېښېد، ځکه له زندانه وتښتېدم. د ربل پېښه هم اتفاقي وه؛ یوه بله خبره!

(c) ketabton.com: The Digital Library

پولیس د دې پر ځای چې په مجرم پسې وګرځي، خپل ډېر وخت بېځایه تېروي او په اوزاو پسې ګرځي. دا ځکه چې ډېر پولیس له تجربه لرونکو کسانو څخه نه دي تاکل شوي. "

ارسن لوپن

پای

Get more e-books from www.ketabton.com
Ketabton.com: The Digital Library